

Giới thiệu Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!

Câu chuyện Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em! của tác giả Thanh Ma xoay quanh một nhân vật gọi là hắc - siêu lạnh lùng boy, siêu ngầu và siêu tàn ác. Hắc đẹp trai, một nét đẹp kết hợp hoàn hảo 4 dòng máu Mĩ, Pháp, Canada, và Việt Nam. Đứng đầu trường Harvard, và đứng đầu tổ chức thế giới ngầm lớn nhất thế giới, hắc về Việt Nam hoạt động để tránh con mắt theo dõi của bọn do thám.

Cô là nữ sinh 16t trong truyện teen hay đặc sắc này, ngây thơ và có phần ngốc nghếch. Đôi lại, cô có giác quan thứ 6 cộng với vẻ hút hồn bẩm sinh.

Cô không may cuốn theo anh trong vòng tròn cuộc đời, bạn trai tôi là soái ca mấy lần suýt chết đều được anh cứu, nhưng con tim đập rộn ràng chẳng mấy chốc lại rì rầm vì sự khác biệt giữa trùm xã hội đen và cô nhóc học sinh, giữa máu và nước mắt, giữa giết người và cứu người...

Liệu tình yêu có hóa giải được? Có đưa họ đến được với nhau? Đọc truyện online để biết được kết cục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tao Cắm Mày Động Vào Cô Ấy!

Hạ Vy đau đầu tỉnh dậy, bước ra khỏi giường. Tối qua cô ăn tiệc hơi quá, uống tới 3 lon bia lạnh... Đám ra bây giờ đầu mới như vậy...

- Mẹ đâu rồi nhì?

Cô lẩm bẩm hỏi, trước khi nhận ra cả tuần này bố mẹ có việc, không ai gọi cô đi học, cái chuông báo thức cũng không hề kêu, và ngày này là ngày khai giảng năm học trường Bright Stars...

- Á Á Á Á Á Á Á...

Vy hét một tràng dài, sau đó đâm bổ vào nhà WC, tốc độ bàn thờ. Chỉ cần đi muộn hôm nay thôi, mọi công sức dành được học bổng cả trăm triệu sẽ đổ sông đổ bể cả! @@

6h56'

Vy phi ra khỏi phòng, đeo vội ba lô, khoác vội cái áo, vừa kịp khóa cửa và chạy đến bến xe...

... Xe buýt thân mến đã vẫy đuôi bỏ đi, để lại màn xi khói ấn tượng!...

- Ê! Đây! Ê! ...

Vy gọi theo, biến mình thành con có vấn đề trước mắt bao nhiêu người, nhưng xe buýt kia "một đi không trở lại".

- Không xong rồi!

Vy cắn răng, chỉ còn cách phi vào con đường tắt này thôi! Nhưng nó vắng và không an toàn...

- Mặc kệ đi! Bright đáng giá hơn!

Tặc lưỡi, cô đánh liều chạy vào, chạy tiếp 5', và... không chạy được nữa...

"PHANG"

"BÓP"

Hai người đánh nhau kịch liệt. Máu chảy, côn phở đập loạn xạ! Mà người có côn đập người không côn nhé! Điều quan trọng hơn cả, là họ chặn đường cô mất rồi!

Thấy có người đi vào, tên cầm côn dừng tay nhìn cô. Hắc nhếch mép hát hàm cho một thằng bên cạnh.

Thằng đứng kế bên cười nụ cười kinh tởm, từng bước tiến về chỗ cô... Con đường quá vắng, không một bóng người... Bọn chúng có tới 2 tên, mà nếu cô chạy chắc chắn không nhanh bằng tên đó...

Vy quay đầu lại, vụt khuất sau con hẻm, và hô lên:

- A! Chú đây rồi! May quá mấy chú cảnh sát ơi cứu người, cứu người với!

- Mẹ bọn cóm! Đi thôi!

Hai tên côn đồ gầm lên, vút kẻ đáng thương ngay vĩa hè rồi bỏ chạy.

Vy bước ra, nhìn hấn lồm cồm bò dậy... Một cảm giác cực kì lạ ào lấy cô, báo cô biết đây không phải người bình thường..

- Tôi... tôi nói dối đó! Không có cảnh sát đâu!

Hấn quay đầu nhìn cô, vẻ lạnh lùng cùng sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt.

Còn cô, hấn làm cô đứng tim. Ánh nhìn của hấn chứa đựng sự lạnh lẽo bí ẩn, hấn làm cô sợ, thực sự hấn rất đáng sợ, đầy quyền uy, sự quyền uy mà quý! Và, hấn... quá đẹp trai! Đặc biệt là đôi mắt màu vàng tro ấy... Cả khuôn mặt, từng đường nét đều tôn lên vẻ đẹp đáng sợ ở hấn... Hấn thực sự rất đẹp trai, dù khuôn mặt bị đánh toi tã...

Và, hấn kệ cô, lên xe bỏ đi.

Khoan! Hấn có xe. Vy nhìn đồng hồ: 7h10'...

- Khoan!

Hấn đứng yên. Vy run rẩy đánh cuộc con tim vào câu nói:

- Anh là học sinh BS (Bright Stars viết tắt nhé!)?

- ...

- Cho... tôi đi chung xe đi! Tôi sắp muộn học rồi!

Thực sự là cô đang liều tính mạng mình! Nhưng thà như vậy còn hơn muộn học!

- Tại sao tôi phải cho cô đi cùng?

- Tôi vừa cứu anh!

Hấn im lặng không nói, một lát sau mới lên tiếng:

- Lên đi!

□ * *

- Ê! Sao lại lao xe vào thẳng sân trường như vậy? Hôm nay là khai giảng đó!

Cô hét lên khi hấn lao cả con xe BMW vào sân trường. Hấn chỉ im lặng, vẫn là sự im lặng đáng sợ...

- OAAAAAAAAAAAA....

- Anh Erik!

- Lần nào tới cũng hoành tráng vậy!

- Kêu vừa thôi! Kéo rước họa vào thân! Mà cũng biết luật của anh ý mà!

- Người đẹp trai vậy mà...

Erik? Hấn tên Erik à?

- Xuống!

Hấn lạnh lùng buông câu lạnh lẽo. Gì phải thế chứ! Nhưng thôi, dù sao cũng đến trường rồi!

Vy mở cửa bước xuống xe, nhưng... cô hiếm lần đi ô tô, nên cách mở cửa xe giờ cũng quên luôn rồi!

- Ya! Ya!...

Cánh cửa vẫn im lìm, y như chủ nó!

Hắn hừ lạnh rồi bước xuống. Vy nghe thấy tiếng gào rú, khóc thét lên kêu trai đẹp ở đâu đó nín bật, nhường chỗ cho hơi thở bị ghì chặt...

"CỘP"

Cửa xe bật mở. Hắn nhìn cô, nộ khí toát ra làm Vy lạnh xương sống.

- Cảm... cảm ơn!

Điều kinh khủng là sau khi Vy xuống, hắn vào xe ngay tức khắc và lái đi đâu đó...

- Con bé kia vừa ở trên xe anh Erik hả?

- Nó bước xuống...

- Anh Erik mở cửa xe cho nó nữa...

- Nó là ai vậy?

- Trông cũng xinh xắn... Nhưng đâu xinh bằng mấy hoa khôi trường mình!

- Hoa khôi trường còn bị anh Erik làm ngơ, sao nó dám?

- Ê! Nhóc! - Một chị gần đấy cất tiếng hỏi, giọng đề phòng. - Em quen anh Erik hả?

- Em...

- Quen hay không liên quan gì đến mày?

Một giọng nữ uy quyền vang lên. Vy quay người lại. Cô gái rất xinh, phải gọi là đẹp mới đúng, cực kì đẹp!

- Em... không có gì! Em xin lỗi chị! Em xin lỗi ạ!

Để con nhỏ rồi rít xin lỗi, cô gái ấy kéo tay Vy đến chỗ hiện đang là tâm điểm toàn trường. Không phải cái lễ đài tẻ màu ấy đâu, mà là góc trường duy nhất học sinh được ngồi ghế cao, có bạt che và phục vụ đồ ăn thức uống đầy đủ. Hơn nữa, chỗ đó quy tụ hết "trai xinh gái đẹp" của trường.

- Khải Phong!

Cô gái giới thiệu Vy với từng người. Cô vừa chỉ vào một chàng trai có mái tóc vàng rực nắng, cậu nở nụ cười có đôi răng khểnh khiến nữ sinh trong trường ngất một loạt! Vy cũng thấy anh thật sự vô cùng đẹp trai.

- Tường Kỳ! - Một anh khác, màu tóc đen huyền, vẻ trầm tĩnh hiện rõ, cùng sự đẹp trai khỏi phải bàn! Anh gật đầu nhìn Vy, dù lần đầu tiên gặp nhưng anh thấy Vy rất đặc biệt... Anh tin tưởng vào cô bé này!

- Duy Hoàng!- Mái tóc đỏ rực bốc lửa. Không mặc áo đồng phục, sự oanh tạc dân chơi là thứ anh ta có...

Cả 3 người đều rất đẹp trai, nhưng so với Erik thì thua xa...

- Chị là Băng Như, em cứ gọi chị là Băng được rồi!

- Dạ...

Vy bất ngờ trước những người mới này... đây là lần đầu tiên cô gặp họ, nhưng họ lại nhìn cô với ánh mắt thân thiện hiếm thấy, không như những kẻ khác họ chỉ nhìn với đôi mắt khinh thường.

- Alo! Erik hả? Ai đây? - Chị Băng lôi điện thoại ra. - Không tin được. Rồi rồi, chào nhé!

Và chị quay sang Vy.

- Cảm ơn em đã cứu Erik!

- Dạ...

Sau đó, bọn họ bỏ đi liền.

Vy vẫn ngạc nhiên đứng nhìn theo mãi...

Hóa ra khai giảng chỉ là khai giảng thôi! Mai mới bắt đầu học.

Vy uể oải bước về nhà. Cô đã dạo chơi một vòng quanh trường (quanh cái lũ mất to nhìn cô nhưng miệng luôn lẩm bẩm tên "Erik")! Sau đó Vy sang thăm nhà bác, và về nhà lúc 8h tối!

- Oa... mệt quá!

Vừa cuốc bộ về, Vy vừa ca thán.

- Ê! Con ranh con kia! Mày là ai mà sáng nay dám cản trở tao làm việc hả?

Vy kinh hoàng. Hai thằng con trai ban sáng đi bên cạnh áp sát cô vào tường.

- Mày biết cái giá phải trả chứ?

Rồi một tên đưa tay chạm vào vai cô. Ý đồ đen tối hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

- Chơi xong thì bán!

- Ok!

Bọn chúng cười đều giả, giật tung ba lô.

- Không!

- Ha ha ha ha...

Tên còn đồ đưa tay xuống lớp áo khoác, hắn giật mạnh. Chiếc áo khoác biến thành hai mảnh. Chỉ còn lớp áo trắng đồng phục bên trong..

Bỗng..

- BUÔNG - RA !

Giọng nói sắc lạnh cắt ngang không khí. Âm thanh vang lên dù không to nhưng đầy sức mạnh, đập vào trí óc và vang vọng lại, khiến bất cứ ai nghe thấy đều phải run sợ, bần rùn tay chân..

Hai tên còn đồ nuốt nước bọt cái "lực", mặt trắng bệch, ngược nhìn lên..

- Mày... mày...

Erik bước tới, hất tay hắn ra khỏi người Vi và tát hắn một cái. Hắn hộc máu mồm.

- Tao cảm mày động vào cô ấy. Cô ấy là người của tao!

- Mày... cứ đợi đấy!

Hai tên du côn bỏ chạy.

- Ai vậy?

Từ đâu Băng Như bước ra.

- Hắc Gia! – Khải Phong trả lời. Anh và hai chàng trai sáng nay Vy gặp đi ra từ con xe Audi đỏ đậu ven đường.

- Tôi cũng đã nghi nghi..

- Được rồi, về căn cứ bàn tiếp. Tôi đưa Vy về! - Hắn nói.

Hắn biết tên cô?

- Thế thì đợi cậu!

- Bye Vy!

- Người của tôi... - Trương Kỳ nhìn Erik.

Hắn nhướn mày. Kỳ cười run rẩy, sau đó leo lên xe Audi đỏ mà không lần ngoảnh lại.

Hắn leo lên con BMW đen lúc sáng Vy thấy.

- Sao vậy? Đừng bảo là không biết mở cửa xe!

- Không! Tôi lên được!

Cô cầm lấy tay cầm, và...

- Giúp với... T_T

Hắn hừ lạnh. Cửa xe bật mở.

- Mau lên! Tôi không có nhiều thời gian đâu!

- Uhm... - Trước uy quyền tỏa ra từ hắn, Vy chỉ có thể im lặng ngoan ngoãn vâng lời. Không hiểu vì sao nữa!

Hắn bắt đầu lái xe mà không hề hỏi đường. Hắn biết nhà cô ư?

- Cho đến khi tôi cho phép, cô mới được rời khỏi tôi. Nếu không, tính mạng cô, tôi không bảo đảm!

- ... /không nói lên lời/???

- Bọn chúng sẽ còn tìm đến cô! Nếu chưa muốn gặp lão Diêm thì từ nay phải đi theo tôi, hiểu chứ?

Vy kinh hãi nhìn hắn... Cô? Chết ư?

- Sợ gì chứ!

Hắn cười khẩy. Dừng xe trước cửa nhà Vy. Nhanh vậy? Tốc độ siêu xe có khác! Nhưng Vy không nhận thấy điều đó, trong cô bây giờ chỉ còn con hoang loạn...

Hắn bước xuống xe, mở cửa, lôi cô ra ngoài.

- Ngoài mối quan hệ đó ra, tôi với cô không còn quan hệ gì khác!

- Anh không sợ, nhưng tôi khác anh! Tôi chưa muốn đột ngột kết thúc cuộc đời mình khi tôi mới 16t! Nếu tôi có mệnh hệ gì, người đầu tiên tôi tìm đến sẽ là anh đấy!

Nói xong Vy đi thẳng vào nhà, khóa cổng lại. Sao cô lại dính vào đồng rắc rối này chứ! Tại sao chứ! Đen quá mà, đen quá mà....

Nhưng... " cô ấy là người của tao"... được trai đẹp bảo vệ, điều này không đặc biệt ư? Nhớ lại khuôn mặt trên đời có 1 0 2 ấy làm Vy đơ một lúc...

Nhưng tính mạng quan trọng trên hết. Dù sao cô vẫn cảm thấy thật ngu xuẩn khi cứu hắn!

Hắn ở dưới nhà nhìn cô đi lên, ngạc nhiên quá đỗi. Chưa cô gái nào dám nói như vậy! Mọi cô gái đều muốn chạy theo xách dép cho hắn, chứ đâu ai khóa cổng khi thấy hắn như Vy!

Hắn nhếch mép cười, dù sao tự dưng lại dính phải con nhóc này...

Erik lái xe về trụ sở chính...

Giới thiệu một chút về BS nhé!

Đây là trường tư hàng đầu VN, hiệu trưởng là người nước ngoài. Học sinh Việt Nam sau khi tốt nghiệp chắc chắn 100% trở thành người nổi tiếng (không biết ra sao nhưng chưa tốt nghiệp cũng đã có người nổi khắp giang hồ đến làm học sinh rồi!). Nhà giàu, hoặc học bổng trị giá 800 triệu mới có thể học ở đây. May mắn vì Vy dành được học bổng này! ^_^

Đúng ra Erik không rảnh để dành thời gian đi học ở đây, nhưng Việt Nam tránh được ánh mắt tò mò của bọn do thám, nên anh hay đến đây làm việc. Anh đứng đầu trùm tổ chức hắc ám quy mô bậc nhất TG "Black Wolf". Và Vy cũng không phải tay vừa... akaka! ^ D ^

Thông báo: Vì truyện đăng lên chỉ cần một buổi sáng là mất tầm mắt tích rồi nên các bạn đọc nhấn “Theo dõi” để cập nhật chương mới ra nhé! (2 ngày một chương)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ngoại Chap 1: Nam Chính

Chương trước Chương sau

~Boy~

. Nguyễn Hoàng Tuấn Kiệt - Erik Sói đêm - 21t

- Đẹp trai đến mức phải ra luật lệ: "Nếu ai nhìn quá 1' thì đừng trách tôi không ns trước đây!". Khuôn mặt hoàn hảo đến từng góc cạnh, có mái tóc xám tro ánh kim, mắt màu vàng tro, cao 1m88, body 6 múi. Đặc biệt giỏi võ và bắn súng, còn lại cái gì cũng giỏi hết á! (Vì phải làm từ nhỏ). Có bộ sưu tập 20 siêu xe khủng nhất thế giới, tiền tiêu như rác. Ở Việt Nam thì đi siêu xe BMW, lái xe tốc độ bàn thờ. Là trùm tổ chức Black Wolf. Tính cách lạnh lùng tàn ác. Màu đặc trưng là màu lông sói: Đen-xám-trắng. Là con lai, mẹ ruột người VN, bố ruột là người Mĩ. Bố mẹ mất, được trùm BW nhận làm con nuôi, cuối cùng lên làm trùm BW luôn! (kiểu cha truyền con nối ý nhỉ!?)

Thân thể xem kĩ hơn ở Chap 3 nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gần Kề Cái Chết

Sáng hôm sau, nắng sớm lại ủa vào phòng cô như bao ngày. Vy với tay tắt chuông báo thức, ưỡ oải bò dậy như chú mèo con. Trong trí não ngây thơ của cô bé, hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó hệ trọng lắm! Nhưng cô không nhớ ra đó là chuyện gì cả!? Thôi kệ đi! Hôm nay đi học thôi! Ngày đầu tiên đi học...

* * *

- Một lũ ả hại! Lũ vô dụng! Có một đứa con gái mà xử lý không xong thì sau này bọn mày còn làm được chuyện gì nữa hả?

- Đại ca... đại ca... mong... đại ca... tha tội lần này... Chúng em... sẽ lấy công... chuộc tội...

Hai tên bị đánh tới bầm dập đang nằm quằn quại dưới đất, nói.

- Cho chúng mày một cơ hội! Đây là cơ hội thứ mấy rồi!

- Tại... đúng là cóm. có đuổi theo... em tưởng...

- Bọn em... đi theo đại ca... bao nhiêu năm...

Tên đại ca hừ một tiếng.

- Giết nó! Người của Erik, giết!

- Dạ! Lần này... đại ca cứ yên tâm!

- Nếu không ... không làm được ... bọn em... sẽ không về nữa...

Rồi 2 tên đó đứng dậy, lăm lăm con dao dài và vô cùng sắc nhọn trong tay. Vy sẽ phải trả giá, vì cô mà bọn chúng bị đập tới tui tã! Bị chửi mắng không khác gì một con chó...

* * *

- Ha! Xe buýt đây rồi! Chị tưởng mình lạc nhau muôn đời rồi cơ!

Vy "chào hỏi" cái xe buýt mới hôm qua còn xì khói vào bộ dạng thảm hại của cô. Cô vui vẻ bước lên xe. Trên xe đông người quá! Vy đành phải đứng sau khi một cụ già đi vào. Cô nhóc luôn tốt như vậy, tốt đến khờ khạo...

Bến tới....

Hai tên đeo khẩu trang kín mặt bước đến. Bọn chúng đứng sau Vy. Vy đã có nghi ngờ, đứng lên trên một chút, nhưng cô không thể thấy vật sẽ giết chết cô được giấu trong ống tay áo kia. Dài 30cm, nhọn hoắt, chỉ cần một cú đâm cũng đủ để Vy rồi đời!

Xe buýt vẫn đi.

Hai tên phía sau lợi dụng mỗi lần xe phanh để tiến dần lên mà Vy không hay biết...

Khoảng cách ngày một gần, cho đến khi chỉ còn một gang tay.

Hắn nhìn quanh, ngoài bác tài xế và bác soát vé thì trên xe toàn người già, trẻ con và phụ nữ, càng thuận tiện cho hắn ra tay. Hắn từ từ rút que sắt sắc nhọn ra, định hình trong đầu sẽ đâm thủng phổi hay giữa tim. Vì cô đã khiến bọn hắn chịu trận thừa sống thiếu chết, nên cô đương nhiên cũng không chết dễ vậy! Đây rồi, hắn sẽ đâm từ phổi, rạch một đường dài đến sống lưng, rồi đâm liên tiếp vào tủy sống. Như vậy hắn mới hả!!!

"KÍTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT..."

Một lần dừng xe nữa, phanh gấp. Đạo này đường sá tệ quá! Hắn không quan tâm, đây là cơ hội tốt để xử nhóc ngày thơ này!

Hắn đâu biết, giữa đường quốc lộ, 4 xe siêu sang dành cho giới siêu ăn chơi vừa phi đến. Cầm đầu là chiếc BMW đen. Nó quay một vòng, dừng ngay trước mũi xe buýt, khiến cả đường quốc lộ òn ào tắc nghẽn. Mọi người chui ra khỏi xe, chửi bới ầm ĩ, cho đến khi nhìn thấy cái biển số xe chỉ một màu đen ấy, tất cả đều ngậm miệng, chỉ biết ngậm ngùi hỏi sao hôm nay đen quá vậy, lại muộn giờ làm rồi...

Tên du côn đang rút que sắt.

Hắn mở cửa xe, bước xuống. Hắn đang điên lắm đây! Một con điên tức bùng nổ tính sói trong hắn! Hắn sát khí đằng đằng, tiến về phía xe buýt. Tài xế cùng soát vé mở to mắt kinh hãi, không dám thò, mặt thất sắc. Sao... hắn lại ở đây?

Tên du côn đã rút xong chiếc que sắt nhọn hoắt và sắp sửa đánh máu...

Hắn thì đang sai những bước dài... Hắn đến kịp không?

Tên du côn đã chọn điểm ngắm, hắn cười và đâm thẳng, cái que đánh máu cùng tiếng kêu xuyên trời thủng đất của Vy! Không xong rồi!

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á...

Máu rõ từng giọt, nhưng đó không phải máu của Vy, mà là... của hắn!

Hắn một tay cầm chắc cái đồ chết người ấy, mắt hắn long lên những vằn đỏ báo hiệu không hay, nhất là nộ khí bùng bùng từ hắn...

Tên du côn mặt cắt không một giọt máu. Tuy vậy, vì hắn đã thề với đại ca của hắn, thế nên...

- Haaaaaaaaaaaa.....

Tên đó lao vào Erik. Erik một tay liền ôm Vy vào lòng, lấy tay che mắt cô lại. Vy sững sờ không dám thò. Hắn, mùi hương nam tính kì lạ từ người hắn tỏa ra, đang vây lấy cô.

Hắn... đang che chở cho cô ư?

Vì bàn tay hắn, Vy chẳng nhìn thấy cái gì cả. Nhưng nếu không có hắn, bây giờ chắc cô đang trên đường xuống gặp Diêm Vương rồi! Một cảm giác yên bình và tin tưởng tuyệt đối nảy lên trong tim cô. Tin? Hắn? Tuyệt đối? Vy chỉ nghe thấy tiếng đâm, tiếng xọc, cùng tiếng hét của bao người trên xe...

Một lát sau, hắn dừng tay. Nhưng hắn không để Vy thấy gì cả, cứ thế nhấc bổng cô lên, để Vy nằm trọn trong lòng hắn, đầu Vy tựa vào ngực hắn, êm và rộng... Vy thích cái cảm giác này, bên hắn! Cô muốn bên hắn! Bất giác, cô vùi đầu mình trong ngực hắn, để rồi giật nảy ra, suýt nữa lăn từ tay một người cao 1m88 xuống nền đường, khi cô nhận ra việc mình vừa làm! Mắt mặt quá! Xấu hổ quá! Sao lại tựa đầu vào hắn chứ! Hắn nhếch mép cười. Chính hắn cũng chẳng hiểu vì sao hắn buồn cười đến vậy! Nhưng cảm giác một người con gái dụi đầu vào ngực mình, hít hà hương thơm ở đó, lâu lắm hắn mới lại có cái cảm giác ấy! Hắn muốn ôm cô vào lòng, nhưng, hắn trấn tĩnh lại!

Hắn đặt cô vào trong xe. Đến lúc này Vy mới dám dần mở mắt. Hắn đóng cửa, đi lên phía trước.

- Hôm qua tôi nói gì?

Hắn gần giọng nói. Nhưng Vy chẳng để ý nữa. Cô đang mãi ngắm nhìn hắn. Cô đang mãi ngắm mái tóc hắn, bờ vai hắn, cô đang nhớ giây phút nằm trong ngực hắn... Cô ước gì có thể... Ôi không! Sao lại ước thế chứ! Mày với hắn có quan hệ gì đâu mà mày lại mơ tưởng thế chứ! Chắc chỉ vì hắn quá cuốn hút, khiến Vy mê hoặc một chút...

Thấy cô không trả lời, hắn liền quay mặt lại nhìn cô, bất ngờ, cô lại đang nhòm người nhìn hắn. Mặt chạm mặt! Trời ơi cha mẹ ơi còn cách nhau 7mm

nữa! Nếu không ...

Vy bật về phía sau. Nhìn hấn sợ sệt. Hấn quay lên, cười!

Hôm nay hấn làm sao thế cơ chứ!

- Ngày... ngày hôm qua hả?... À... anh bảo... anh bảo... tôi...

- Vậy cũng quên! Thế còn đòi chưa muốn chết năm 16t!

- Tại hôm qua ngủ say quá nên tôi mới quên! – Vy xấu hổ.

- Lần quên sau, tôi sẽ không có mặt kịp thời như hôm nay! – Hấn tuyên bố, cũng cảnh cáo đồng thời.

- Ukm... - Vy ngượng ngùng nhìn hấn, đến bây giờ cô mới nhớ được lời hấn nói hôm qua! (cái nào hoi này nữa!)

Cô còn rất nhiều điều muốn hỏi hấn, như làm sao hấn biết? Rồi vừa rồi hấn làm gì vậy? Sao hấn che mắt cô?... Nhưng cô không dám hỏi. Hấn quả thực quá đáng sợ! Cô bé ngây thơ không thể nào hình dung ra được sự lớn mạnh của BW, cũng không thể hình dung ra tốc độ thông tin lan truyền nhanh như thế nào, lại càng không thể biết sự tức giận của hấn khi hấn nghe tin ấy...

Hấn lái xe đến trường. Bây giờ mọi người trên đường mới dám thở phào nhẹ nhõm. Tiếng còi thương vang lên xa xa...

* * *

- Anh Erik đến rồi!

- Oaaaaa, anh sẽ đi qua lớp mình đây!

- Tao cần giờ rồi, 6" nhé!

- 9" đi!

- 9" là sẽ không rời mắt ra được đâu!

- Hazzz...

Nữ sinh trong trường ằm hết kên khi thấy con xe BMW đen lái vào sân trường. Vy thì đang hí hục mở cửa xe. Cô không muốn mất mặt trước hấn một lần nào nữa!

Nhưng sao khó mở vậy? Giật ngoài kéo trong đều không được ! Hấn nhìn churóng mắt, liền quay xuống dạy cô mở cửa. Hấn điên! Điên thật rồi! Tên giang hồ như hấn lại phải dạy người khác mở cửa xe ô tô như thế nào ư? Hấn điên nặng quá rồi!

- Làm lại!

- Ya... Ya...

- Làm lại!

- Ya... ya...

Hấn ức chế không tả nổi, liền nắm tay cô đặt lên tay mở.

- Nắm vào đây! Kéo xuống, đẩy ra!

- Ồ...ahaha, tôi mở được rồi này!

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của cô lúc đó, hấn cũng cười. Thêm một điều vô cùng khó hiểu vào danh sách những chuyện khó hiểu hôm nay nữa! @_@

- Vậy từ giờ tôi sẽ tự mở cửa xe!

- Cô cần như vậy lâu rồi!

Hấn trở lại trạng thái vốn có. Nhưng đến giờ hấn mới nhận ra, hấn đang nắm tay cô, là đang nắm! Hấn liền thả tay cô ra, rất từ từ bình tĩnh, nhưng cô thì khác, hấn vừa cứu sống cô, hấn vừa bế cô vào lòng, vừa "lỡ" nắm tay cô... Vy vội mở cửa xe.

Phía sau, những người còn lại của Tứ trụ "Black Wolf" bước tới. Có chuyện không hay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Một Thần Thoại Mang Tên Erik “Sói Đêm”...

Nói BW có chuyện, là chuyện gì?

- Erik, Hắc Gia cho người đến BW gây chuyện. – Băng Như nói.

- Hắc Thiếu Kinh đúng là nhanh tin thật! – Trương Kỳ cười.

Duy Hoàng hỏi hắc:

- Thế hai thằng hôm qua đâu rồi?

Hắc đưa mắt nhìn Vy. Vy hiểu ý, bước ra ngoài. Cô nhóc hiền lành nghĩ: "Có lẽ hai tên đó bị đánh tới bầm dập rồi..." (nghe rồi cô nương à!)

Ở trong xe, hắc lạnh lùng hỏi Khải Phong:

- Tin hai thằng sáng nay, Joke biết chưa? (Joke là trùm xã hội đen BW, bố nuôi Erik)

- Có lẽ chưa... – Khải Phong ngập ngừng.

Nhưng Trương Kỳ đã trả lời:

- Ông ấy biết rồi!

Băng hơi giật mình vì sự lan truyền thông tin 100 tin/giây của người BW toàn thế giới.

Duy thì thốt lên "Ồ!" một tiếng.

Chỉ riêng hắc cười.

- Erik, lô hàng T – 419 đã được Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ Jeyden đặt hàng.

- Canh chừng Hắc Gia, đặc biệt canh chừng.

Không khí có vẻ chùng xuống, nặng nề và sặc mùi nguy hiểm.

* * *

Vy bước ra sân trường, chuẩn bị đi nhận lớp. Lớp cô đâu nhỉ, bảng tên lớp 10A2 cứ chạy loang quanh đâu ấy!

- Bạn gì ơi! – Một cô bé vỗ vai Vy. – Bạn quen anh Erik à?

Đó là cô bé trông cực kì xinh xắn dễ thương, mái tóc nâu bồng bênh xoa ngang vai với nụ cười thân thiện.

- Ồ... – Vy không biết nói sao nữa. Đi nhờ xe ư? Không, không, vậy thì mắt mắt cô quá, mà hắc nghe thấy thì tiêu đời! – Minh... là em gái Erik!

- Em gái? Ruột?

- Không, em họ xa!

- Vậy à... – Cô bé đó liền thân mật khoác vai Vy. – Thế thì chị chào em, là họ hàng mà chưa bao giờ chị thấy em nhỉ?

Vy ngạc nhiên nhìn cô bé.

- Tự giới thiệu: Zacky, em gái ruột Erik!

Em... em gái ruột?

- Thôi nha Vy, hôm qua Zac nghe Từ Vệ BW nói chuyện hết rồi! Vy liều thật đấy, dám động vào người Hắc Gia... Tình yêu đúng là có ma lực kinh thật!

Nhóc chặc chặc lưỡi như bà cụ 70!

- Ê nói gì vậy? Tử Vệ là gì? BW là ai? Rồi Hắc Gia là thứ nào? Còn yêu đương nữa! Ai yêu ai vậy?

Vy hỏi một tràng dài, nói thật, từ nãy đến giờ nói chuyện với Zacky, Vy như nói với người ngoài hành tinh ý! Chả hiểu gì cả?

- Thế sao Vy lại cứu anh trai Zacky?

- Không phải cứu Erik, lần ấy Vy tự cứu Vy thôi!

Rồi cô kể lại mọi chuyện, trừ chuyện gặp đám du côn tối qua và chuyện cô suýt chết sáng nay.

- Thế Vy không biết Erik là ai hả?

- Không ! Hắc... là người chứ ai!

- Vy không biết BW luôn hả?

- BW... BW... Sói đen hả?

- Còn Hắc Gia?

Vy lắc đầu. Zacky kinh ngạc nhìn cô.

- Thảm nào Erik lại đi theo Vy như vậy! Vy khờ quá Vy ơi! Một người như Vy mà dám động vào Hắc Gia... Nếu Erik không bảo vệ, Vy về chào ông bà lúc nào không biết ấy!

Vy sợ hãi nhìn Zacky. Mọi chuyện là thế nào vậy? Sao Vy không hiểu cái gì hết ý!?

- Zacky, em ra đây làm gì?

Băng Như từ phía sau tiến đến. Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng.

- Em chỉ hỏi xem Vy là người của Tổ chức nào mà lại có thể dây vào Hắc Gia với BW như vậy thôi!

Băng Như lo sợ thật sự. Cô nhìn Zacky, ánh mắt cảnh cáo.

- Anh trai em không muốn nói tới chuyện này nhiều!

Zacky lo lắng nhìn Băng. Có vẻ cô bé không nghĩ Erik lại không muốn cho Vy biết chuyện giang hồ rắc rối ấy!

- Chết em rồi!

- Còn không mau đi nhanh! Để Erik thấy em ở đây là em rồi đòi đó!

- Vậy em đi trước nhé! – Cô bé chạy vụt đi.

- Đi thôi Vy, chị nghĩ có một số chuyện em cần biết!

- Dạ...

Vy lặng lẽ bước theo Băng, tiến về phía xe BMW đen.

- Đến bar cũ nhé!

Khải Phong nháy mắt với Băng và nở nụ cười thân thiện với Vy. (Ôi người đâu mà cười thôi cũng đủ giết người rồi!!!)

- Lên xe của chị!

- Nhưng hôm nay...

- Yên tâm, chị nhận lớp ghi tên linh tinh thôi. Có Erik ở đây, em chỉ cần sợ cậu ấy là đủ!

Băng tiến về phía xe Audi đỏ đậu gần đó. Đến bây giờ, Vy vẫn chưa hiểu quyền lực của hắc mạnh đến mức nào, nhưng cô cảm nhận được sự đáng sợ cùng sức ảnh hưởng của hắc.

- Lên xe đi em!

- Chị ơi... T_T

- Sao vậy?

- Mở hộ em... TT_TT

* * *

Nghe chị Băng cứ cười khúc khích mà Vy phát cáu. Có mỗi chuyện không mở được cửa xe thôi mà!

- Chị!

- Sao em? – Cố nín cười.

- Hôm nay không học thật à?

- Hôm nay ra nhận lớp thôi! Mà em dành học bổng vào BS hả? Chắc em thông minh lắm!

- Cũng may mắn thôi chị ạ... Mà chị này, Erik là ai ạ?

- Là người em vô tình vớ phải đó!

- Em biết, nhưng anh ấy là người như thế nào ạ?

Chị Băng suy nghĩ một chút, đắn đo xem có nên nói hay không ...

- Thực là em không biết gì về Erik hả?

- Thiệt mà chị! Đây là lần đầu tiên em gặp Erik...

- Sét đánh lập tức chứ gì?

Băng Như cười tinh nghịch. Vy lập tức nhận ra là đang có sự hiểu lầm không hề nhẹ ở đây.

- Không không chị! Chỉ là em đang đi học thì gặp Erik đánh nhau với bọn côn đồ đó, em không thể tránh mặt, bọn côn đồ lại nhìn thấy em... Nếu không hô cảnh sát chắc em tiêu luôn quá! Với cả em đang mượn học thì đành mặt dày nhờ xe Erik thôi...

- Vậy thôi ư?

- Vâng! Em tưởng hôm qua lúc gọi điện thoại Erik đã nói với chị...

- Hắn chỉ nói em giúp hắn tránh mặt đám người Hắc gia...

- À, chị kể em nghe về Erik đi, về BW gì đấy, cả Hắc Gia là cái gì nữa! Em nghe mọi người nói mà chẳng hiểu gì cả!

Băng Như mím chặt môi đắn đo... Dù gì sau này Vy cũng biết, nói sớm để cô đề phòng sẽ tốt hơn. Nhưng Erik không bảo là được nói, nếu nói ra sợ hắn...

- Được rồi, chị kể cho em nhưng em không được kể cho người khác nghe, không ai đấy!

- Vâng chị, chị cứ tin em!

Băng thở dài, bắt đầu kể...

- Erik tên thật là Nguyễn Hoàng Tuấn Kiệt. Erik là tên Mi của cậu ấy. Cậu còn được gọi là Erik "Sói đêm" vì đứng đầu "Black Wolf".

- Black Wolf?

- Tổ chức ngầm lớn nhất thế giới, buôn bán vũ khí.

- E... Erik ư?

- Ừ, Erik với bố cậu - Ngài Joke - điều hành tổ chức này. Bọn chị là người làm việc cho BW. Mẹ Erik là người Mi gốc Việt, bố cậu là người Mi. Nhưng đó chỉ là bố mẹ nuôi thôi, bố mẹ ruột của Erik mất năm cậu 3 tuổi. Ở trong cô nhi viện, bị đánh đập hành hạ, Erik không chịu nổi liền bỏ đi... Cậu ấy tự lập năm 3 tuổi... Đi đánh giày, bán báo, ăn cắp vặt... đủ cả! Cuộc đời đau thương tôi luyện con người Erik, cho đến năm hắn 5 tuổi, cậu gia nhập BW. Ở đây, Erik mới thực sự hiểu sống là như thế nào... Cậu ấy đắc tội với một đàn anh, liền bị tên đó đánh tới bất tỉnh ba ngày ba đêm, nằm trong khu ổ chuột, không ai biết tới... Nhắc lại chuyện đó, Erik chỉ cười hờ hững quá nên tỉnh lại, chứ nếu không cậu ấy cũng đi gặp Diêm Vương rồi! Erik tiếp tục sống, tiếp tục là thành viên BW. Không hiểu có duyên gì mà cậu với BW cứ bám lấy nhau, không rời ra được. Nhưng Erik lần này đắc tội với một đại ca hãn hoi, nghe đâu đi vào nhầm lãnh thổ... Cậu ấy bị đánh gãy 3 xương sườn, gãy chân, nằm trên giường 1 tháng... Chị cũng không hiểu, nhỏ tuổi như vậy làm

sao mà chịu được! Nhưng cậu ấy không phải người thương! Erik vẫn sống, và lại trở lại BW. Cậu bắt đầu đi học võ. Erik theo học Kazu Baha thì phải... Đó là võ sư giỏi nhất thế giới! Cậu ấy đã phải chịu đủ khổ cực để được ông đó nhận làm đệ tử. Ba năm sau hấn xuống núi, theo học bắn súng. Xạ thủ Trac thu nhận cậu. Cậu là 1 trong 3 người duy nhất trên thế giới được ông ta thu nhận đấy! Ông ta là xạ thủ có thể bắn chết 20 con chim sẻ đang bay trong một phút ở khoảng cách 500m! Erik còn học rất nhiều thứ khác nữa, chịu đủ mọi khổ cực trên đời. Nhận lại, cậu là sát thủ giỏi nhất của BW, được ông Joke nhận làm con nuôi. Bọn chị đến Việt Nam vì ở đây tránh được mắt do thám. Việt Nam rất đẹp! Bố chị người Việt, mẹ chị người Canada. Còn Hắc Gia, đó là đại gia đình họ Hắc, bên TQ, đứng đầu là Hắc Thiếu Kinh, đối đầu với BW từ lâu rồi. Có thể nói 2 bên ngang tài ngang sức... Nhưng Erik, chịu nhiều khổ cực đâm ra tính cách khô khan lạnh lẽo... Em đừng gây sự với cậu ấy, tính Erik nửa người nửa sói, chị cũng không dám đảm bảo lúc nào cậu ấy tức lên mà ném em ra khỏi xe đâu đấy! Erik... Cậu ấy thực rất giỏi, nhưng...

- Sao ạ?

- Không có gì, chỉ cần tiếp xúc nhiều em sẽ quen với Erik thôi! Cậu thông minh kinh khủng, nhiều lúc chị còn phải tự hỏi tại sao cậu lại làm được những điều tưởng như không thể...

- Anh Erik... khổ quá chị nhỉ... Cuộc đời đúng là nhiều sóng gió!

- Thế nên cậu ấy mới "thép" như vậy!

Băng cười lớn.

- Thôi! Đến nơi rồi! Từ nay em phải làm quen nhiều với nơi này!

- Sao Erik lại bảo vệ em thế ạ?

- Em... khờ quá! Có lẽ vậy. Cậu ấy là kẻ trân trọng sự sống, vì thế ai cứu cậu, cậu bảo vệ lại, ai muốn giết cậu, cậu ấy giết lại! Mà có thật em không biết Erik không đấy!?

- Em không biết thật mà! Còn chưa nghe tên bao giờ ấy!

Vy vẫn còn bàng hoàng về Erik. Một con người tưởng như không tì vết lại có quá khứ như vậy... Tim cô sống dậy một thứ cảm xúc không thể nêu tên...

Băng nhìn Vy khó hiểu. Sau khi đỗ xe vào bãi, Băng cười với Vy.

- Có cần chị mở cửa xe hộ không ?

- Chị! - Vy kêu lên. – Có người dạy em rồi!

- Dạy? Cái đó phải dạy hả?

Băng cười ha hả, bước xuống xe. Vy cũng mở cửa. Cô phải lờm chị một cái mới được! Mất mặt quá! Cứ như cô là người miền núi dân tộc xuống đồng bằng chơi ý!

Mở cửa xe, Vy lại bất giác nhớ đến lúc hấn cầm tay cô ban sáng.. Cảm xúc gì đây? Không không! Không được nghĩ nữa! Hấn cũng từng nói, ngoài chuyện hấn bảo vệ cô, hai người không còn quan hệ gì khác mà! Hấn quá cao... Cô... với được không? (Thừa sức chị gái ăk! ;)

Vừa xuống tới nơi, cô đã sững lại bởi sự đồ sộ trước mắt. Quán bar Life to bằng cả cái sân vận động hiện ra, rực rỡ và bí ẩn.

- Vào đi!

- Chị Băng ơi, lần đầu em vào bar đấy!

Băng cười. Không thể tin nổi trên đời còn có người như Vy!

Nhưng chưa kịp bước vào, bộ tứ BW đã lao từ trong ra. Khải Phong nắm lấy tay Băng Như kéo ra ngoài. Tường Kì và Duy Hoàng phi như tên bắn. Tất cả còn há mồm chưa hiểu chuyện gì thì có tiếng súng nổ, và Erik bước ra ngoài. Hấn không chạy, nhưng bước chân sai dài và nhanh. Hấn nhìn thấy Vy, BÉ CÔ TRÊN TAY RỒI TIẾN ĐẾN CHỖ CON BMW ĐEN. LÀ BÉ CÔ TRÊN TAY! Vy kinh ngạc nhìn hấn, không thể thốt lên một lời. Hấn bước thôi mà tốc độ đã nhanh hơn cô chạy rồi, trong vòng vài giây đã có thể vừa bế cô, vừa chạy đến chỗ xe cách đó 3' đi bộ.

Hấn đặt cô vào xe, sau đó đứng thẳng dậy, nhắm vào cửa quán bar, giờ súng bắn. Cô cũng thấy Tường Kì và Duy Hoàng lên đạn...

- Đi thôi!

Khải Phong lao xe đến. Anh ngồi một xe với chị Băng Như. Vy nảy sinh nghi ngờ ở chỗ này...

Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện đó. Hấn vào trong xe, khóa cửa kính. Vy bị đặt ngồi ngang hàng với hấn, chỉ dám giương đôi mắt to mà nhìn.

- Thắt dây an toàn vào!

Hắn không nhìn cô, nói.

- Tôi... tôi á? – Vy lắp bắp hỏi.

Hắn không trả lời, bắt đầu lên ga. Mà ở đây chỉ có cô với hắn, không nói với cô thì nói với ai! Vy "Ồ..." một tiếng hiểu ra rồi thắt dây an toàn.

Xe lập tức lăn bánh, tốc độ 110 km/h. Một đoàn xe đằng sau đuổi theo...

Hắn rồ ga vọt đi, tăng lên 180 km/h, gió đuổi theo ngoài cửa sổ.

Vy kinh hãi nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khả Năng Đặc Biệt - Giác Quan Thứ 6!

Xe BMW vẫn lao với vận tốc tăng mỗi giờ. Hàng xe đuổi theo sau chỉ còn lại 5 chiếc.

Hắn hừ lạnh, liếc gương chiếu hậu. Hắn hít một hơi dài, lái xe vào khúc cua. Một chiếc xe bám theo, nhưng mới vào đầu ngõ, BMW đen đã quặt hướng 180°, lao ra ngoài. Xe kia không kịp phanh, đâm thẳng vào tường!

Xe Audi đỏ của chị Băng, xe Ferrari FXX-K của Duy Hoàng, con Aston Martin Vantage AMR Pro của anh Tường Kỳ thì nhau đua tới lui. Nhờ bố là người mê xe, Vy có thể nhận ra từng siêu xe hàng đầu thế giới... Quả thật họ là những người siêu siêu siêu giàu!

- Về Gara đổi xe!

Erik lạnh lùng thông báo qua tai nghe.

- Anh sẽ lái con Hennessy Venom GT chứ?

Hắn ngừng tay lái, nhìn cô.

- Siêu xe nhanh nhất thế giới. Bọn dưới kia đều là Bugatti Veyron Super Sport, chứng tỏ Hắc Gia đã đầu tư không ít vào việc truy bắt anh, đúng chứ! Chỉ có Hennessy Venom GT là có tốc độ vượt Bugatti mà thôi!

- Quan sát được đấy!

Hắn nhếch mép cười. Không ngờ một cô gái như Vy, khờ ngốc mà có thể tinh đến vậy! Hắn bẻ tay lái, các đường trái phải liên tiếp hiện ra và cũng liên tục biến mất!

- Đến Gara chưa?

Hắn lạnh lùng hỏi qua tai nghe bluetooth.

- Vậy tôi đi trước, các cậu tự lo đám còn lại, tôi sẽ xử EK 195 !

Hắn kết thúc câu chuyện, giọng lạnh lùng đáng sợ. 4 con xe còn lại vẫn bám riết phía sau. Chợt hắn đổi chiều, quay 180°, lách qua hàng cây vỉa hè. Người Hắc Gia quá bất ngờ nên không lường trước được tình huống này, phi xe đi một đoạn khá xa rồi mới thấy chúng quay xe đuổi theo. Trong khi ấy, Erik vẫn chạy như bay về phía Gara. Gara chính xác là nằm ở... phía sau trường.

- Mở cửa Gara!

Cửa cuốn đóng im lìm lập tức mở lên, hiện ra bên trong một thế giới chói ngợp của hàng chục siêu xe.

Hắn cho BMW đen vào chỗ, mở cửa xe. Vy cũng làm y theo hắn. Hắn bước tới một bức tường, gõ ba cái. Tường quay một vòng. Mặt bên kia treo rất nhiều súng. Hắn lấy hai khẩu súng. Sau đó bức tường trở về như cũ.

- Lên xe!

Hắn gọi cô từ một chiếc Hennessy Venom GT xám bạc kiêu hãnh. Vy vội chạy tới. Là Hennessy Venom GT, là siêu xe nhanh nhất thế giới đó! Giá gần 3 triệu đô, vận tốc 434,5 km/h... Đây là chiếc xe từ trước tới nay cô chỉ dám ngắm qua máy tờ tạp chí bố mang về.

Hắn đợi cô, sau đó lại ra khỏi xe, đến bên cô và ... mở cửa xe.

- Tôi nói lên xe!

- Ồ... ờ... xin lỗi! Tôi vẫn...chưa học cách mở cửa xe mà!

Vy cười then, vội vào trong. Đầu óc cô đang ngầy ngất bởi sự giàu có của Erik! Hắn giàu tới mức nào vậy nhỉ???

Xe tiếp tục lăn bánh.

12h đêm

Vận tốc 286 km/h...

* * *

"Pằng.. Pằng..."

- Mẹ kiếp!

Erik đã cố bắn lốp xe bọn theo đuôi nhưng mãi không trúng.

- Anh không bắn được đâu! Xe bọn chúng có phần bảo vệ lốp rồi!

Hắn nhìn cô. Qua đôi mắt hắn không thể dò được cảm xúc bên trong. Bất giác Vy sững lại. Từ góc độ này quả thực hắn rất đẹp trai! Từng đường nét... từng góc cạnh... đều có thể hút hồn bất kì cô gái nào gặp hắn... chỉ cần 10" thôi...

- Sao cô biết?

Hắn hỏi, phá tan con mê của Vy.

- À... – Cô lác đầu lấy lại tỉnh táo. Chỉ là trai đẹp thôi mà! Chỉ là trai đẹp thôi! Mục đích chỉ để ngắm mà thôi! – Lốp xe to quá mức.

Hắn không nói, chỉ găm giữ trong cổ họng. Máy tên còn lại vẫn bám sát đuôi, thỉnh thoảng giờ súng bắn. Nhưng có Erik ở đây, làm sao bắn trúng được chứ! (Có lẽ chúng cũng biết thế nên chỉ khi nào có cơ hội trên 50% mới giờ súng).

- Vậy thì đua xe!

Hắn cười, tuyên bố một câu khó đoán. Và, đột ngột rẽ xe vào nhà dân ven đường. Xe Hennessay Venom GT luồn lách qua hàng ngàn ngõ ngách, hàng ngàn tuyến phố, trước khi ra đến ngoại ô...

- Dừng lại đi! Phía trước không đi được!

Bất chợt Vy hét to lên. Đôi mắt cô hướng về phía trước đầy sợ hãi, lo lắng. Hắn nhìn cô, vẫn là cái nhìn-không-bộc -lộ-cảm-xúc ấy.

- Tin tôi! Phía trước là công trình, lao xuống đó chỉ có chết! Cứ đậu xe ở ven đường đi, chỗ có hai cái xe đang đậu đấy! Bọn chúng sẽ không tìm ra đâu! Nghe tôi đi!

- Cô từng đến đây?

- Ch... chưa bao giờ...

- Vậy sao cô dám khẳng định?

- Giác quan thứ 6, linh cảm. Tôi có giác quan thứ 6!

Nói xong, cô cắn môi! Một cảm giác nuối tiếc ôm lấy cô. Thời buổi này nói "tôi có giác quan thứ 6" là không khác gì bị điên lun ấy! Vậy mà cô lại nói thẳng thừng ra... Nhưng chuyện đó là có thật! Cô thật là có giác quan thứ 6! Linh cảm của cô từ trước tới nay đều đúng!

Hắn, nghe theo cô!

Hennessay Venom GT xam đồ vào ven đường, giữa hai chiếc xe con khác.

Hắn chờ đợi những chiếc còn lại lao tới.

Thấp thỏm lo lắng. Đã thấy tiếng xe gầm rú rất gần.

Chợt, Vy thấy rét quá! Sương xuống! Trong xe lại bật điều hoà, mà Vy chịu lạnh kém lắm! Cô chỉ đàn mặc một cái áo đồng phục... Vy khẽ ho một tiếng.

Và cái nữa.

Và... hần nhào người tới ôm chầm lấy cô. Đầu cô dựa vào vai hần... Cảm giác ấm áp cũng theo đó tràn vào tim. Được hần ôm thức sự rất ấm... Vy nằm gọn trong tay hần ôm, hần ôm Vy chặt...

Xe Hắc Gia lái vụt qua. Có lẽ trời tối nên không để ý mấy chiếc xe đậu ven đường.

Yên ắng một lúc.

Sau đó là hàng loạt âm thanh đổ nát, rơi vỡ, kinh hoàng đến váng óc. Cô định rời khỏi hần thì hần đưa tay lên, giữ chặt đầu cô. Hần thực sự không muốn buông cô ra. Có thứ gì đó trong hần vừa sổng đây, và giữ Vy lại trong vòng tay hần!

"BÙNG"

Lửa bùng lên. Báo hiệu số phận những chiếc xe xấu số!

Hần lúc này mới rời cô. Hần cởi áo khoác, đưa cho cô.

- Mặc vào!

Cô nhận lấy. Hần tiếp tục lái xe về căn cứ, xem như chưa có chuyện gì xảy ra, dù đầu óc của hai người đang bối rối những bối rối chung...

Tại sao Erik lại... ôm mình nhỉ?

Tại sao mình lại... ôm con nhỏ đó nhỉ?

Rức não quá! (cái này là bối rối của tác giả vì không hiểu mình mới viết cái quéo gì thế kia????!!)

* * *

Sáng hôm sau, Vy vừa mở cổng thì chiếc Audi đỏ đã chờ ở đó.

- Em chào chị... ơ anh Khải Phong!

- Lên xe đi em! Anh mở sẵn cửa xe rồi đó!

Cái gì? Mở sẵn cửa xe? Có cần lố quá vậy không? Bây giờ chắc cả Tứ Vệ biết hết rồi! Ruốc quá đi! Ruốc quá đi!

Vy đỏ rần mặt, bước lên xe.

- Hôm qua em với Erik xử mấy xe kia thế nào vậy?

- Ờ... Thì là anh Erik làm mà! Em đâu biết gì đâu!

- Thật hả? Thôi nói đi cô nương! Phải có chuyện gì thì hôm nay Erik mới tuyên bố cho cô nương vào BW chứ!

Hả?

* * *

Sân trường...

Lại là nữ sinh hám trai!

Nhưng khác Erik, Khải Phong đi qua thì nở nụ cười chào mấy em, khiến cả hành lang ngất toan tập! (Mẹ ơi cha này cùi đập zai dã man! - Đợi Erik cùi đi rồi hăng nói nghe cưng! - Anh có bao giờ cùi đâu!!! :))

Khải Phong dẫn Vy lên tầng ba, lớp 11A1.

- Cô nương của chúng ta đây rồi!

Khải Phong thông báo một câu đầy hàm ý. Vy theo anh bước vào lớp. 35 đôi mắt trong lớp rọi vào cô.

Phong cầm cổ tay cô, dắt đến bàn cuối cùng.

Hần dùng tay gõ bàn phím lại. Vy nhìn hần.

1"...

2"...

3"...

5"...

7...

8...

9...

hơn 1 phút!

Vài tiếng kinh hoàng thốt lên trong lớp. Cô... dám nhìn hấn quá 1'?

Hấn ngừng đầu nhìn cô. Cái nhìn có thể xuyên qua tâm gan Vy.

- Gia nhập BW!

Hấn thông báo, và cầm lấy tay cô, hấn đeo một chiếc nhẫn vào đó. Vy đưa mắt nhìn. Tất cả Tứ Vệ đều có nhẫn như vậy cả!

- Từ nay, em đi theo tôi và là người của tôi!

Tuyên bố lần 2, chỉ có điều cách xưng hô của hấn thay đổi. Hấn gọi cô là em!

Vy nhìn hấn. Cô không muốn... cô ghét chém giết, ghét máu me, ghét thanh toán lẫn nhau... Nhưng nếu nói là không gia nhập ở đây? Vy không thể, như thế sẽ làm hấn mất mặt, rồi cô về gặp mặt ông bà lúc nào không hay ấy chứ!

Nhưng, hĩa nhập tức là sẽ có máu me, có giết người... Vy...

- Nếu em không giết họ, họ sẽ giết em!

Hấn nói. Hấn đọc được suy nghĩ của cô!???

Vy nhìn thẳng vào đôi mắt vàng tro uy lực ấy!

- Anh sẽ không để tôi chết chứ!?

Hấn nhìn cô. Đôi mắt ấy ánh lên một cảm xúc lạ lùng. Cô chợt nhận ra mình hỏi thật ngu ngốc.

- Vậy, tôi theo anh! Chỉ cần bố mẹ tôi..

- Em nghĩ tôi không lo được chuyện ấy ư?

Vy bất động nhìn hấn.

Tứ Vệ vỗ tay hoan hô! Tối nay bắt lính mới khao một châu bia dê! Ai bảo tự xưng là "vật lạ" ra trước mặt Erik, lại còn đứng là "vật" hấn cần nữa chứ!

- Tối nay không đi đâu hết, Về trụ sở chính có việc!

Hả? P, K, H (Khải Phong, Tường Kỳ, Duy Hoàng) há miệng nhìn Erik. Hấn vừa ôm máy tính đứng dậy, nhìn Vy và bước đi..

Vy hiểu ý, lon ton chạy theo.

- Không hiểu cha này hôm nay làm sao nữa!

- Chắc tối qua lái xe nhanh quá!

- Lái xe nhanh thì liên quan gì ở đây?

- Thì gió thổi bay não chứ còn sao nữa!

"reng... reng... " .

Chuông điện thoại của anh Khải Phong lập tức kêu. Là Erik.

Hoàng thấy vậy cười ha ha:

- Bảo Erik có tai sói rồi mà không nghe!

"Reng... reng...". Điện thoại Duy Hoàng cũng đổ chuông ngay lập tức. Cả đám cười ồ lên.

Còn Vy, cô bắt đầu những chuỗi ngày sống-thật-sự sau đó! Đau khổ, xót thương, và chỉ có Erik là duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhìn Mặt Mà Bắt Hình Dạng...

Vy lon ton theo hấn xuống cầu thang. Đi kiệu này còn mồn nhan sắc hơn cả việc soi gương ấy chứ! Cả 500 đôi mắt đồng loạt chui ra khỏi lớp, nhìn Vy chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy!

- Đi... đâu đây?

- Lấy dấu vân tay!

- Đề... đề làm gì? Tôi có thể căn cước rồi!

- Thẻ căn cước là cái gì? Tôi đưa em đi xóa dấu vân tay!

Vy đơ não trong vài giây. Cái gì? Xóa dấu vân tay á?

- Dùng tia lazer cùng ảnh hưởng nhiệt tác động vào dấu vân tay, khiến không thể nhận ra dấu vân tay nữa! – Zacky từ đầu chui ra, nhảy bổ vào cuộc trò chuyện (messeger!).

- Bích Nguyệt? Em ra đây làm gì?

- Có người bảo trong trường xuất hiện nhân vật đặc biệt, thế nên em đi xem thôi!

- Joke đưa em đến đây để học!

- Chơi chút đầu có sao...

Zacky nhìn ông anh trai. Cô bé lộ rõ sự thất vọng. Tưởng sang đây được ông anh ủng hộ cho chơi bởi tóe lửa, ai dè...

- Vậy ra Zacky tên Nguyệt hả? – Vy hỏi cô bé.

- Ủm... Nguyễn Hoàng Bích Nguyệt, em gái Nguyễn Hoàng Tuấn Kiệt. Xứng đôi nhí!

- Nguyệt quen Vy? – Hấn hỏi.

- Ồ... – Cô bé giật mình, căng óc nghĩ lý do. Nếu hấn biết Zacky đã nói chuyện với Vy và suýt nữa là nói cho Vy biết về BW và Hắc Gia khi hấn chưa cho phép thì... – Chúng em chung lớp mà, hôm qua vô tình em gặp Vy nữa... Người xinh gái như em trai anh mà không chào hỏi người con gái thứ hai sau em gái anh có thể ngồi lên xe anh thì hơi "ấy" quá nhỉ?!

Nhìn vẻ mặt cô nhóc có thể selfie bằng 1280, Vy chỉ có thể lắc đầu chào thua. Hấn vẫy vẫy tay, ra giọng đầu hàng:

- Vâng vâng... Mà, hình như cô Ánh đang tìm em kia!

Hấn nói. Vy nhận ra giọng nói hấn khác hấn, không hề lạnh lùng ra lệnh, mà lại chứa chan tình thương... Có lẽ quá khứ quá khổ cực khiến hấn trân trọng cô em gái ruột thịt này! Nhưng chị Băng chưa kể gì về Zacky cả, là anh em ruột thì bao năm Erik chịu đói khổ bên ngoài thì Zacky ở đâu chứ!?

- Vậy à... – Giọng cô nhóc có vẻ tiếc nuối. – Thôi chào Vy, Zacky về lớp đây! À mà hôm qua Zacky đã xin cô nghỉ học hộ Vy rồi!

Cô bé tỉnh quái nhìn hai người rồi nhìn xuống chiếc nhẫn trên ngón trỏ của Vy.

- Anh Erik này, người ta phải cầm tay nhau mới trao nhẫn được nhỉ!?

- Có đi hay không?

Hắn tối sầm lại.

- Dạ em đi! Đi luôn đây! Hẹn gặp Vy trong lớp nhé!

Rồi cô bé nháy mắt, leo lên cầu thang.

Ờ ha... người ta phải cầm tay nhau mới trao nhẫn được mờ... Hắn vừa nãy cầm tay Vy... lần thứ hai...

- Đưa tay đây!

- Hà? – Vy hỏi lại, ngờ ngợ như vừa rơi từ trên thiên đình xuống.

Mãi nghĩ ngợi lung tung, cô xuống đến nhà xe từ lúc nào. Hắn đặt laptop xuống mui xe BMW, đưa mắt nhìn Vy. Thực ra thì hắn nhìn Vy nhưng trong lòng đang rối vùi mạch cảm xúc. Vì sao hắn lại tự tay muốn tạo hồ sơ BW cho Vy nhỉ? Hắn không muốn người khác làm việc này, chỉ hắn mới có thể làm được! Tại sao chứ? Hắn không quan tâm nữa. Cái gì hắn thích thì hắn sẽ làm!

Vy rụt rè đưa tay ra. Hắn liền cầm lấy. Tay hắn ấm áp và ôm trọn tay Vy, tim Vy nhảy cóc vài nhịp...

Hắn đặt tay Vy lên màn hình laptop.

- Nguyên tắc thứ nhất: Nghe lời tôi!

- Uhm! – Vy ngoan ngoãn gật đầu. (Tác dụng phụ của việc được trai đẹp cầm tay, chứ bình thường cháu là cháu dừ lăm á!)

- Thứ hai: Nghe lời tôi.

- Hà?

- Thứ ba: Nghe lời tôi.

Hắn bá đạo tuyên bố. Kiểu như hắn biến thành bố Vy vậy đó!

- Vậy anh sẽ nói gì?

- Giữ mỏm!

Hắn buông hai từ gọn lỏn nhưng hàm ý xúc tích và nặng nề đến mức Vy xịu nữa là ngã.

- Anh bảo tôi là người của BW trước mặt bao người, giờ lại nói tôi phải im lặng?

- Tôi tuyên bố để em và tôi công khai gặp nhau, còn im lặng là im lặng những chuyện trong Tổ chức!

Vy không nghe lọt tai mấy từ sau, cô chỉ loáng thoáng... công khai gặp nhau... công khai gặp nhau... công khai gặp nhau...

- Thế trước nay tôi gặp anh là lén lút hả?

Hắn nhếch mép cười.

- Em biết tôi đẹp trai!?

- Cái đó ai chả biết!

Nói xong Vy mới nhận thấy mình lỡ mồm. Cô lại đi khen hắn đẹp trai ngay trước mặt hắn! Còn thừa nhận như chuyện trái đất quay quanh mặt trời nữa chứ! Thế khác nào nói... cô để ý hắn!

Hắn chỉ nhếch mép cười, nhưng Vy thì đang điên lên đây.

- Nếu tôi gặp em, tôi không chắc là khi nào bọn họ sẽ đánh ghen.

- Ồ... – Ừ nhỉ, bây giờ Vy mới nghĩ đến chuyện này. – Nhưng tôi đâu thích anh!

- Ai quan tâm em có thích tôi hay không đâu! Cái người ta để ý là tôi có thích em hay không.

- Thế anh có...

Hồi đến đây cô ngừng lại. Vy biết nếu hỏi tiếp mọi chuyện sẽ ra sao...

Hắn buông tay cô, gõ lách cách trên laptop.

- Cuối giờ về cùng tôi.
- Để chị Băng đưa tôi về cũng được mà!
- Tôi không nói em sẽ về nhà!
- Thế... đi đâu?
- Đi sẽ biết.

Hắn gấp laptop, quay lưng bước đi. Vy bước theo. Hắn dẫn Vy đi lên cầu thang, và dừng chân trước cửa lớp 10A2. Mọi ánh nhìn hướng về hai người, nhưng chỉ dám nhìn 10" mà thôi!

- Tại sao khi tôi nhìn anh bọn họ lại ngạc nhiên nhỉ?

Hắn cười.

- Vì tôi có lượt của tôi: Không ai được nhìn tôi quá 1'. Nếu không, tôi sẽ bám theo họ cả đời!

Hắn nhếch mép bỏ đi. Đầu óc Vy chịu ảnh hưởng của những từ ban nãy, bắt đầu hoang tưởng... Hắn... vừa đùa, nhỉ!? Hay là... Á! Không Không! Không! Chuyện gì trong đầu óc mình thế này! Hắn không thích mình và mình cũng không thích hắn! Mình cũng không hề mong muốn mình thích hắn hay hắn thích mình. Tất cả chỉ là quan hệ còn mạng hay mất mạng thôi!

Vy đứng chính lại đầu óc và bước vào lớp.

- Á!
- Mình xin lỗi, xin lỗi nhé!

Vy va phải một cô gái, cô gái ấy xin lỗi rồi rít.

- Không sao! Không sao đâu!
- Bạn học lớp 10A2 à?
- Ủ! Bạn cũng lớp đó à?
- Ủ... nhưng..
- Có chuyện gì vậy?
- Mình gọi gần bạn nha. – Cô nhỏ rụt rè.
- Sao thế?
- Mọi người... mọi người không ai chịu ngồi gần mình.... – Bất chợt cô nhỏ bật khóc. – Họ nói... họ nói mình quê mùa...

Vy cười, nhìn cô bạn.

- Đòi cười thì kệ họ! Sống tốt với bản thân là được rồi! Đi! Cậu cứ ngồi cạnh mình!
- Cảm ơn...

Nhìn cô nhóc nở nụ cười, Vy nhận ra cô bé này vô cùng xinh đẹp, thậm chí có thể đứng ngang hàng với Băng Như ấy chứ! Tóc cô bé màu đen ánh tím, khuôn mặt hiền lành, dễ thương, giọng nói thiên thần.

- Mình là Nguyễn Hạ Vy!
- Minh... mình là Đỗ Mẫn Phương.

Vy khoác vai Phương. Bất ngờ Zacky đi đến chỗ hai người.

- Vy... Ủa! Ai đây?

- Đỗ Mẫn Phương – Bạn mới!

Zacky nhìn Phương bằng ánh mắt dò xét.

- Trông bạn quen lắm! Mình gặp bạn bao giờ chưa nhỉ?

- Chắc là hôm khai giảng mình gặp nhau.

- Ừm... chắc vậy...

- Thôi sắp đến giờ học rồi! Vào lớp đi!

Vy kéo tay hai bạn vào lớp.

Zacky nhìn cô bạn mới không lắm thân thiện. Zac thấy Phương quen lắm, nhưng không nghĩ ra đó là ai...

* * *

Cả tuần này bama Vy đi có việc, thế nên tối qua cô mới có thể về nhà lúc 1h sáng mà không bị cấm túc!

Cuối giờ, Vy đến thẳng chỗ BMW đen. Mọi nửa sinh nhìn theo cô xì xào này nọ, Vy chỉ loáng thoáng nghe có từ "anh Erik"...

- Đi!

Hắn ra lệnh. Mở cửa xe bước vào. Vy nhìn hắn ngỡ ngàng. Cô còn tưởng hắn sẽ dạy cô mở cửa xe... Hắn bấm nút, 4 cửa xe BMW bật mở. Vy leo lên xe. Để lại phía sau là một rừng nữ sinh há miệng nhìn theo.

- Xe của người trong Tứ Vệ em phải nhớ rõ, đề phòng lúc cần lại tưởng đó là xe người ngoài.

- Toàn là siêu xe như vậy, đương nhiên là tôi nhìn ra rồi!

- Trên thế giới không phải chỉ có duy nhất mỗi mấy xe ấy. Cái em cần để ý là biển số xe.

- Nhưng xe anh đâu có biển số!

- Biển số xe tôi màu đen, xe Phong màu vàng, xe Băng màu đỏ, xe Kì màu xám, xe Hoàng màu lửa.

- Oaaaaaaaaaaaa.... Quá khủng!

- Nhưng em là người của tôi, không phải người của Tứ Vệ, một mình tôi mới có quyền ra lệnh cho em, và em chỉ được nghe lời một mình tôi.

- Vậy Tứ Vệ...

- Cuộc đời không được tin vào ai cả! Người duy nhất có thể tin tưởng là chính mình!

Vy yên lặng không nói. Tin vào chính cô, vậy, cô có tin hắn được không?

BMW rẽ đường trong 5'. Độ hoành tráng của siêu xe với tay nghề siêu đẳng cấp của hắn khiến mọi người kinh ngạc nhìn theo, trầm trồ thán phục. Xe dừng trước một biệt thự dành riêng cho giới sang chảnh. Đường lát đá hoa, 2 bên trồng hàng ngàn hoa cỏ đẹp bất ngát! Biệt thự to và rộng, cùng xe của Tứ Vệ đậu trước sân. Một bàn tròn, 6 cốc cà phê. Hắn dẫn cô tới chỗ đó.

- Sao không vào bar? – Duy Hoàng hỏi Khải Phong.

- Chỗ đó ồn ào và lắm tai mắt lắm. Chỉ có thể ra đây chơi hay đánh lạc hướng được thôi. – Phong chẹp miệng.

- Hazzz, đang nhớ mấy em trong bar...

- Nhớ thì cứ vào đây! – Hắn lạnh lùng bước đến. – Vy, ngồi xuống. Tôi sẽ cho em biết về BW, và việc của tôi và em.

- Tôi đã bảo hôm nay đầu lâu này có vấn đề mà! – Phong thì thầm với Kỳ. Kỳ chỉ cười.

- Ai làm người yêu lâu này phải chịu khổ cả đời quá! Chắc... chắc...

Băng thấy vậy, nhìn 2 người nhắc nhở. Bọn họ cười xòa.

- Hi Vy!

- Hi!

- Dạ...

- Vy!

Bắt chot hần cắt giọng hỏi.

- Dạ?

- Nhấn?

Vy nhìn xuống ngón tay tròn. Chiếc nhẫn đã không còn ở đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thông Báo

Thông báo: Truyện đã quay trở lại và các chương đã được sửa chữa. Mong các bạn đọc cho nhận xét!

Các bạn mến truyện để ko bỏ lỡ chap mới nhấn theo dõi nhé. Đạo này nhiều người đăng truyện quá, vừa ra chap thì truyện đã bay xuống tít dưới rồi!

/Ngáng cổ tìm truyện/

#Erik vs Hạ Vy

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chiếc Nhẫn Biến Mất _ Part 1

- Nhẫn... - Vy cứng lưỡi.

Chiếc nhẫn không cánh mà bay ư? Nhưng đây là nhẫn của BW, hình con sói còn in rõ rành rành, Vy chắc chắn là không ai dám động vào, chỉ có thể là bị rơi... Chẳng nhẽ cô lại vô ý, thiếu quan tâm đến mức ấy ư? Nghĩ lại, Vy thấy đúng là sau lúc xóa dấu vân tay, cô chưa chú tâm đến cái nhẫn này... Rơi? Rơi thật ư?

- Em để đâu?

Hần lạnh lùng hỏi. Nghe tiếng hần, Vy sợ hãi tốt độ. Tim cô đánh nhịp từng tiếng. Vy lắp bắp trả lời:

- Tôi... tôi...

- Em làm mất nhẫn BW ư? – Chị Băng lo lắng hỏi.

- Em cũng không biết nữa... Chắc... chắc thế rồi...

Mất cô bỗng rung rung. Vy đưa đôi mắt sợ sệt nhìn hần. Cô chỉ thấy mất hần tối sầm lại...

- Tôi đã bảo cậu rồi, ít ra phải huấn luyện cô ấy trước chứ!

Duy Hoàng nói với hần. Hần chỉ yên lặng, nhưng ai cũng biết hần đang giận đến mức nào!

- Tưởng Kì!

Hần gọi. Kì liền lấy laptop anh mang bên mình, gõ lạch cạch với tốc độ gió đuổi theo không kịp.

- QR 168. – Anh đọc mã. Vy sờ sờ nhận ra đây là mã chiếc nhẫn ấy.

Kì gõ liên tiếp vài hàng số, sau đó cau mày lại, rồi tiếp tục gõ.

- Không tìm ra. – Anh buông một câu. – Có lẽ là gần đường dây điện cao thế..., nhưng...

Anh đang định nói tiếp thì hấn ho một tiếng. Anh ngừng lời. Vy nhìn hấn. Đôi mắt hấn sắc lạnh không cảm xúc. Cô cảm nhận được đã có điều gì nguy hiểm lắm xảy ra...

- Băng đưa Vy về. Còn lại theo tôi.

Hấn đứng dậy. Phong, Hoàng, Kì lập tức đứng dậy theo. Hấn bước ra cổng, nhưng đến chỗ Vy, hấn dừng lại.

- Về tìm bằng được cho tôi, đừng nói với tôi là em làm mất chiếc nhẫn đó.

Xong hấn bước đi.

Đội Tứ Vệ đi hết, Băng nhìn Vy lặng lẽ, sau đó hai người lên xe Audi đỏ ra về.

* * *

- Em cố nhớ lại xem có để quên ở đâu không?

Băng vừa lái xe vừa hỏi Vy.

- Không đâu chị! Em còn chưa tháo chiếc nhẫn đó ra mà!

- Vậy thì...

- Chiếc nhẫn đó có định vị GPS à?

- Ủ. Chiếc nhẫn của BW cái nào cũng có định vị cả.

- Tức là... dù em ở đâu anh Erik cũng biết à?

- Đương nhiên rồi!

Vy nghe vậy, gần như phát khóc.

- Biết thế em không vào BW nữa...

Băng liền cười lớn trước sự ngây thơ của cô nhóc.

- Em nghĩ em không vào BW được à?

Vy ngẩn mặt ra nhìn Băng.

- ...???

- Nếu BW đã muốn thì sẽ lấy cho bằng được. Nếu BW không có thì không ai có cả!

- Nghĩa là...

- Ủ, em phải vào BW.

Vy... chỉ có thể há mồm đơ họng.

- Bình thường phải qua một khóa huấn luyện gian khổ, nhưng chị không ngờ là Erik lại cho em vào thẳng BW, không giống cậu ấy chút nào!

Vy không còn gì để nói. Ai bảo tự dưng lộ ra với hấn là cô có giác quan thứ 6 chứ, để rồi bây giờ... Ra không được, vào cũng không xong rồi! Vy thần thờ nhìn Băng một lúc, rồi, bất chợt trong đầu cô bé nảy ra một câu hỏi:

- Chị cũng bị ép vào BW phải không?

Băng hơi giật mình trước câu hỏi của cô bé.

- Sao... sao em biết?

- Nói ra chắc chị không tin đâu... Là linh cảm đó!

- Việc em có giác quan thứ 6 cả Tứ Vệ biết hết rồi! Erik cũng có cái đó mà!

Vy sùng sốt. Cô không tin vào tai mình.

- Anh Erik cũng có ạ?

- Ủ! Nhưng hiểm khi cái đó phát huy tác dụng lắm! Chỉ có 1 hay 2 lần gì đó thôi! Mà lần này mắt nhần em có cảm nhận gì không?

- Không chị ạ... – Vy lắc đầu buồn bã. – Chắc anh Erik giận lắm!

- Chị cũng nghĩ thế... Nhưng em chắc chắn không làm rơi rồi, vì từ trường về đây không có cột điện cao áp nào, chỉ có thể là...

Trong đầu Vy hiện lên hình ảnh cô bạn Mẫn Phương sáng nay Vy đâm phải. Nhưng cô bạn đó rất hiền lành nhút nhát, trong lớp hai người rất thân, nên không thể nào cô bé đó lấy trộm được. Vậy khả năng cuối cùng là Zacky, cô bé lém lỉnh có thể đã giờ trò rồi! Vy thở dài, chỉ mong vậy, nếu không, cô không dám nhìn mặt Erik nữa!

- Nếu lấy trộm, chỉ có thể là người của Hắc Gia thôi!

-

Băng Như buông một câu. Vy liền hỏi lại:

- Có khi nào là Zacky không ạ? Bạn ấy hay trêu em, có thể...

- Zacky sẽ không làm thế. Ai cũng hiểu là nếu động vào BW sẽ như thế nào!

- Thế Zacky không phải người của BW ạ?

- Không, cô bé như Erik, chỉ là con nuôi của Ngài Joke thôi! Zac không có liên quan gì đến BW cả!

Thêm một điều khó tin trong ngày.

- Chị nghĩ có người của Hắc Gia trong trường.

- Erik cũng nghĩ vậy nên anh ấy mới đi luôn đúng không ạ?

- Ủ... em về cô nhớ kĩ lại, bất kể ai gặp em, gần em hay em thấy bất thường thì gọi cho chị nhé!

- Em... không có điện thoại!

Vy nhe răng cười hi hi. Mở cửa bước xuống xe. Về nhà cô rồi.

Băng lái xe đi. Không tin được trên đời còn ng như Vy!

* * *

- Bố! Mẹ! Bố mẹ về rồi ạ?

- Ủ con gái! Hội chợ xe năm nay nổi bật lắm! Con đi sẽ thấy, hàng loạt xe mới ra...

- Ông kìa!

Bố Vy nhìn mẹ Vy.

- Ồ thì... chỉ là vui quá khích thôi mà! Được rồi để anh xách đồ vào nhà cho!

Bố Vy cười với mẹ Vy. Mẹ cô lắc đầu chịu hai bố con rồi đi vào.

- Tôi bố sẽ kể con nghe, còn nhiều xe đẹp lắm!

Bố đâu biết Vy đã chiêm ngưỡng đủ những siêu xe thế giới rồi chứ!

_____ Giờ cơm tối _____

- Bố ơi! Bố có biết Erik không bố?

- Erik?

- Dạ! Erik Sói đêm ý bỏ!

Bố Vy liền ngập ngừng.

- Cậu ta học cùng trường với con phải không?

- Dạ! Bố cũng biết cậu ta ạ?

- Ừ. Cậu bé đó rất nổi tiếng... Nhưng con đừng có dây dưa gì với cậu ta đấy! Cậu bé đó không động vào được đâu. Đó là ... – Giọng ông bỗng trầm thì – ... là xã hội đen đấy!

- Vâng bố. Con chỉ hỏi thôi!

Nhìn bố cô cười hiền lành, Vy thấy tội lỗi quá! Bố cô không thể tưởng tượng nổi con gái ông đã "dây dưa" với cậu bé đó đến mức nào rồi đâu! Dây dưa ngay cả lúc ngủ, khuôn mặt Erik vẫn hiện về trong đầu óc Vy, luẩn quẩn vấn vương... Vy trấn trọc mãi. Khuôn mặt hoàn hảo không tí vết ẩy cứ in hằn trong não cô, quấy đảo giấc ngủ của cô khiến Vy cứ chập chờn... Cô không ngủ được, 2h sáng đành thức, xem lại bài tập, chuẩn bị bài sáng mai...

Chợt, cô có linh cảm không hay. Vy sợ hãi. Cô tiến dần về phía cửa sổ. Qua tấm rèm, cô thấy bên dưới lòng đường, dưới ánh đèn điện, một bóng người đứng đó... Là Erik ư? Không, không phải. Dáng người khác hoàn toàn. Vy lặng đi một lúc. Chỉ còn sự kinh hoàng... May là tối nào Vy cũng để điện đi ngủ, chứ nếu cô bật điện lúc nửa đêm, tên dưới kia sẽ nghi ngờ... Rồi, không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Vy lại nhớ Erik, nhớ khuôn mặt, nhớ đôi mắt tối sẫm, nhớ giọng nói sắc lạnh, nhớ cả cái ôm, lần chạm tay, nhớ cả lúc hắn cứu cô thoát chết... Vy ngạc nhiên: Sao cô lại nhớ hắn thế nhỉ? Hắn có gì để cô nhớ chứ?! Chẳng lẽ... Không! Cô không thích hắn, không hề! Người hoàn hảo như hắn, cô không thể chạm tới... Đó chỉ là cảm giác tội lỗi vì cô đã để mấy chiếc nhẫn thôi! À, nhẫn... Nó đâu rồi nhỉ?! Vy thật không hiểu nổi tại sao nó biến mất nữa. Hay là... trong Tủ Vệ có nội gián?! Không, không thể! (Nhóc này điên quá!) Vậy thì trường mình có một siêu trộm rồi! Khả năng này có thể hơn. Như thế cũng có nghĩa là tính mạng Vy càng ngày càng bị đe dọa. Cô lại ước gì mình chưa từng cứu hắn... Nhưng một cảm xúc khác trỗi dậy... Cảm xúc gì vậy? Vy nghi ngờ... Tình yêu ư? Trời ơi mình đâu thích hắn chứ! Hắn chỉ là trai đẹp để ngắm, là gối to để dựa, là dù lớn để mang theo che mưa nắng thôi... Minh... không thích hắn... phải không? Lần đầu tiên Vy do dự. Cô không biết cô có thật sự thích hắn hay không nữa! Lục tung căn phòng lần cuối vẫn không tìm thấy, Vy thở dài thất vọng... Ngoài cửa sổ, tên mặt thám vẫn yên lặng theo dõi cô, không hề hay biết rằng chính hắn cũng đang bị theo dõi...

----- - - -----

- Con chào bố mẹ con đi học!

- Ồ đi nha con!

- Nhớ lời bố nói tối qua đấy. Con đừng có dây dưa gì, học là học đấy!

Vy khép cổng. Ôi bố cô...

- Em sợ dây dưa với tôi?

Hắn bất thành lời nói từ phía sau cô làm Vy giật bắn mình. Vừa ôm tim, Vy vừa đẩy hắn tránh càng xa cổng nhà càng tốt, kéo bố cô nghe thấy thì... Mặt hắn vẫn trơ ra, lạnh như tiền.

- Tôi qua... tôi qua... – Vy thì thầm điều cô muốn nói với hắn từ tối qua. – Tôi qua có kẻ theo dõi tôi!

Hắn không cảm xúc.

- Này! Tôi qua...

- Em tưởng tôi không biết à?

Vy ngệt mặt ra.

- Tôi biết lâu rồi.

- Anh biết? Sao anh không...

- Nói với em làm gì? Để em đến trước mặt thằng đấy rồi hỏi hắn theo dõi em làm gì hả?

Vy không cãi được hắn, đành ngậm miệng.

- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Hả? Anh hỏi gì cơ?

- Em sợ dây dưa với tôi lắm à?

Vy tròn mắt nhìn hắn. Đứng ra chuyện hắn quan tâm phải là chiếc nhẫn chứ đâu phải mấy tin bá láp này! Tên này kì thật!

- Tôi...

- Dây dưa với tôi... xấu lắm a?

Nhìn mặt hắn lạnh băng vô cảm, Vy không biết trả lời sao nữa. Chọc tức hắn một phen, hay nói thật lòng mình? Dù sao hắn cũng không thể ăn thịt cô giữa thanh thiên bạch nhật như thế này được, trêu hắn một phen sẽ rất vui! Nhưng, con tim cô lại đập loạn xạ. Nó muốn nói với hắn. Không! Nói ra nhờ hắn cười cô thì sao? Cười cô ngốc nghếch, cô quê mùa, cười cô không biết lượng sức mà đòi với cao thì sao? Hay... hắn lại trả lời khác nhỉ? Vẫn có chuyện boss đẹp trai yêu lẹ lem đây thôi! Với cả câu hỏi của hắn rất lạ, hay là hắn...

- Thôi kệ đi! Dù muốn hay không em cũng đang, đã và sẽ dây dưa với tôi. Lên xe!

Hắn quay ngoắt 180 độ, bước lên xe BMW đen. Vy hậm hực ôm quả dưa bỏ theo sau... Cứ tưởng...

* * *

- Vẫn chưa tìm ra?

- Dạ...

Vy rụt rè trả lời. Cô cúi đầu, không đủ dũng khí để ngược mắt nhìn người con trai đang đi bên cạnh. Tại cô cái nhẫn BW mới mất. Mà cái đó quan trọng chứ có phải chuyện đùa đâu!

- Tôi cho em nốt ngày hôm nay!

Hắn nói xong thì bước đi liền. Vy ghen lời. Thế mà cô còn tưởng bỏ hoàng tử lạnh lùng đi yêu lẹ lem ngốc nghếch... Nếu hôm nay mà cô không tìm ra, cô sẽ đi tong chứ chẳng chơi...

- Vy! Sao vậy? – Zacky từ đâu phi ra, khoác vai Vy hỏi.

- Minh... làm mất nhẫn BW rồi!

- Há????? – Zac la to hơn cả mai là ngày tận số. – Vy có biết là nếu Erik biết...

- Anh ấy biết rồi!

- Thế anh ấy làm gì Vy rồi? Bị thương nặng không? Tưởng anh ý mà biết là Vy nằm viện rồi chứ! còn đi được thì Vy siêu thật! Anh ấy đánh đau lắm không? Chắc đau lắm nhỉ! Mất nhẫn BW mà...

- Zac nói gì vậy?

- Zac đang quan tâm Vy!

- Nhưng Vy có làm sao đâu!

- Không bị đánh?

- Không!

- Không bị đập?

- Không!

- OMG!

Zac nhìn Vy đầy nghi ngờ.

- Minh nói thật. Anh Erik chỉ bảo hết hôm nay thì phải tìm ra, nếu không đừng trách anh ấy...

- Nhưng ai lấy của Vy?

Vy lắc đầu bước vào lớp. Trong đầu Zac đang vẽ hình ảnh một con người, nhưng cô không chắc lắm!

Ngày mai sẽ rõ chiếc nhẫn ở đâu nhé!

Nghỉ 30/4 - 1/5, viết liền 4 chap, đăng dần!

;))

Cảm ơn các bạn đã đọc. Vẫn như cũ: Vì chap mới ra sau 2h là bay rồi nên cảm phiền các bạn mền truyện truyện nhấn quan tâm để ko lỡ chap mới nhé!

#Erik vs Hạ Vy

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chiếc Nhẫn Biến Mất _ Part 2

Cả buổi học, đầu óc Vy cứ để ý đi đâu đâu. Cô hướng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm chiếc lá rơi, nhìn mây bay, thần thờ ngó nắng đêm xuống bức tường... Tất cả trong đầu cô chỉ có một câu hỏi: Chiếc nhẫn ở đâu? À không, là hai câu: Vì sao hôm nay Mẫn Phương nghỉ học nữa. Chẳng nhẽ... Không! Đó là cô bạn tốt! Vy khẳng định trong đầu như vậy, nhưng cô vẫn ít nhiều thắc mắc...

Cuối cùng, trường cũng đánh trống ra về. Vy vừa vui vừa sợ... Cả ngày cô đã rức não quá rồi mà không thể tìm ra chiếc nhẫn đó ở đâu!

- Vy!

Nghe tiếng Zac gọi, Vy đi chậm lại.

- Vy!

- Zacky!

- Đề Zacky xin anh Erik cho Vy nhé!

Giọng Zac đầy sự thông cảm yêu thương. Nhưng Vy lắc đầu. Do cô gây ra, tự cô chịu trận!

- Nhanh lên. Xuống xe thôi!

Hắn vừa lúc cũng từ trên đi xuống, lướt qua Vy và để lại vài câu ngắn gọn. Nhưng nghe vậy Vy đau hết sức. Vì sao đau? Cô chịu!

- Vy đi sau nhé, Zac đi nói chuyện với Erik chút!

Nói xong Zac đi thẳng. Để lại một mình Vy. Cô biết Zac rất tốt bụng, nhưng lần này cô làm mất nhẫn...

Vy đi thẳng về mà không đến xe Erik. Một phần là cô không đủ dũng khí để gặp hắn, phần kia là nếu bố biết hắn chở cô về, cô sẽ không xong với bố đâu!

Đang bước trên đường, chợt Vy nghe tiếng gọi:

- Vy ơi! Vy ơi!

Vy quay đầu lại. Là... là Mẫn Phương.

- Phương! Sao cậu...

- Mình đến để đưa bạn cái này. Chắc là nó quan trọng với bạn lắm!

Vy tròn mắt nhìn Phương. Cô bé lấy ra... chiếc nhẫn BW!

- Hôm qua nó mắc vào dây cặp mình khi mình va vào bạn. Cả hai bọn mình sợ ý quá, vậy mà không nhận ra!

Thấy chiếc nhẫn, Vy mừng khôn tả. Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!

- May quá! May là bạn cầm đó Phương! Mình còn tưởng nghiêm trọng hơn chứ!

- Ủm! Mình cũng nghĩ là cái đó quan trọng với bạn nên mình đem trả luôn.

- Mà sao hôm nay bạn nghỉ học?
- À... – Giọng cô nhỏ ngập ngừng. – Mẹ mình... hôm nay mẹ mình vào bệnh viện...
- Có chuyện gì à?

Vy lo lắng hỏi. Mẹ cô cũng từng một lần vào viện rồi nên cô hiểu được cái cảm giác lo lắng ấy.

- Em mình vẫn đi học. Mình phải vào viện trông mẹ!
- Vậy... bạn là học sinh học bổng á? – Vy ngạc nhiên nhìn Phương.
- Ừm! Bạn không biết à?
- Không, mình không nghĩ... Trông bạn xinh quá, nhìn như tiểu thư ấy, thế nên mình không nghĩ là...

Phương cười.

- Thôi, bây giờ mình phải vào viện đây. Chắc ngày mai mình lại đi học được thôi!
- Ồ! Bye!
- Chào nhé!

Nhưng hai cô bé chưa đi được nửa bước, hai tên đàn ông từ đâu đã tiến tới, bịt chặt thuốc mê. Vy giằng ra nhưng không được. Cô đạp, đánh, đá nhưng không ăn thua. Con đường vắng! Trước khi bất tỉnh, Vy nhìn sang bên cạnh. Phương đã ngất, sau đó, là cô ngất theo, chiếc nhẫn BW vẫn trên tay!

* * *

12h đêm..

- Chưa 24h chưa báo cảnh sát được đâu anh!
- Nhưng...

Bố Vy định nói gì đó nhưng lại lắc đầu. Vy chưa về nhà, ông sợ đã có chuyện không hay xảy ra với cô.

- Hôm qua nó có hỏi về Erik...

Mẹ Vy đưa mắt nhìn ông. Có phải...

Dù mạo hiểm, hai người vẫn cố bám lấy tia hy vọng này. Họ nửa đêm lái xe tới biệt thự Sói đêm... (chắc máu liều là gen di truyền của nhà này!)

* * *

Cả Tứ Vệ đều nghỉ ở biệt thự xa hoa...

- 12h rồi, còn ai bấm chuông nữa chứ!

Duy Hoàng cầu nhàu.

- Bất cứ ai, cho họ vào.

Nghe hán ra lệnh, cả Tứ Vệ đều hiểu những những vừa bấm chuông là ai. Họ liền chỉnh lại tư thế.

3' sau:

- Erik!
- Chào bác! – Hấn nhả nhận chào lại.
- Tôi có chuyện muốn hỏi cậu!
- Có chuyện gì để sau đi! Chúng tôi đang chuẩn bị đi có việc.

Khải Phong chặn đứng. Cho bố mẹ Vy biết hết mọi chuyện ư?

- Thưa bác, đúng là bây giờ chúng tôi phải đi.

Nói xong hấn đứng dậy, đi lên phòng chuẩn bị đồ. Để lại về sững sờ của 2 người dưới nhà.

- Bác đừng lo! – Băng nhìn họ. – Bọn cháu sẽ không để Vy bị làm gì đâu!

Nghe Băng nói vậy, họ thở phào. BW đã hứa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

- Vậy bác về trước. Có gì thì cháu gọi cho bác nhé!

- Vâng!

- Số...

Băng mỉm cười nhìn ông. Ông giật mình nhưng không hỏi nữa.

- Vậy nhé!

Họ đã biết số điện thoại của ông, còn biết được cả lý do vì sao ông đến đây, mục đích, điều ông lo lắng, và quan trọng nhất là họ biết Vy ở đâu!

* * *

Quả thực, sau buổi học, hấn đã chờ Vy. Lần đầu tiên hấn có cảm giác chờ đợi một người con gái. Hấn tự hỏi vì sao phải chờ cô, nhưng hấn muốn chờ cô, muốn đưa cô đến trụ sở chính... Hấn nói rồi, hấn thích thì hấn sẽ làm thôi! Vấn đề chỉ là... vì sao hấn thích!?

Nhưng không thấy Vy, hấn bắt đầu nghi ngờ. Hấn đang muốn hỏi cô về Mẫn Phuong, có thể là cô bé đó lấy trộm...

Hơn 1 tiếng sau không thấy cô, hấn bắt đầu lái xe đi tìm. Biết cô không có ở nhà, hấn hiểu cô đã gặp chuyện gì. Quay lại trụ sở chính, hấn bàn chuyện. Vừa nãy, Kì đã tìm được vị trí của chiếc nhẫn BW bị đánh cắp...

4 siêu xe lao ra ngoài. Chỉ thấy khuôn mặt hấn tối sầm, báo hiệu điều kinh khủng sắp xảy tới...

* * *

- Á!

Vy kêu lên. Cô bị trói gô tay chân lại, bị cho vào cùng một chỗ với vài cô gái khác. Là Hắc Gia ư? Không! Vy nhận ra không phải. Chỉ là một đám tập kết buôn bán người thôi. Vy nhìn xuống tay. Chiếc nhẫn vẫn nằm ở đó, chỉ mong Tường Kì tìm ra vị trí của cô...

À, Mẫn Phuong!

Nhỏ bạn cũng bị trói, đặt ở cuối phòng. Đôi mắt đầm lệ sụt sướt. Trong hoàn cảnh này thì sợ là đương nhiên thôi! Nhưng cái Vy cần là một cái đầu lạnh, nên cô bình tĩnh và bắt đầu quan sát chung quanh. Bốn bức tường bê tông, một cửa sổ hẹp, một cửa ra vào có lính gác.

Cơ hội trốn thoát là 0%!

Cánh cửa kèn kẹt mở ra. Một tên to béo bước vào nhìn một lượt. Và hấn dừng lại ở Vy.

- Con nhóc này!

Xong hấn đi ra ngoài.

Con nhóc này? Nghĩa là gì? Không phải hấn sẽ... Trời ơi thật ư? Cô...

Chẳng có thời gian để nghĩ, Vy loạn xạ ấn chiếc nhẫn. Chắc chắn trên chiếc nhẫn phải có nút báo tín hiệu. Cô phải cố tìm ra, cố mà tìm!

Một tên cao to xốc vai cô, bắt cô đi ra cửa. Hấn rẽ trái, dừng lại trước cửa một căn phòng.

- Đợi!

Xong hấn quay đi. Vy bị nhốt ở đó. Cô quan sát. Một cửa sổ bé tí tẹo dùng để thông gió. Một chiếc giường sạch sẽ trải ga trắng tinh, và một cửa ra vào. Vy vẫn loạn xạ tìm một nút nhấn trên chiếc nhẫn. Loay hoay loay hoay...

Và "Coong". Chiếc nhẫn rơi xuống, lấn đầu mắt hút!

Có tiếng bước chân nặng nề ngoài cửa.

- Còn tem chứ?

- Chưa bóc tí nào. Nếu không tôi giả lại ông 200 triệu đã lấy!

- Vậy thì tốt!

Im lặng một lúc. Sau đó, cánh cửa dần mở ra. Người to béo lúc nãy bước vào.

- Em gái!

- Tránh xa tôi ra!

Vy đưa mắt nhìn hấn cảnh cáo. Dù con tim muốn phá vỡ, muốn đập tung khối ngực nhưng cô vẫn bình tĩnh. Cô phải bình tĩnh.

- Sao vậy? Em sợ à? Lần đầu chứ gì? Yên tâm đi, anh sẽ dạy em đầy đủ từ đầu đến cuối. Nếu em làm tốt, anh sẽ boa cho em thêm tiền. Em muốn bao nhiêu, em cung?

Một tia nghĩ lóe qua đầu Vy:

- Ai nói với ông đây là lần đầu tiên của tôi?

Hấn sững lại.

- Không phải ư?

- Tôi cho ông hay, tôi bị HIV đó, đến đây, để tôi dạy ông thì đúng hơn!

Hấn ngáp ngừng nhìn cô. Ánh mắt Vy rất thẳng, có vẻ cô bé nói thật... Nhưng làm sao qua nổi mắt một tên nhà nghề như hấn!

- Có ai bị HIV tự nói mình bị không?

- Có tôi, thông báo trước để ông biết thôi!

Hấn cười khẩy. Ánh mắt lộ rõ vẻ tà dâm.

- Thì kệ cung! Anh cũng bị HIV mà, mình đi với nhau càng hợp!

Hấn cởi chiếc áo khoác và bắt đầu tháo cúc áo sơ mi, để lộ những tảng thịt mỡ phệ lẻo bèo. Vy kinh hãi. Tuổi thanh xuân của cô sẽ bị cướp đi ư? Ở đây ư? Bởi hấn ư?

- Dừng lại, tôi nói cho anh biết, tôi là người của BW đấy!

- Ha ha! – Hấn cười như chưa từng nghe chuyện cười. – Cô em là người của BW á? Thì anh là Erik Sói đêm này, có nhận ra không hả!? Ha ha ha...

Hấn tiến tới gần cô.

- Tôi nói thật. Ông cứ thử tìm dưới đất mà xem, nhẩn BW ở đó!

Hấn đưa mắt xuống nền nhà, rồi ngẩng lên.

- Ủ, đúng là có thật! Nhưng để anh chơi với em xong rồi anh tìm cho, nhé em cung!

Hấn bò lên giường, lao đến, vồ lấy Vy như thú được mồi. Hấn nâng khuôn mặt cô lên, nhìn vào đó. Hấn cầm vai cô. Vy lắc mạnh.

- Buông tôi ta! Buông tôi ra! Tôi nói thật! Tôi là người của BW, anh dám động vào tôi xem!

- Đây, anh đang động đây này! Gọi Erik tới cứu em đi! Gọi đi!

Hấn hôn Vy tới tấp. Vy quay ngoắt mặt đi, thành ra hấn hôn trượt, đập mồm vào thành giường.

- Nhóc cung láo thật, nhưng thế anh mới thích!

Hấn kéo khóa áo ngoài. Vy bật khóc. Cô không muốn... cô không muốn... thật sự cô không muốn... Nước mắt cô lã chã rơi...

- Ha ha ha...

Hấn tươi cười nhìn cô, một nụ cười đến phát tởm. Hấn đưa tay cởi từng nút áo đồng phục...

- Erik... Erik cứu em... Erik cứu em...

Vy rên trong nước mắt. Người duy nhất cô nghĩ tới lúc này là Erik, cô mong anh đến! Cô mong anh!

- Gọi Erik hà!? Gọi đi!

Một chiếc cúc...

Hai chiếc cúc...

Ba chiếc...

"RẦM"

Cánh cửa phòng bật tung. Một bóng người cao 1m88 bước vào. Anh nắm chặt bàn tay, nghiêng rặng trước những gì anh nhìn thấy. Anh lao tới tên to béo và đập thẳng vào bụng hắn. Hắn bay qua, đập vào tường, học máu mồm...

Anh rút súng, chĩa thẳng đầu hắn.

- Không! Erik dừng lại! Cậu không được phép làm thế!

Từ Vệ lao từ ngoài vào. Phong và Hoàng thấy vậy giữ chặt tay anh, cố lôi khẩu súng ra. Tên to béo nằm dưới đất máu me đầy miệng, á khẩu không dám nói.

- Erik dừng lại!

- Để yên!

Hắn gần giọng. Nhưng Phong và Hoàng vẫn hết sức cố lấy súng ra. Erik mất vầng máu đỏ, gân cổ nổi lên dữ dội. Hắn thực sự là một con sói, một con sói vô cùng nguy hiểm, đầy rẫy cái chết và cái chết ấy sắp phát nổ...

- Tôi nói bỏ ra! Các người...

- Erik! Ngài Joke!

Kì nói. Cậu nói chứa phép thần, khiến Erik bình tĩnh lại. Anh dần lấy lại nhịp thở, bỏ khẩu súng xuống.

Băng nhìn Vy nằm trên giường, áo xộc xệch. Cô ứa nước mắt, chạy đến bên Vy.

- Em... Em... Có sao không? Hắn có làm gì em không?

Vy lắc đầu. Trong não cô chỉ tồn tại duy nhất một hình ảnh: Erik đã đến! Anh ấy đã cứu cô!

- May mà Kì dò được vị trí của em! May mà giác quan của Erik có tác dụng... Em biết không, bọn chị bắt được tín hiệu nhưng đến đây thì không bắt được nữa, tất cả nhờ vào giác quan thứ 6 của Erik đấy!

Vy lặng lẽ nghe, lặng lẽ nhìn

- Ôi em gái chị!

Băng ôm Vy vào lòng. Nước mắt Vy vẫn vô thức rơi do dư âm chuyện kinh hoàng vừa xảy ra. Anh ho một tiếng. Băng hiểu ý, để Vy dựa lưng vào thành giường.

- Em gái chị!

Chị khóc, sau đó cùng Từ Vệ đi ra ngoài, để lại cô cùng anh trong căn phòng ấy. Tên to béo cũng đã bị lôi ra. Anh tiến đến gần, nhìn cô. Lòng anh đau như cắt. Anh cời áo vét đang mặc, choàng lên bờ vai run rẩy của cô. Anh cúi xuống, cài lại cúc áo cô. Vy giật mình định lùi xa thì anh hừ một tiếng. Cô hiểu ý, ngồi im. Anh cài lại từng cúc áo. Vy không hiểu sao có anh ở đây, cô lại yên tâm đến thế! Cảm giác như chỉ cần anh thôi, trời có sụp cũng chẳng lo gì cả!

Anh nhìn cô, rồi đưa tay lau nước mắt cô. Bàn tay anh ấm áp lau. Cô thần thờ...

Anh ngồi xuống, bế cô đặt lên đùi anh. Anh dựa đầu lên mái tóc cô.

- Sao em không xuống gặp tôi?

Nước mắt cô lại rơi. Vô thức. Vy không hiểu vì sao nó rơi, nhưng cô khóc! Vy dụi đầu vào ngực anh khóc nức nở. Anh ôm lấy cô. Vòng tay anh rộng lớn khóa chặt cô bên trong. Cô cứ khóc, cứ thế tuôn nước mắt len qua áo anh. Anh đau, bắt chợt anh thấy đau! Nhưng còn thứ cảm xúc khác nữa! Như là anh vừa giành lại được thứ quan trọng lắm! Chỉ cần chậm một phút nữa thôi, là anh sẽ mất thứ đó! Anh ôm cô chặt hơn. Cô chìm trong lồng ngực anh, nước mắt đầm đìa. Cô nhớ lại lúc hắn cời từng cúc áo... Cô sợ, thực sự rất sợ. May mà Erik đến... Anh đã đến!

- Tôi tới cứu em rồi đây!

Cô mỉm cười. Ngẩng đầu nhìn anh. Anh cúi xuống. Lạnh lùng nhưng ánh mắt anh đã khác, không còn băng giá như trước nữa.

- Sợ gì chứ!

Anh ôm cô chặt. Anh không muốn cô mất tích thêm một lần nào nữa! Cô cũng choàng tay ôm qua người anh. Vy đã hiểu, giờ thì Vy đã hiểu cảm xúc cô dành cho anh là gì: Cô yêu anh!

Anh khẽ nhắm mắt. Một giọt nước mắt rơi xuống. Nhưng chỉ một giọt thôi!

* * *

Anh bế Vy ra ngoài.

- Tuyệt tự tuyệt tôn!

- Dạ!

Tên vệ sĩ BW vâng lệnh rồi đi ra. Anh ôm Vy tiến về phía xe BMW đen. Tứ Vệ đã đợi sẵn ở đó.

- Anh... Tôi...

- Tôi? – Anh cao giọng hỏi.

Vy đưa mắt nhìn anh. Sau đó rụt rè:

- Em... anh gọi taxi được rồi, để anh đưa em về nhà không hay lắm...

- Không hay?

- Bố mẹ em ở nhà!

- Tôi đang muốn gặp bố mẹ em!

- ....

- Vì con gái họ đã dám nhìn tôi quá 1'!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngoại Chap 2: Dương Khải Phong

Dương Khải Phong _ 20 tuổi

- Tóc vàng chói, mắt nâu, nụ cười tỏa sáng chuyên dùng đi hớp hồn thiếu nữ.

- Hòa đồng, vui vẻ, năng động, tuy nhiên thiếu sự tính toán, nhiều lúc hay cả tin (Bị Vy lừa mấy lần :D)

- Con trai tập đoàn dầu khí xuyên lục địa. Bố người Nga, mẹ người Mỹ, bà ngoại người Việt.

- Body 6 múi, cao 1m86, thích màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vị Hôn Phu Của Erik

3h sáng

Vy chập chòn ngủ. Cô hôm nay đã quá căng thẳng rồi! Mặc kệ anh sắp đưa cô về nhà, mặc kệ bố sẽ giận, mặc kệ trời đất sụp đổ, Vy cứ thế ngủ thôi!

- Tôi xuống ghế dưới!

Cô mắt nhắm mắt mở nói với anh như vậy, sau đó tháo dây an toàn. Bất ngờ, Erik vòng tay ôm ngang eo Vy, kéo Vy vào lòng mình.

- Buồn ngủ thì ngủ ở đây!

Cô nhìn anh. Rồi cười nhẹ. Hiếm lắm mới được những lần như thế này chứ! Vy vui đầu, ngủ luôn. Nhìn cô ngoảnh ngoảnh ngủ như cún con, anh bất giác cười thầm. Anh không hiểu mình đang nghĩ gì nữa, nhưng quả thật, anh thích gần cô!

- Đại ca có dịch vụ cho thuê chỗ ngủ hả?

Phong phi xe lên ngang hàng, nói qua cửa kính mở rộng.

Anh hừ lạnh nhìn Phong. Phong chỉ cười khúc khích. Thì chính anh cũng đang ôm Băng nằm trong lòng chứ đâu! Hoàng bên kia bộ đàm nghe vậy cười sằng sặc như lên cơn động (kính).

Erik nghe thấy cả tiếng Kì đang nín cười. Anh gằn mạnh từng tiếng:

- Muốn chịu phạt?

Tất cả im lặng, dù Erik biết rõ là họ đang cố phồng mang trợn mép. Erik phóng xe đi nhanh, anh cũng nhoẻn nụ cười trên môi! Rồi anh lại lắc đầu, độc thoại "Mình điên quá!".

* * *

30' sau, xe dừng trước cửa nhà Vy. Erik nhẹ nhàng bế Vy xuống. Xe của Tử Vệ đậu xa xa, có vẻ tối nay họ cũng rất mệt rồi!

"Cộc cộc"

Nghe tiếng gõ cửa, lập tức bố mẹ Vy mở cửa, và sững sờ trước cảnh tượng trước mắt. Làm sao họ có thể tin nổi, có một ngày con gái nhỏ nhắn hiền lành của họ lại được một tên gang hồ khét tiếng bế trên tay chứ!

- Tôi nghĩ nên đưa Vy vào!

Anh nói. Giọng lạnh băng không cảm xúc. Bố Vy liền tránh đường cho anh vào nhà. Anh đặt Vy xuống ghế sofa, dịu dàng hết mức. Bố Vy bắt đầu nảy sinh nghi ngờ...

Anh ngồi xuống bên cạnh cô. (Này, đây là nhà bố mẹ Vy đấy nhá!?). Nhưng anh không quan tâm đây là nhà ai, anh chỉ quan tâm đến những việc mình sắp làm, đến những lời mình sắp nói.

- Tôi nghĩ đã đến lúc để giải thích mọi chuyện!

Bố mẹ Vy hiểu được sự quan trọng của vấn đề, ngồi xuống ghế bên cạnh và chăm chú lắng nghe.

- Vy có giác quan thứ 6. Không may BW biết điều đó! Và Hắc Gia cùng những tổ chức khác cũng đánh hơi được điều ấy!

- Họ vừa bắt Vy đi ư? – Bố cô lo lắng buột miệng hỏi.

- Không, lần này có thể không phải... Ý tôi là, từ nay, để cô bé an toàn, tôi mong hai bác sẽ cho Vy đến ở Biệt thự Sói đêm!?

Họ im lặng không nói vì họ biết anh không phải đang hỏi ý kiến mà đang ra một mệnh lệnh không thể cưỡng.

- Tôi... còn có thể gặp lại... – Mẹ Vy nghẹn giọng.

- Có thể chứ! Đương nhiên! Nhưng ... không nhiều!

Mẹ Vy ứa hai hàng lệ:

- Cậu sẽ đưa nó đi... ngay bây giờ ư?

Anh không trả lời, đồng nghĩa với việc anh thừa nhận.

Mẹ Vy ứa nước mắt. Bà nhìn anh. Bố mẹ Vy đều hiểu, nếu các Tổ chức kia biết chuyện, họ sẽ hành động như thế nào để có Vy. Tốt nhất cho Vy hiện nay đúng là chỉ có Erik mà thôi...

Bà đến bên Vy, đưa tay khẽ chạm vào gò má cô bé. Bà thì thầm:

- Con gái mẹ! Con gái mẹ!.. Không tin được, nhưng.. Mẹ yêu con!

Bố cô cũng bước tới.

- Bố yêu con!

Anh chưa từng cảm nhận đầy đủ tình thương của một gia đình, nhưng anh tôn trọng cô. Anh định đưa cô về thẳng Trụ sở chính, nhưng anh lại đưa cô về nhà trước.

- Các bác sẽ gặp lại Vy!

Bố mẹ cô gật đầu. Với linh cảm của một bà mẹ, mẹ Vy đã bắt đầu nghi ngờ sự quan tâm của anh tới cô (kiểu như giác quan thứ sáu là gen của cả nhà này ý!). Bà liền nói:

- Được rồi, cậu... đưa nó đi, rồi tôi sẽ đến thăm nó sau!

- Là Vy đến thăm!

Bố mẹ Vy gật đầu. Dù sao, anh đã nói vậy, thì để Vy đi là lựa chọn duy nhất!

Anh nhìn họ, rồi nhẹ nhàng bế Vy lên. Đôi mắt anh ánh lên những tia khó dò.

Anh ra khỏi nhà cô, bế theo cô, trước con mắt ngỡ ngàng của Tứ Vệ...

- Lão có vấn đề!

Hoàng quả quyết như vậy.

Phong gạt gù, ra giọng nhà tiên tri nổi tiếng:

- Từ trước đến nay lão chưa bao giờ như thế!

- Chắc chắc, sắp có biến, sắp có biến...

- Óa! Dậy từ lúc nào thế?

Phong bấn mình, suýt nữa đập tay vào cửa kính. Bỗng thấy vậy cười hà hà.

- Mới dậy! Thôi, về trụ sở chính đi! Hôm nay mệt quá! May ngày mai là Chủ Nhật đó, không thì...

Phong lên ga. 4 siêu xe lại phóng đi...

* * *

- Vy ơi Vy ơi dậy đi!

- Dạ ạ ạ ạ ạ ... Mẹ ẹ ẹ ẹ ẹ ẹ ....

- Sắp muộn học rồi! 8h15 rồi mà còn ngủ được hả?

Hả! 8h15? Oái đi học!

Vy lao ra khỏi giường, đâm bổ ra cửa theo quán tính, đi về phía nhà vệ sinh và mở cửa...

- Chào em!

- Dậy sớm quá nhỉ!

- Ăn sáng không?

Vy... há mồm. Nhà vệ sinh sao lại biến thành phòng ăn thế này? Một bàn ăn thịnh soạn cho 6 người, Tứ Vệ đang ung dung ngồi, và, Vy đang mặc đồ ngủ!

- Á!

Cô bé kêu lên rồi quay ngoắt người lại, chạy lên lầu. Cô lao vào phòng vừa nãy, đóng kín cửa lại.

- Minh... sao mình lại ở đây?

- Tôi cũng đang muốn hỏi tại sao em ở đây?

Anh vừa mở cửa phòng tắm thì thấy cô trong phòng mình. Một bên chỉ mặc đồ ngủ, bên kia chỉ... quần khăn tắm!

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á...

- Có chuyện gì vậy nhỉ?

- Vy bị cái gì vậy?

- Chẳng lẽ...

- Đúng rồi, phòng Vy giống hệt phòng lão đại, hơn nữa, giờ này lão đại đang tắm mà!

Cả Tứ Vệ chờ người ngó lên lầu. Từ phía cầu thang, Erik bế Vy xuống. Còn Vy thì nhắm chặt mắt lại, gào thét.

- Bỏ ra! Buông tôi ra! Để xuống! Để tôi xuống mau!...

Phong phun phì phì mì đang ăn trong mồm, Kì quay mặt đi, mặt anh đỏ gay vì cố kìm nén. Băng và Hoàng thì sáng sặc cười.

- Không ngờ... cũng có lúc lão đại bắt cóc con gái nhà lành như vậy! Ha ha ha! Thế thì Hoàng lão Ngũ ta còn sợ gì nữa chứ!

- Á há há... A ha ha ha...

- Mấy người có thôi đi không?

Anh đặt Vy xuống bên cạnh Băng.

- Thay đồ cho Vy!

Rồi anh quay trở lên lầu.

- Đại ca... - Phong lấp lửng. Anh và Erik đưa mắt nhìn nhau, một bên lấp ló ý đồ, bên kia lạnh lùng đáp trả.

- Cậu nghi ngờ khả năng buộc khăn tắm của tôi!?

Tất cả ho sặc sụa, bao nhiêu nước miếng cùng mì ống phun hết ra.

- Không... không.... không dám!

Anh hừ lạnh rồi bước lên.

- Chết rồi chết rồi! Xấu hổ chết mất!

Vy ôm đầu kêu.

- Chết rồi chết rồi!

- Đúng là chết thật. Đại ca cứ thế này tao chết bất đắc kì tử quá!

Phong chắc chắc, sau đó nhìn Băng. Băng nhìn Tứ Vệ một lượt, ánh mắt sắc hơn cả chẩn tinh. Cả Tứ Vệ lập tức quay lưng. Băng đưa Vy vào phòng, để lại Tứ Vệ độc thoại:

- Ờ... hôm nay thời tiết đẹp nhỉ!?

- Ủ, bác hàng xóm đang cho mèo ăn kìa! Dễ... dễ thương quá đi!

- Ờ... hồ hồ trời đang mưa... Tỉnh Hoàng rất bữa...

- Ê Phong?

- Hoàng sắp có chữa...

- Ê!

Hoàng xì khói đầu đuổi theo Phong đang... xì khói mô*g, hai người chạy đuổi nhau rần rờ. May là trước đó vài phút Băng đã đưa Vy về phòng Băng. Ít ra bọn con trai này cũng biết ý tứ chứ nhỉ!?

- Chị Băng!

- Sao em?

- Sao em lại ở đây? Đây là đâu?

- Biệt thự Sói đêm, Trụ sở chính của bọn chị ở Việt Nam.

- Hà?

- Tối qua Erik đưa em đến đây. Cậu ấy đã nói với bố mẹ em những thứ cần nói!

- Nói... thứ cần nói?

- Ờ... nói chung là từ nay em dọn đến đây!

Vy không tin nổi vào lỗ tai mình. Cái gì? Đến ở cùng anh ư? Xa bố mẹ? Nên vui hay nên buồn đây?

- Thế đồ đạc của em?

- Tạm thời cứ mặc đồ của chị, chốc nữa chúng ta sẽ đi siêu thị mua đồ!

Hà??? OMG! Cái quái gì đang xảy ra thế!?

* * *

- Cái này?

- Ừm, chị thấy được đó!

- Cái này nữa?

- Ờ ờ...

- Băng, ra đây!

Phong gọi chị Băng.

- Em tự lựa nhé!

Rồi đến bên Phong. Anh trở vào một chiếc váy đen, trang nhã nhưng rất kín đáo.

3h sau.

- Mấy mẹ này mua đồ đúng là lâu thật!

- Hazzz, đến Hoàng đi mua đồ cũng không lâu thế!

- Ê, ý chú là tôi mua quần áo lâu lắm hả?

- Ờ! Nhớ cái lần đi biển không? Hoàng chọn đồ mất 2h, Phong nhỉ?

Rồi Phong và Kì cười chảy nước mắt.

- Hai thằng kia....

Vậy là mọi người được chiêm ngưỡng 3 hoàng tử chơi trò đuổi bắt trong siêu thị! (Mãn nhãn!)

- Haz! Cuối cùng cũng xong!

- Mệt quá! Mà vui! – Vy đưa đồ cho chị Băng.

- Sao em đưa đồ cho chị?
- Em đâu mang tiền?
- Nhưng... Erik không cho chị trả tiền! Em chỉ có thể đến nhờ cậu ấy thôi!

Vy đưa mắt nhìn. Erik đang ngồi ở quầy nước giải khát. Đôi kính đen hướng về phía Vy. Anh hát hàm, đầu óc đang đầy hàm ý.

Vy nhìn chị Băng.

- Chứ bây giờ đem trả lại đồ mất mặt lắm á! Thôi em cố gắng, Erik cũng không quá khó đâu, chỉ cần em hiểu ý cậu ấy là ok!

Băng đẩy Vy đi. Vy miễn cưỡng tới chỗ Erik.

- A...a... anh Erik...

Tất cả những ai thuộc giới tính nữ đang ngắm Erik đều ngạc nhiên trước cô nhóc này. Cô nhóc không xấu, nhưng cũng không phải quá xinh đẹp đến mức tự tin ra nói chuyện trước mặt Erik sói đêm khét tiếng! Họ chăm chú. Cả siêu thị ồn ào lập tức yên lặng.

Erik nhìn Vy. Không nói gì cả.

- Anh... anh Erik?
- Có chuyện gì?
- Bảo chị Băng hộ đi! ... Nha... (Vy cắn răng nói câu này)
- Bảo gì cơ?
- Anh biết rồi mà! Đi mà! Tôi đâu mang đồ đến biệt thự Sói đêm đâu! Tôi cũng đâu có tiền!

Anh tháo kính. Vy nghe có hàng loạt âm thanh vang lên trong cái supermarket này.

Anh nhìn lướt qua khuôn mặt cô. Dừng lại trên bờ môi đỏ mọng ấy.

- Đừng bảo ý anh là....
- Đó là ý tôi. Em dám không?
- Nhưng... anh...
- Không dám hả? Được thôi!

Anh đứng dậy.

- Tất cả về trụ sở chính!

Tứ Vê, kể cả chị Băng đang ôm một túi đồ, liền bước ra.

- Em ơi! Em có lấy đồ không?
- Tôi... tôi...

Không thể nào chứ! Nhưng thẻ đang nằm trong tay Erik, còn như đang nhảy múa vui vẻ...

Vy bước tới, nắm tay anh kéo lại, và, đặt một nụ hôn lên má anh.

Cả ngàn mạch máu li ti như vỡ ra trong đầu cô. Tim anh và tim cô đều ngừng đập.

2"

Cô buông anh ra ngay lập tức. Sau đó lấy thẻ trên tay anh, ung dung đi đến quầy thanh toán.

- Lấy toàn bộ chỗ đó cho em!

Chị thu tiền vẫn há mồm chứng kiến cảnh vừa xảy ra. Phải đơ vài phút mới định thần lại được.

- Chị ơi!

- Ồ... dạ, đây em!

Vy ngó ra chỗ anh. Anh đứng đó, mặt lạnh băng không cảm xúc. Chẳng lẽ... đó không phải điều anh yêu cầu ư?

- Đây em! Tất cả 2 triệu 865 ngàn.

Hả? Hơn 2 triệu ư?

Vy nuốt nước bọt đánh ực. Dù không phải tiền cô nhưng cô cũng tiếc đứt ruột. Vy ôm đồ đến bên anh.

- Đi thôi! Về Trại sở chính nào!

Mặt anh vẫn lạnh băng.

- Đi! Đi nào!

Anh nhìn cô, cái nhìn của điều hâu! Sau đó anh hát hàm với 2 tên vệ sĩ. Bọn chúng lập tức tới khuân đồ giúp Vy.

- Anh..

- Ai cho phép em làm thế hả?

- Chứ không phải... anh..

- Ý tôi là em phải xưng “em” với tôi.

"Bực bực..." - Nào Vy rạn ra từng đường, chuẩn bị nổ.

- Tôi qua tôi nhắc mà em không nhớ!

- Anh..

- Tôi không ngờ em lại ... Nhưng tôi thích cái kiểu đó của em!

Anh cười ha hả rồi bước ra, để lại Vy bốc khói theo sau mà không làm gì được!

* * *

- Về tới nhà rồi!

- A! Muốn đi ngủ quá!

- Mấy anh chị đói chưa em nấu cơm!

- Đói lắm rồi! Vy nấu nhiều nhiều cho anh Hoàng nhé! Anh đang đói rã ruột ra rồi đây!

- Này nha Hoàng, Vy nấu cho tôi nhiều hơn! – Phong tươi cười nhìn Vy.

- Ê Phong, anh để ý là chú đạo này để ý anh hơi nhiều!

- ...

- Đừng nói là anh quá đẹp trai khiến chú... – Hoàng cười, sát mặt Phong. – ... khiến chú "nữ tính bộc phát" đấy nhé!

- Cái gì? Tôi mà "nữ tính bộc phát" á? Cậu đứng đó cho tôi!

Chỉ có Vy, Băng và Kì được trợn cười ha hả.

- Thôi đi! Mọi người đi thay quần áo!

Phong dừng lại. Hoàng cũng không chạy nữa.

- Đi... đi đâu vậy đại ca?

- Lão đại, có chuyện gì vậy?

Erik bước xuống cầu thang. Anh mặc bộ vét đen hoàn mĩ, tôn lên body 6 múi cùng chiều cao 1m88 của mình. Vy ngây ngất chốc lát.

- Đón Joke.

- Oa..... Joke đến Joke đến!

- Đi mau thôi! Tôi nhớ ngài ấy quá!

Hai người như chưa có chuyện gì xảy ra, ôm nhau thăm thiết rồi chạy vội về phòng. Kì và Băng cũng theo sau.

Vy đưa mắt nhìn Erik.

- Em cũng phải đi! Lên thay đồ đi, chốc nữa tất cả sẽ ra sân bay.

- ...

- Có cần tôi bế lên không?

- Á! Không không! Chỉ là...

Anh tiến tới gần cô. Vy nghe rõ tim mình đập loạn nhịp. Vì Erik đứng gần hay vì cô sắp gặp ngài Joke? Chắc cả hai!

- Em không cần lo. Lo mình tôi là đủ!

* * *

- Erik này, vì sao hôm nay ngài Joke lại đến vậy?

Băng hỏi Erik khi mọi người chuẩn bị lên xe. Vy ngồi xe Băng, sau chuyện ban sáng cô không đủ dũng cảm để ngồi cùng xe với anh nữa.

- Đưa Lami đến!

Anh cộc cằn nói rồi đóng cửa xe.

Băng sửng sốt. Một lát sau mới lên xe. Vy lên theo. Đầu óc đơ cứng vì không hiểu mọi người nói chuyện gì.

- Lami là ai vậy ạ?

- Vị hôn phu của Erik! – Băng nói không cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngoại Chap 3: Nguyễn Tường Kỳ

Nguyễn Tường Kỳ - 21 tuổi

- Tóc đen, răng khềnh, mắt nâu huyền bí, đeo kính.

- Trầm tính, lạnh lẽ được coi là quân sư trong Tứ Vệ. Siêu hacker, nghiên cứu về độc dược vũ khí, người Mĩ gốc Việt.

- Gầy, body chuẩn, cao 1m84, thích gu màu đen - trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Cạnh Tranh Công Bằng - Một Louis Rose???

Vy và Băng im lặng theo đuôi ý nghĩ riêng.

Băng đang đắn đo. Lami là cô nhóc xinh đẹp, thông minh, ghen tuông nỏ trời, nhưng nhỏ nhen và ích kỉ đến mức trông thấy mặt đã muốn đập. Đặc biệt, cô bé đó yêu Erik vô cùng, Băng cũng không hiểu vì sao nữa. Nhưng mấy ngày gần đây, nhiều chuyện xảy ra, Vy xuất hiện, Băng đã nghi ngờ vài điều. Từ sự thay đổi của Erik, đến thái độ của Vy... Bắt đầu là chuyện Vy có thể ngồi trên xe Erik, rồi cậu ấy cứu Vy thoát chết, lại còn phá vỡ luật chính cậu lập ra: Vy có thể nhìn cậu quá 1', có thể được cậu nắm tay, bế và ôm. Cả lần Vy bị bắt cóc ấy nữa, chưa khi nào Băng thấy Erik kích động như vậy... Linh tính của một cô gái, Băng hiểu, Vy đã chiếm vị trí không nhỏ trong Erik. Cứ đà này, rồi Vy sẽ là ý trung nhân của đại boss thôi! Nếu chuyện này xảy ra Băng sẽ rất vui, Vy hiền lành, tốt bụng, khờ quá mức, dây thần kinh thông minh thỉnh thoảng bị chập, nhưng Băng rất quý Vy. Vy cũng hợp với Erik, hai người này mà thành đôi sẽ đẹp lắm đây! Nhưng Lami... Lami có một ơn nghĩa mà Erik không thể nào quên được! Băng nhủ thầm. Cô sẽ ngầm giúp Vy có được Erik. Từ lần Erik cứu Vy trên xe buýt, thấy ánh mắt Vy nhìn cậu, cô biết Vy đã trao trái tim mình cho Erik rồi!

Còn Vy, cô lại lo lắng, xốn xang khó tả. Cô tưởng cô và Erik sẽ có thể... Tim Vy vỡ ra từng mảnh. Tình yêu đơn phương! Chỉ là tình cảm đơn phương thôi! Anh là soái ca như vậy, đương nhiên cơ hội của cô là con số 0 rồi! Biết thế mà sao cô vẫn đau, vẫn xót đến thế! Cô nhớ lại từng giây phút bên anh, và từng giây phút được anh ôm, nắm tay, được anh bế... Đặc biệt, cả nụ hôn sáng ngày... Nhưng... Lami, cô bé là vị hôn phu của anh, hôm nay Ngài Joke còn đến nữa! Vy khẽ nhắm mắt. Tình cảm của cô dành cho anh đến đây là dứt ư?

Audi đỗ dừng lại. Nhà hàng sang trọng hiện ra.

Băng lặng lẽ mở cửa. Chị quyết tâm phải giúp Vy thắng trận đầu này. Nhưng Băng không đơn độc. Từ xa, Zacky đã lao bổ tới.

- Vy đâu rồi chị!?

- Vy vẫn còn trong xe... Em biết Lami sẽ đến chứ?

- Em có nghe rồi... Nhưng em thích Vy! Chị cùng thuyền với em chứ?

Hai cô gái mưu mô xảo quyệt nhìn nhau gật đầu. Có song kiếm hợp bích này đây, dù Lami là cáo 9 đuôi cũng chẳng làm gì được!

Vy bước xuống xe. Cô đã lau hết nước mắt.

- A! Vy!

- Zacky?

- Đói quá! Nhà hàng này ngon lắm đây! Minh vào ăn thôi! Trưa nay mình cũng chưa ăn gì!

- Vy ăn gì chưa?

- Minh... mình chưa. Nên mình cũng đói quá! Minh phải chén cả một con lợn mất!

Vy cố tỏ ra vui vẻ để che dấu tâm trạng bên trong, nhưng làm sao qua nổi đôi mắt "điều hâu săn gà" của Zacky chứ! Zac đau thẳm trong lòng. Hẳn Vy đang buồn lắm! Nhưng yên tâm đi, đã có Zac với chị Băng ở đây rồi!

- Vậy vào ăn thôi!

Vy cùng Zac và Băng bước vào. Băng đi chậm lại, thành ra đi cuối cùng để có thể nhập vào với Tứ Vệ, tách xa dần Vy.

- Lami đến!

- Há?

Cả PKH sững sờ. Họ tưởng Ngài Joke đến vì việc làm ăn, không ngờ còn có lý do này!

- Tôi và Zac chung thuyền với Vy!

Băng đưa mắt nhìn những ng còn lại. Họ cũng đang suy nghĩ.

- Đề con nhóc Lami nhảy lên đầu mình, thà làm đàn bà còn hơn!

Phong khẳng định.

- Ý cậu là làm đàn bà khổ quá nhĩ? – Băng lừ anh.

- À... không không, chỉ là thà tôi xách dép cho mấy đứa đàn bà còn hơn để con nhóc kia chỉ đạo!

- Hừm?

- À, không bao gồm Băng, chị Băng là người đặc biệt mà!

Băng cười. Đồ dẻo miệng.

- Vậy Kì và Hoàng?

- Tôi thích Vy!

- Tôi theo phe Vy!

Băng cười ha hả:

- Vậy nhé! Tất cả vào thôi! Let's go!

* * *

Tất cả chọn một bàn gần cửa sổ. Chiếc bàn tròn dành cho 7 người.

- Em ăn salad cesar tôm hùm!

Zac nhanh nhẩu với thực đơn và lên món.

- Chị cũng thế, Vy chọn cái nào?

Vy thăm thưng nhìn chị Băng. Chị khùng khục cười:

- Ồ... ba salad cesar tôm hùm nhé!

- Bọn tôi ba thịt bò Wagyu Australia! Thêm rượu trắng Sauvignon Blanc của Bordeaux.

- Vậy em lấy cho bọn chị Pinot Noir vùng Burgundi nhé, chị nghiền loại đó!

Cô nhóc ghi thực đơn tò mò nhìn Vy, sau đó vừa ghi vừa hỏi chị Băng:

- Sao hôm nay mọi người đổi khẩu vị thế ạ?

Hoàng liếc mắt, lảng tư trả lời:

- Lâu lâu cũng phải đổi mới chút chút chứ!

Phong lắc đầu với Hoàng.

- Ăn cua đi cho mới!

- Ăn cua?

- Thế không phải chú đang "cua" bất chấp đối tượng à?

- Ồ... tôi... Mà sao lão đại chưa vào nhỉ?

Hoàng lập tức đổi chủ đề, tai vẫn còn đỏ bừng, giật lên giật xuống.

Mọi người nghe vậy cũng ngáp ngáy đứng ngồi không yên. Vy lại cảm thấy ái ngại lạ thường, dường như cô là kẻ thừa ở đây!

- Em xin lỗi, em đi vệ sinh chút!

Vy nhón cười, lảng lảng đi vào nhà vệ sinh. Dù Tử Vệ đang ngồi ngoài kia, dù họ là những ng vô cùng thân thiết với cô, nhưng Vy cảm thấy mình lạc lõng giữa chốn phồn hoa này. Vy hất nước lên mặt. Nước mát tạm thời giúp cô lấy lại lý trí..

Vy hít sâu, bước ra ngoài. Ít ra ở cùng BW, cô sẽ an toàn!

- Á!

Vừa ra khỏi cửa, Vy va phải một ai đó.

- Anh xin lỗi, em có sao không?

Vy ngược mắt nhìn.

Mái tóc 2 light vàng đen, đôi mắt đen huyền bí, khuôn mặt tôn lên từng góc cạnh, một nụ cười làm rạng rỡ cả bầu trời mưa bão... Vy ngạc nhiên thấy nụ cười của anh chàng này còn hơn cả Khải Phong! Quyển rũ quá đi! Vy khuyu chân chuẩn bị ngắt...

- Đây... em...

Anh ta đưa vòng tay ra đỡ Vy. Vy giật mình tỉnh dậy, định đứng thẳng thì một cánh tay khác đã ôm cô vào lòng.

- Có ngã thì tôi đỡ, không phiền đến Long thiếu gia cậu!

Anh xoay người, để cô đứng lại như bình thường.

- Ra là Erik Sói đêm! Không ngờ... ! Đây là...??? Tôi tưởng Lam và cậu...

- Đó là chuyện của tôi, cảm ơn Long thiếu gia quan tâm, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó!

Xong anh quay người đi, quần Vy theo sau. Cô chỉ kịp để lại 2 tiếng cảm ơn cho chàng Hoàng tử tòa nắng kia.

Còn Long thiếu gia - Trony Long, đứng đầu tập đoàn tài chính xuyên lục địa - khẽ mỉm cười. Đôi mắt ấy, điệu bộ luống cuống ấy, vóc người mảnh dẻ ấy, cả tiếng nói... Tất cả đều để lại ấn tượng khó phai mờ. Hơn nữa, có vẻ giữa Erik và cô nhóc kia tồn tại mối quan hệ không bình thường... Trony bắt đầu thấy hào hứng rồi đây! Trời không mưa nhưng sét vẫn giập ầm trời trong đầu anh. Trony bước đi.

Vy bị Erik ôm, trong lòng vừa vui vừa đau khổ. Đây không phải vòng tay dành cho cô, không phải sự ảm áp dành cho cô, không phải... Erik có vị hôn phu, hơn nữa cô ta sắp đến đây...

Vy vội đẩy tay Erik ra.

- Tôi mệt, tôi muốn về nhà!

Erik sững người lại. Thái độ này của cô, anh chưa từng gặp.

- Mệt?

- Phải, tôi... ờ... hơi nhức đầu. Chắc sáng nay tôi ...

- Em có mệt cũng không được về. Hôm nay em phải ở đây, VỚI TÔI!

Anh nhấn mạnh 2 từ cuối. Vy nhìn anh khó hiểu.

- Làm người thừa ở đây ư?

Anh nhếch mép cười.

- Không hề, sẽ có vai nữ chính trong hôm nay. Vai đó, tôi dành riêng cho em!

Xong, anh bước đi trước. Để lại Vy thần thờ khó hiểu. Vai chính... vai chính... Tên này ăn nói ẩn ý quá, làm như cô là thần tiên siêu giải đoán ý! Đâu phải ai cũng có IQ trên 200 như anh đâu chứ!

Vy lảo đảo theo sau. Anh nắm tay cô lôi về phía trước. Cả sảnh trước nhà hàng French Grill lặng ngắt đi. Vài tiếng ngạc nhiên thốt lên khe khẽ, vài cái miệng há hốc, vài con tim ngừng đập.

Anh đặt Vy vào chỗ của cô, sau đó ngồi xuống chỗ của mình – ghé cạnh Vy.

- Đại ca đi đâu lâu vậy?

- Dàn xếp. Có vẻ từ ngày mai, Trụ sở chính đón thêm người mới!

- Là ai vậy?

Cả Tứ Vệ lóng ngóng trước thông tin này.

- Là... có phải là... – Phong ngập ngừng. – Là Lami ư?

Anh nhìn Phong im lặng. Sau đó lên tiếng.

- Chỗ của cô ta không phải trong Trụ sở.

Cả 4 người thờ phù phù như bò chạy. May quá may quá! Cứ tưởng...

- Cô ta ở đâu là do Joke sắp xếp. Tôi không có quyền.

Tất cả... á khẩu. Vậy là ... nguy cơ trên 50% là cô ta sẽ ở lại biệt thự Sói đêm rồi! Ôi mẹ ơi!

- Vậy người lão đại vừa nhắc là... - Duy Hoàng nhăn trán suy nghĩ.

- Là tôi!

Trony vỗ vai Hoàng.

- A! Trony Long!

- Sang đây lâu chưa? Sao không gọi cho tôi?

- Vừa mới đến sáng nay thôi! Tạm thời là kẻ vô gia cư, cần ăn nhờ ở đậu nhà mấy người vậy! Không phiền chứ?

PKH cười ha hả. Nắm tay Trony kéo xuống ngồi.

- Làm sao mà không phiền được chứ! Nhớ lần đầu cậu đến VN không?

- À... cái lần tôi phải nhịn đói cả buổi vì không biết dùng đũa ấy hả? Nhưng lần này tôi học dùng cái đó rồi!

- Ô có chỗ dạy hả? Chỗ nào vậy? Cho tôi địa chỉ với! – Phong mở to mắt, điệu bộ trẻ con hết mực trên Trony.

- Ở chỗ...

- Trony! – Chị Băng nhìn anh. Anh chàng này sắp rơi vào bẫy của Phong rồi mà vẫn ngơ ngơ như bò đội nón vậy!

- Há! A.... A... Á! Phong! Được nha mày!

- Há há! Được quá ấy chứ!

- Mấy người có định ăn đi không? Sắp đến giờ ra sân bay rồi đó!

Anh cất tiếng. Vy đang vui liên tục hứng. Cái tên phá hoại này nữa!

- A! Lại gặp nhau rồi! Băng, giới thiệu cô gái này đi! Vừa này gặp quên mất không hỏi tên!

Băng khù khụ ho. Cô đưa mắt nhìn Erik. Erik vẫn bình thản ăn như không có chuyện gì. Thấy thế Băng mới cẩn trọng lên tiếng.

- Hạ Vy, thành viên mới!

- Vậy hả? Tôi còn tưởng là người của Erik chứ! Thế thì tôi có thể...

- Thì cô ấy là người của tôi! Riêng-tôi!

Anh tuyên bố ngắn gọn, nhưng chắc nịch ả ý. Hàm ý nói Trony cẩn thận đừng có bén mảng tới cô bé này. Tứ Vê lại khùng khục ho. Hoàng thì bật tiếng cười ha hả trong họng nhưng chẳng thể cười to, sắc luôn miêng thịt bò chà bá trong cổ họng. Kì đưa tay vuốt nhẹ lưng thẳng bạn, chính anh cũng nổi hết gân mặt gân cổ lên để nhịn cười.

- Oa anh trai! Vy là người của anh hồi nào sao không bảo em!

Zacky la oai oái. Cô nhóc đang cố gắng khuấy động bầu không khí này.

- Ô! Lần đầu tiên nghe lại Erik nói câu này đấy! Chẳng nhẽ cậu... – Đôi mắt Trony chứa đầy kỉ niệm quá khứ.

Nhưng Erik lạnh băng đáp lại. Có vẻ anh không muốn nhắc đến thứ Trony muốn nói. Chỉ mình Vy là điếc giữa đám ng ồn ào này. Đầu óc cô để ở một nơi khác, để ở cái sân bay cô sắp tới...

- Thôi được rồi, đến sân bay!

- Sớm vậy đại ca!

- Lão Ngũ còn chưa ăn xong mà lão đại!

- Anh trai, em còn đói....

Erik đứng dậy. Tất cả uể oải đứng dậy theo. Lời Sói đêm, ai dám cãi chứ!

- Băng!

- Gì vậy?

- Đưa Vy đi xuống dưới sảnh, tôi đã chuẩn bị sẵn quần áo!

- Có chuyện gì sao?

- Louis Rose, một Louis Rose!

Vy nghe loáng thoáng họ nói thầm với nhau như vậy. Anh đã phải cắn răng để nói lên từ "Louis Rose", đó là gì?

- Cậu... Cô ấy... Cậu...

- Đó là cách duy nhất để đối phó với Joke. Nếu không...

- Tôi cũng chưa tính sâu vấn đề này... Cậu đúng là, IQ trên 200 có khác!

Anh chỉ cười. Sau đó bước đi. Băng ngạc nhiên lần nể phục nhìn theo, anh đã quên được, và sắp lặp lại!

- Vy! Xuống dưới chị có chuyện với em!

- Dạ...

Băng lời phát Vy xuống tầng.

* * *

Trong lúc đợi 2 cô gái.

- Erik!

- ?

- Dù đó là cô gái của cậu, nhưng tôi thích tôi vẫn sẽ dành lấy!

Erik nhướn mày.

- Cậu dám sao?

- Nghĩ gì mà Trony này không dám chứ! Tôi vừa thách đấu cậu, cạnh tranh công bằng!

2 người đối đầu nhau, như 2 con sói chuẩn bị trước trận đánh. Erik cười, Trony cũng cười. Bất ngờ, Erik đứng thẳng dậy.

- Để rồi xem!

- Cậu nên nhớ, cậu có Lami đấy nhé!

Erik không nói gì, cũng không ai đoán được trong bộ não siêu phàm ấy đang nghĩ những gì.

* * *

- OAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Bộ váy đẹp quá! Chị mua cho em ạ?

- Ừm! Erik cũng bảo mua đề phòng nên chị chọn cho em một bộ! Mặc thử nào!

Vy lon ton vào phòng thay đồ.

- Chị ơi! - Cô gọi vọng ra. - Lami...

- Em không lo! Lami để chị và Tứ Vệ, cả Zac nữa, đều đứng về phía em mà! Sẽ ủng hộ em và Erik mà!

Vy lập tức chối:

- Chị ơi không phải...

- Đừng cãi! Chị biết em yêu Erik! Lami quả thật hơi khó dẫn, em gặp sẽ hiểu nhưng chắc là bọn chị sẽ đối phó được thôi!

Vy im lặng. Băng nói đúng.

- Vậy... anh Trony là thế nào ạ?

- À... Trony có quá khứ tươi đẹp hơn Erik một chút, nhưng đều có nét tương đồng là vất vả. Chỉ là... Trony tìm lại được bố mẹ, thế nên cuộc sống sau này yên ổn hơn! Erik và Trony là bạn chí cốt đó! Họ quen nhau tại nhà thầy dạy võ của Erik, thân thiết cực, nhưng cách họ đối xử với nhau đến lạ! Cạnh tranh công bằng luôn, nhưng vẫn là bạn tốt! Có lần Erik cướp địa bàn Trony, lại có lần Trony cướp lô hàng của Erik, nhưng họ vẫn là đôi bạn tuyệt vời nhất trên đời, chị cá đó!

Vy ngơ ngời. Bạn bè kiểu gì lạ quá!

- Xong chưa em! Ra đây xem nào!

Vy bước ra. Chiếc váy đen trắng hồng dịu dàng tôn lên vóc dáng cô. Băng ngỡ ngàng nhìn.

- Không thể tin được Erik lại tinh tế đến vậy! Ra đây, còn một khâu cuối thôi!

- Gì cơ ạ?

- À... không có gì, chị đang bảo... bảo là.. chắc Erik sẽ phát thần kinh mất thôi! Xinh lắm, chị không ngoa đâu! Bây giờ để chị tô vẽ chút cho!

Băng không để Vy nói lời nào, kéo tay Vy ngồi xuống ghế. Vy chỉ kịp để lại sự lo lắng trước khi bị chị quẹt kem nên:

- Lami... xinh lắm ạ?

- Quả thực rất xinh! Nhưng trong mắt chị, Vy là xinh nhất!

10' sau...

- Đi thôi! Ra ngoài đi!

- Chị... chị Băng...

- Đây... đây là em ạ?

- Ồ, đây không phải em, đây là Nguyễn Hạ Vy cơ?

Vy không tin nổi mình trong gương. Theo chị Băng ra ngoài. Sân bay đang đợi cô.

Từ ngày mai lịch ra là 2 ngày 1 chap! Để tránh mất chap mới ra, các bạn đọc nhấn theo dõi nhé!

Rất cảm kích các bạn đi qua để lại comment, mong truyện được mọi người nhận xét để sửa lỗi!

Cảm ơn mọi người nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gặp Lami

Sân bay Nội Bài, 7h tối...

Vy mở cửa xe Audi. Trời nhá nhem màu tối. Sân bay đông nghịt người. Gió thổi ù ù bên tai cùng cảm giác đôi chút hoảng sợ xâm chiếm. Cô còn đang ngỡ ngàng chẳng biết mình sẽ làm gì thì một bàn tay ấm áp vội nắm lấy tay Vy. Vy giật mình nhìn lại, anh đã siết chặt tay cô trong tay anh, dẫn về phía trước. Ánh đèn sân bay dần đỏ, anh dần hiện lên. Sân bay cả ngàn người lập tức im bặt. Vy tròn mắt nhìn anh.

Một người cao lớn nhưng to béo từ xa bước đến.

- Dạ... ngài Erik, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn chỗ rồi ạ!

Nhìn bộ dạng cung kính của tên đó, Vy bắt giác tự hào về Erik. Cô cảm tưởng như anh là cả một bầu trời vững chắc mà cô có thể dựa đến suốt cuộc đời này. Vy thở sâu. Cô đang hưởng thụ nốt những phút giây tự do bên anh, trước khi quá muộn... (Nỡ nụ cười tự (ki) mãn!!!).

- Joke thích sự giản dị!

Anh chỉ buông lời lạnh lùng như vậy. Tên kia vội xin lỗi rồi rút, nhường đường cho Erik. Vy nhìn quanh, khắp sân bay đều dội ánh mắt vào cô. Tất cả đều sững sờ trước người con gái đi cùng Erik siêu nổi tiếng kia. Vy nhận ra những ánh mắt ganh tị, tức tối, ngạc nhiên, khó hiểu, kinh ngạc, ngưỡng mộ, ... và rất rất nhiều ánh mắt nữa... Nhưng Vy chỉ quan tâm đến bàn tay anh bên mình. Cô sẽ không bỏ phí bất kì giây nào đâu!

Gió sân bay vẫn thổi vù vù. Ngoài kia trời tối đen. Vy không thấy Tử Vệ đâu cả. Có điều gì đó kì lạ đang xảy ra...

- Erik...

- Tử Vệ bận việc của họ, chắc nữa sẽ đến. Em đi cùng tôi, và nhớ là đừng mở miệng khi tôi chưa cho phép!

Vy nhìn lưng anh đi trước mà bất giác mỉm cười. Lời anh nói ra, cảm giác bất an trong cô liền biến mất ngay lập tức. Anh từng nói cô chỉ có thể tin vào bản thân mình, nhưng Vy thấy cô còn tin anh hơn chính cô!

Gió vẫn lồng lộng bên tai, người trong sân bay vẫn lặng ngắt như tờ từ khi Erik đến. Vy cũng thấy anh rất khác, chứng tỏ Ngài Joke là con người không bình thường...

Anh dẫn cô đến chỗ chờ. Một chiếc máy bay VietNam Airlines kiêu hãnh đáp xuống đường băng. Nhìn ánh mắt Erik, Vy chắc chắn Ngài Joke đang ở trong chiếc máy bay ấy. Người quyền lực như Joke mà lại đi bằng máy bay công cộng như vậy ư? Có... đúng không vậy?

Máy bay đáp xuống. Tay anh nắm tay Vy chặt hơn. Vy không hiểu, nhưng cô không dám hỏi anh.

Người trên máy bay bắt đầu đi xuống. Và, Vy để ý, một ông già mặc bộ quần áo giản dị, có phần cổ điển nhưng lại rất thân thiện, được mọi người nhường đi đầu. Điều đặc biệt là ông ấy dành chỗ cho một cụ già xuống trước, sau đó ông mới xuống. Vy cá Joke là ông đó. Nhân phẩm quả không tầm thường, và Vy thấy được tầm ảnh hưởng của ông ta đến hơn 500 000 trong sân bay này.

Erik nhìn ông già đó, ánh mắt như đón một người cha thân thương lâu ngày về nhà. Khi ông ta đến gần, đủ để 2 cha con nhìn thấy nhau, Erik buông tay cô tiến về phía ông, để lại vài lời cuối.

- Dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng nói câu nào hết! Đừng đi đâu. Em ở đây đợi tôi!

Tay Vy bất chợt hệt hẫng khi anh rời đi. Vy nắm lấy tay anh nhưng không kịp... Cô biết, đó có thể là giây cuối cùng... 2 cha con vui vẻ rào bước. Vy chỉ đứng nhìn anh.

- *Ê! Cầm túi cho tôi!* (Những câu có ** là nói bằng tiếng anh nhé!)

Một chiếc túi to chà bá từ đâu tung đến, rơi xuống tay Vy. Vy vội đỡ lấy và ... suýt ngã! Nó nặng đến cả yếm ấy chứ! Và, từ sau chiếc túi, một cô gái bước đến. Mái tóc vàng óng, nhuộm bạch kim. Bờ môi đỏ chót đúng kiểu Châu Âu (kiểu khi đi*đỏ thì có!). Đôi mắt mèo xanh liếc tới liếc qua, hàm răng trắng lại còn cắn môi nữa chứ! Chiếc đầm hồng phấn có vẻ hơi thiếu vải, trong khi đôi giày hồng nhạt thì cao đến 20 phân! Quả thực cô gái này rất xinh, vô cùng xinh đẹp, mới đến nhưng đã hợp hồn tất cả đám người trong sân bay rồi! Nhưng về xinh đẹp đó có phần giả tạo, khiến người đối diện không thoải mái khi nhìn vào...

- *Anh Erik đâu rồi?*

Cô ta cất cao giọng hỏi. Giọng nói cao vút và ... Vy thấy hơi lảng lơ! (điều chảy nước!). Cô định trả lời là không biết, nhưng Erik đã dặn là không được nói gì cả. Vy ngậm miệng.

- *Con nhóc này được thật đấy! Mà có điếc không hả?*

- ...

- *Ha... Chắc điếc thật. Sao anh Erik lại cho nó đến chứ! Khó hiểu quá! Phải hỏi anh mới được! Đi! *

Cô ta ngừng ngượng bước đi. Vy vẫn đứng nguyên. Anh nói cô đứng đây chờ anh! Lami bước vài bước. Sau đó quay lại, chống tay nhìn Vy.

- - *Tôi nói đi theo tôi! Cô chỉ bị điếc thôi hay đầu óc còn bị nước vào thối não rồi hả?* – Cô ta ra hiệu.

Vy im lặng.

- *Ồ hay! Cô dám cãi tôi à!? Cô có biết tôi là ai không hả! Victoria Laminis! Nghe rõ chưa? Laminis, hôn phu của anh Erik đấy! Đi!*

– Cô ta quát thẳng mặt không thèm để ý đến danh dự của Vy. Vy cắn răng không nói một lời.

- Em đang làm gì vậy!?

Băng bắt ngờ từ đâu chạy đến. Chị nhìn Vy, mở to mắt ngạc nhiên:

- Đồ ai đây?
- Đồ em! Chị Băng! Dạo này chị khỏe không? – Lami nói tiếng Việt, tương đối chuẩn.

Băng Như bỏ lời Lami nói, đưa tay hất túi trên tay Vy cái "bịch" xuống đất không thương tiếc.

- Sao em không bảo chị!
- Chị Băng..
- Erik đâu rồi em?
- Anh ấy... đi với Ngài Joke rồi!
- Vậy hả? Thế em...
- Chị Băng! – Lami gào lên.

Chị Băng nhìn cô ta.

- Sao chị vứt túi của em?
- Túi của cô?
- Vâng, túi đó của em!

Băng khoanh tay:

- Vậy cô có biết đây là ai không mà bắt phải xách túi của cô?
- Đây là... người Erik đưa đến...
- Để xách đồ ả?
- K... không...
- Giới thiệu cho cô biết: Một Louis Rose - Louis Cherry!

Lami ngạc nhiên tột độ, há mồm nhìn Vy.

- Chị Băng.. em tưởng anh Erik...
- Cô tưởng là một chuyện. Sự thật là một chuyện khác. Đi thôi Cherry!

Chị Băng kéo tay Vy đi, để lại Lami ngỡ người không biết nói gì...

* * *

- *Sao ba đến sớm vậy?*
- *Lâu lắm ba chưa về Việt Nam mà!*
- *Sao ba đưa Lami sang?*
- *Tại bà nội con và mẹ con cứ đòi, làm sao ba chịu được, đành phải...*
- Ngài Joke! Erik!

Chị Băng tiến về phía hai người. Đi đằng sau là Vy mặt mày nhăn nhó. Erik khẽ nhướn mày.

- *A! Băng Như! Cháu khỏe chứ!?*
- *Cháu vẫn khỏe! Ngài thì sao?*
- *Hơn bao giờ hết!* – Ánh mắt ngài dừng ở Vy. – *Đây là ai?*

- *Một Louis Rose*

Erik cục cằn trả lời. Ngài Joke khẽ gật gù.

- *Nhớ là rất tốt...*

- *Và quên khi nào tốt nhất để quên!*

Anh cắt ngang lời Joke. Joke nhìn anh.

- *Ba nghĩ đây là lúc thích hợp*

- *Con thì chưa!*

- *Con sắp đính hôn với Lami rồi đó!*

- *Rất sẵn lòng nhường cho ba!*

- *Thằng Shit*

Rồi 2 cha con cười vang. Đúng là 2 cha con nhà không bình thường.

- * Cô bé, cô tên gì?*

Bất chợt Joke hỏi Vy. Vy đưa mắt nhìn anh. Anh gật đầu.

- *Dạ... là... Louis Cherry ạ!*

- *Là tên thật à?*

Anh lắc đầu.

- *Dạ... không ạ! Là anh Erik đặt cho cháu.*

- *Vậy cháu tên thật là gì?*

Anh gật đầu.

- *Dạ... là Hạ Vy ạ!*

- *Tên rất hay! Rất hay!*

Nói xong ngài Joke bỏ đi. Để lại Vy thần thờ. Cả Băng cũng rất ngạc nhiên, chỉ có Erik cười thầm.

* * *

- *Sao anh lại làm vậy!?!*

- Đây là Việt Nam!

- Sao anh lại làm thế?

- Tôi... thích!

Anh bước lên xe BMW đen. Để Lami xì khói đầu bên ngoài.

- Vy!

- Dạ?

- Lên xe!

- Nhưng...

Anh nhìn cô. Vy không dám cãi lại. Cô lên xe, chỉ kịp nhìn thấy Lami nổ đom đóm tức giận đùng đùng mà chẳng thể làm gì.

- Cút đọt đấy!

Cô ta nói vậy xong bỏ đi. Erik nói qua tai nghe, bảo Tứ Vệ đến một nơi nào đó, và hỏi họ đã chuẩn bị xong chưa. Sau đó anh bắt đầu lái xe đi.

- E... Erik!

- Có chuyện gì?

- L... Loius Rose là ai?

Anh yên lặng.

- Là người yêu cũ của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trộm Lô Hàng

Xe BMW vù vù lao trong gió.

Sau câu nói băng giá kia, Erik và Vy cùng chìm trong im lặng.

Cô đau đến mức không thể nói lời nào. Ha! Người yêu cũ, là người yêu cũ của anh! Vy cảm thấy thật ngu ngốc, cô thấy mình như con khờ, yêu anh làm chi để rồi đau như vậy! Hết vị hôn phu lại đến người yêu cũ chưa quên... Sao anh cứ làm cô phải đau như thế chứ! Sao anh cứ làm cô phải khổ... Nước mắt Vy rơi, từng giọt từng giọt. Cô quay mặt đi không để anh nhìn thấy, anh là ngôi sao quá sáng trên kia, còn cô chỉ là nhà thiên văn ngắm những vì sao dưới mặt đất... Vy ước mình đừng đi vào cái ngõ ấy, đừng cứu anh, đừng đi nhờ xe anh... Như vậy sẽ không đau như thế này! Còn gì khiến con tim đón đau hơn yêu một người không yêu mình chứ! Vy nở nụ cười đau khổ. Cô nghĩ về những ngày sau này... và lại nhớ đến lúc anh cứu cô... Cô sẽ xin rút ra khỏi BW sớm nhất có thể. Cô sẽ rời xa anh. Dù sao vị hôn phu xinh đẹp kia rất xứng với anh, còn cô... Một Louis Rose, là một Louis Rose, cô chỉ là một kẻ thế thân, một con manokanh để anh nhớ về người yêu cũ mà thôi!

- Hôm nay em rất đẹp!

Bất ngờ anh lên tiếng.

Vy giật mình, quên mất những giọt nước mắt đang rơi mà lại ngoảnh sang nhìn anh. Anh cau mày hỏi:

- Khóc?

Cô vội lau nước mắt:

- À! Không! Chỉ là bụi..

- Cửa sổ đóng!

Vy cúi mặt. Cô biết anh tỉnh táo đến mức nào!

- Vì sao em khóc?

- Tôi... tôi... Tôi không nói được không?

Anh chần chừ. Lần đầu tiên cô thấy anh phân vân như vậy. Cuối cùng, anh trả lời.

- Được, nhưng tôi cảm em khóc. Tôi không thích thấy nước mắt em rơi!

Vy giật mình nhìn anh. Anh vừa nói... anh vừa mới nói...

Xe BMW dừng lại. Bờ biển hiện ra. Cô... ra biển ư? Nhưng đúng là có tiếng sóng, và mùi biển! Đúng mà!

Anh mở cửa bước xuống xe. Cô lặng lẽ bước theo.

- Tối nay chúng ta sẽ ở đây!

Vy há mồm nhìn anh dựa lưng vào cửa xe, nói. Tối nay? Hai người? Anh giải thích:

- Chúng ta, Tứ Vệ, và...

- Anh Erik! – Âm thanh mật ngọt kéo dài ra trong màn đêm

Vy quay lại. Lami nhõng nhẽo bước tới. Vy liền quay lưng bước đi:

- 2 người nói chuyện đi!

Anh giật mình nhìn cô. Bóng Vy thấp thoáng xa xa mà lòng anh có gì hụt hẫng, thẫn thờ...

- Anh! Mẹ anh nói tháng sau chúng ra sẽ đính hôn! Bà thì cứ đòi tuần sau cơ! Anh chọn đi! Bao giờ thì mình đính hôn?

- Cô chọn đi! - Anh lạnh lùng nói.

- Em á... em á... hi hi... ngay ngày mai luôn nhé!

- Mai tôi bận.

- Vậy ngày kia!

- Bận

- Vậy... tuần sau?

- Bận.

- Tháng sau!

- Bận.

- Vậy bao giờ anh hết bận?

- Bao giờ tôi yêu cô thì tôi hết bận!

- Anh...

- Ha! Tại cô mà chắc tôi bận 10 đời 10 kiếp quá!

Nói xong anh bỏ đi. Loại con gái này càng dây vào càng rối!

* * *

Vy nhìn thấy Tứ Vệ đang bầu quanh cái bàn đằng xa. Cô vội chạy tới. Nở nụ cười toe nghi lên vết đau...

- Oa! Sinh nhật ạ?

- Suyt! – Hoàng ra hiệu, mắt liên tục nhìn sang 2 bên. – Hôm nay là sinh nhật Ngài Joke đấy. Đây là bất ngờ...

- Anh cá chắc sinh nhật lần này em nhớ đến năm 80 tuổi luôn đấy! – Phong nhìn Vy cười khả khả.

Đôi mắt anh cong lên nhìn hút hồn đối phương...

- Chuyện... chuyện gì ạ?

- À! – Chị Băng lên tiếng. – Erik sẽ tuyên bố một tin đặc biệt...

- Tin đặc biệt? – Rất tự nhiên, tim Vy đập thành thịch. Anh... tuyên bố tin... rất quan trọng ư?

- Là... là... bí mật nhé! Là...

- E hèm!

Cả Tứ Vệ giật bắn mình. Bóng bay anh Phong đang thổi bay tứ tung. Hoàng đánh rơi tay mình vào chiếc bánh cookie nhỏ nhắn, tự bôi lên mặt màu đen socola, anh Kì còn làm đổ cả một dãy ghế. Chỉ có riêng chị Băng không gây nên đổ vỡ gì cả, vì chị đang đổ vỡ sự dũng cảm...

- Cậu... cậu... cậu Erik...

- Băng đi làm việc đi. Đừng có cố ý gây chuyện đấy!

Băng lườm anh, cười. Có vẻ chính Băng cũng không ngờ đến sự dịu dàng hiếm có này!

- Chị Băng!

Băng không cần quay người lại cũng biết đó là ai. Chị giơ hai tay lên đầu:

- Tôi đâu phải Erik đâu mà cô bám theo hoài vậy?

- Chị! Chị cứ nói quá... Có gì em giúp được không? Hôm nay là sinh nhật bố chồng em mà! (cái con người vô duyên nhất trần đời!)

- Ai là bố chồng? – Anh cộc cằn tiếng. Vy và tất cả mọi người đều thấy trong không khí ám muội về chết chóc từ lời nói của anh... Anh đang rất rất rất không hài lòng!

- Anh à... Thì sớm muộn gì cũng thế mà! Dù sao bà và mẹ cũng đặt lịch rồi!

Anh quay lưng bỏ đi. Vy thấy đôi mắt anh tối sầm, bàn tay nắm chặt cổ không cho con sói bên trong bộc phát.

Vy nhìn lại Lami. Cô nhóc trơ trên còn đang tự "độc cười", vài phút sau mới chịu biến đi cho. Vy lắc đầu, lặng lẽ thở dài...

- Sao vậy?

Vy giật mình quay lại. Là... Trony Long!

- Anh... anh Trony!

- May là Hạ Vy vẫn nhớ tên tôi! Tưởng em cho tôi vào không khí rồi chứ!

Vy cười. Nụ cười thật thà đầu tiên trong ngày.

- Anh... anh quen Ngài Joke ạ?

- À... – Trony bước cùng Vy đến bàn sắp ly. Vy ngửi thấy mùi nước hoa năng động từ người anh. Khác hẳn sự lạnh băng của Erik – Joke là... chú ruột của anh!

Vy á khẩu. Vậy tính ra... Erik phải gọi Trony là anh ư?

- Đừng nhìn tôi ngạc nhiên thế chứ! Tôi cũng chỉ là người thường như Vy thôi! – Đôi môi quyến rũ nở nụ cười rạng rỡ đêm đen. – Như vậy tính ra Erik phải gọi tôi là anh, nhưng thằng em này bướng bỉnh luôn! Nó bảo nó sẽ gọi tôi là anh khi nào tôi gọi nó là bố! Vy thấy không? Em trai đó! Chắc chắn!

- Ha ha! Bản tính của anh Erik đúng là bá đạo ngang ngược quá đi!

Vy ôm bụng cười. Trony cũng cười, Anh đã thành công việc chọc cô cười như kế hoạch "cưa cây" đã định!

- Vậy... anh rất muốn hỏi em...

- Dạ? – Vy ngây thơ, không để ý đôi mắt tối sầm đầy sấm chớp đang yên lặng tiến tới.

- À... Ý tôi là... Tôi làm bạn Vy được chứ!?

Hả? Cô có nghe nhầm không? Trony đang... tiếp cận ư?

- Anh...

- Đương nhiên là có thể! Làm bạn! Và, mãi mãi!

Cả hai người giật bắn nhìn Erik như hiện ra từ không khí vậy! Lúc đi thì vụt đi, lúc đến cũng vụt đến! Tiếng bước chân nhẹ như lông hồng, nhưng giọng nói có trọng lượng đến mức có thể đổi chiều xoay của trục Trái đất!

Trony nhìn Erik, cười:

- Mãi mãi?

- Phải! Tôi nghĩ đến lúc Long tiên sinh xem xét bàn tiệc rồi!

- Được, tôi đợi trước thừa Kiệt tiên sinh!

Trony và Erik chào nhau như kiểu phim kiếm hiệp, nhưng trước khi đi, Trony còn để lại một câu hàm ý phoi rở rành rành:

- Bạn là bạn, nhưng mãi mãi thì không! Tôi và anh là công bằng, Tuấn Kiệt ạ!

Erik nhủ mày. Những lần Trony gọi thẳng Tuấn Kiệt đều là những chuyện không đùa được! Tên này chẳng nhẽ lại có hứng thú với Hạ Vy ư? Anh găm gờ trong cổ họng, có chút gì đó không vừa ý nổi lên trong tim. Trong đầu anh xuất hiện một suy nghĩ và chỉ cần 0.000000001 giây là biến thành định lý vững chắc, tương đương việc trái đất quay quanh mặt trời và mặt trăng quay quanh trái đất: Anh không bao giờ để Vy rơi vào tay ai khác, không một ai, kể cả Trony, dù Trony là chí cốt của anh! Vì sao nhỉ? Anh tự hỏi. Có lẽ là do cô nhóc này đã liều mạng cứu anh, anh chưa bảo vệ cô đến hoàn toàn thì không thể để cô đi được!

- Erik...

Anh nghe tiếng cô gọi liền nhưn mảy ra ý "Nói đi!".

- Mai... ngày mai là thứ 2, tối nay về muộn thì...

- Tôi đang muốn cho em nghỉ học đây!

Anh buông hờ một câu khó đoán ý bản chất của anh, sau đó nắm tay cô bước về phía bàn tiệc.

* * *

- *Cái vòng đó đâu rồi ???*

- *Ngài ơi cứ ra ngoài bờ biển, con nhớ là con để cái vòng của Ngài ở đó mà!*

- *Ta phải tự đi tìm đồ từ bao giờ đấy!?!*

- *Thì tại mọi người đi đâu hết cả rồi... Về mình trị tội sau, còn bây giờ con tìm nốt lần nữa ở đây xem có không?*

- *Liệu hồn đó thằng quỷ nhỏ!* – Ngài Joke tếu. Vy còn nghe tiếng anh Hoàng cười hờ. – *Đội bọn bắt hiểu kia về xem... Tìm nhanh lên, ta ra ngoài này!*

Tất cả đều đứng nghiêm chỉnh tề. Vy nghe anh bảo: "Joke phát hiện rồi!".

- Hả? Nhưng chúng ta giữ kín lắm mà! – Băng kêu lên.

- Chắc không vậy cậu Erik?

Nghe anh Kì hỏi cùng ánh mắt dò xét của Khải Phong, Erik cau mày. Bọn họ đều hiểu tính Erik: Không chắc không nói! Chỉ còn mỗi Vy ngơ ngơ:

- Nhưng chúng ta dấu kĩ lắm mà!

- Đối với Joke, những thứ dấu được ông ấy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Vy giật mình. Anh... là Superman?

- Tôi không phải Superman mà em nhìn kinh vậy!

Cô kinh hãi. Đây không phải lần đầu anh đọc được suy nghĩ của cô, nhưng nó khiến cô run sợ trước sói đầu đàn này.

- *Nếu ngại mà không tìm ra thì...* – Ngài Joke gọi với vào và dần bước ra.

Bất ngờ bài hát "Happy birthday" vang lên. Ngài Joke khoanh tay nhìn bàn tiệc lộng lẫy. Nhìn ông lúc này, Vy mới hiểu vì sao Joke lại có tầm ảnh hưởng quan trọng đến vậy! Ông trông thoáng qua có vẻ bình thường, nhưng chỉ cần nhìn quá 2 giây thôi sẽ thấy sự tàn ác sự mưu mô, sự đầy kinh nghiệm, sự từng trải và thậm chí là cả cái chết...

Vy khẽ rùng mình!

- *Vậy ra Ngài biết hết rồi ư?*

Anh Phong la lên rồi chạy tới, khoác vai Ngài Joke, đưa ông đến bàn tiệc.

- *Nhưng chuyện này được dấu kĩ lắm mà!*

Kì vẫn bản khoăn không hiểu. Ngài Joke cười:

- *Tiếng bóng bay nổ tứ tung, vừa đưa ta đến đây đã biến mất, rồi còn dấu cái vòng... Bọn bay tưởng ta quên sinh nhật ta rồi hả?*

Tất cả cười ồ lên. Hóa ra họ còn nhiều sợ hãi quá!

- *Bố con muốn nói chuyện này!*

Erik bất chợt lên tiếng. Bàu không khí lập tức trầm lại.

- *Con cứ nói, nhưng nên nhớ, bà nội đang bệnh, và hôm nay là sinh nhật ta!*

Vậy là đã rõ hàm ý của Ngài Joke. Ông biết Erik không thích Lami, nhưng ông không cho phép Erik hủy hôn, vì đối với những người thuộc tầng lớp như ông, vợ chồng đến với nhau không vì tình yêu, mà vì quyền lợi mà 2 gia đình được hưởng. Nhà Lami đang quản lý gần nửa Trung Đông, nơi chiến tranh xảy ra. Nếu kết thân với Lami, số lượng vũ khí bán ra sẽ cực khủng. Nụ cười trên môi Joke biến mất. Thay vào đó là sự chờ đợi đáng sợ. Erik khẽ thở một hơi, sau đó anh tuyên bố, lời tuyên bố lạnh lùng sắt đá:

- *Con muốn...*

"Reng reng..."

Điện thoại anh rung. Erik cau mày, nhưng liền sau đó vội nghe máy khi thấy số máy gọi đến. Sắc mặt anh tối dần sau mỗi lời hỏi.

Anh cúp máy. Hắt đầu với Tứ Vê.

- Hắc Gia cướp lô hàng T-419.

Sau đó anh nhìn Joke.

- *Xin lỗi bố!*

Ngài Joke nhìn anh, cười hiền từ.

- *Đi nhanh nhé!*

Lami vội với theo Erik thì bị Joke giữ lại bằng ánh nhìn nghiêm khắc.

Anh nhìn Vy:

- Đi theo tôi! Trony, cậu không muốn bỏ lỡ trận hay chứ!

- Ở đâu vậy...??? – Trony ưỡn oai hoi, không chút lo sợ, tựa như đây là chuyện hằng ngày anh gặp.

- Từ Hà Nội bay đến Tam Giác Vàng, sau đó qua Trung Đông.

- Sân bay tư Last?

- Phải. Lô hàng bị đánh cắp sẽ được chuyển đến đó.

- Ha! Đúng là người Hắc Gia mới có thể liều trước mặt Erik đại nhân đây! Đi thôi!

Trony rạng rỡ hơn hờ. Erik gật đầu, ra hiệu Trony ra xe trước sau đó nắm tay Vy bước đi, những bước đi vội vã...

- Erik!

- ?

- Last... là sân bay tư nhà chủ Mẫn Phương. Tôi sợ... bạn ấy sẽ gặp nguy hiểm...

- Ai không liên quan sẽ cho tha hết. Chơi đúng người chơi! Đó là luật.

- Nhưng nếu người BW bắn trúng...

- Em muốn đi cùng?

Anh đứng lại, nhìn cô. Ánh mắt anh sâu thẳm...

Vy gật đầu.

- Anh nói tôi không được rời anh mà...

Anh nhìn dáng bộ cô, đôi môi bất giác cười. Anh xoa nhẹ mái tóc cô.

- Tôi sẽ bảo vệ em!

Xin lỗi mọi người nhé, do máy tính hỏng hôm nay mới sửa đc nên mãi bây giờ mới đăng! Thông cảm nha!!!

(Cho tác giả xin comment nhận xét với!)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngoại Chap 4: Nữ Chính

Nguyễn Hạ Vy _ 16 tuổi

Tóc đen dài, mắt nâu mơ mộng, cao 1m66.

Điểm đặc biệt: giác quan thứ 6

Có khả năng thu hút người khác phái bẩm sinh

Cô nhóc hiền lành, dễ thương, nhạy cảm và hay nghĩ linh tinh. Đã yêu là yêu cho chót!

Bố là dân mê xe, mẹ là đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: Linh Cảm Rất Không Hay

Vy không nghĩ cô muốn đi theo anh là vì Mẫn Phương. Một phần nào đó thôi. Còn thực ra, cô... đang lo. Một thứ cảm xúc gì đó bất an và sợ hãi xâm chiếm, lan dần ra toàn bộ trí óc cô. Linh cảm không hay ư?

- Erik!
- ? - Anh nhưn mầy.
- Liệu... anh không đi được không?
- Em lo sao?
- Không. Chỉ là một thứ linh cảm không hay...
- Thứ nhất: Tôi sẽ không sao. Thứ hai: Đây là việc không thể không làm, và cũng không thể để ai khác làm hộ. Với cả... sáng mai em ra trường sớm đi!

Vy ngờ ngàng nhìn anh:

- Nhưng ... anh ...
- Em nghĩ tôi cho em theo thật hả? Đây không phải chuyện đùa, rất có thể tôi không bảo vệ được em.. Với Hắc Gia, không thể nói trước chuyện gì!
- Nhưng anh...
- Em lên xe đi!

Anh và cô đã đến bên xe BMW đen quen thuộc. Anh mở cửa xe, đặt cô vào trong. Sau đó anh vòng sang cánh cửa bên kia, ngồi vào bên cạnh.

- Với tôi, đây là chuyện thường ngày. Có ai làm lão đại mà không một lần đối mặt với cái chết chứ!

- Anh đừng nói vậy! - Vy lập tức chặn lời anh. - Anh... anh... sẽ không chết!

Anh phì cười.

- Tôi đâu nói tôi sẽ chết! Chỉ là... em đang lo lắng sao?

Mặc dù đang lái xe với tốc độ 70 km/h, nhưng đôi mắt của anh vẫn hướng sang Vy đầy dò xét tinh quái. Vy đỏ mặt, quay đi.

- Ai...ai...ai quan tâm anh chứ! Tôi chỉ... chỉ... Nếu anh chết đi, ai sẽ bảo vệ tôi đây?

- Ồ ha! Nếu tôi chết đi, ai sẽ bảo vệ em đây!

Anh cười. Nụ cười thoáng vẻ hài lòng với câu trả lời của Vy. Cả khuôn mặt đỏ ửng kia nữa, làm như anh chưa xem phim bao giờ ấy! (Mặc dù đúng là anh chưa xem phim bao giờ :))

Suốt chặng đường dài, không ai mở lời với ai câu nào nữa. Anh nghĩ về lô hàng kia, còn cô nghĩ về anh.

T-419, đó là lô vũ khí hạng nặng được sản xuất ở TQ, mới đưa về VN qua biên giới hôm kia. Đây là lô hàng hết sức được chú ý, không chỉ vì cả thế giới chỉ có duy nhất 2 lô, mà còn vì người mua lô hàng không phải tay tầm thường. Để mắt, coi như anh để mắt tất cả. Mà anh đã nghĩ tới chuyện để mắt bao giờ đâu cơ chứ!

Vy lại nghĩ đến anh. Đồng hồ âm vang từng tiếng "Tích tắc" không âm sắc, nhưng dường như mỗi sự điểm nhịp của nó càng làm sự bất an trong cô tăng cao. Con tim Vy nóng rực lên và thỉnh thoảng nghe thấy rõ. Cô không muốn tin vào linh cảm này, nhưng nó cứ ở đó, quán lấy và nhắc nhở cô không thôi...

- Đến nơi rồi!

Biệt thự Sói đêm hiện ra.

"Nhanh quá!". Vy ngỡ ngàng.

- Em vào đi, tôi phải đi luôn bây giờ!

Vy quay sang nhìn anh. Đôi mắt anh có vẻ gì đó rất lạ.

- Anh cá đi. Anh sẽ không chết!

- Tôi không dễ chết vậy! - Anh nói nhưng không nghĩ thế.

Vy cắn môi. Cô mở cửa xe và bước xuống. Bên ngoài không khí nóng bức, cô lại thấy nó lạnh lạnh.

- Anh... Anh...

- Sao vậy?

- Anh... - Vy thẹn nhìn anh. - Em đợi anh về!

Rồi cô đi thẳng vào nhà, để lại anh đơn độc trong xe, mất 5 phút để ngẫm xong chữ "em" vừa rồi. Chỉ là xưng "em" thôi mà, sao phải như thể nghe mặt trời mọc đằng Tây thế! Mà, sao trong lòng anh lại dậy lên thứ tình cảm rất... khó lý giải thế nhỉ!? Anh ... vui ư? Vì lời cô nói ư? Chỉ là xưng hô thôi mà! Nhưng... đợi anh???

Anh mỉm cười, lái xe đi.

Thực ra đây là lần thứ 3 anh đi xử lý việc kiểu này. Hai lần trước, một là gãy tay gãy chân, hai là hôn mê 5 ngày trong viện, thương tích đầy mình.

Anh lái xe trở lại bãi biển. Tứ Vê, Trony và Ngài Joke đã đợi sẵn.

- *Không khó hiểu vì sao Hắc Gia ăn cắp lô hàng này, nhưng quả thật nó nhanh hơn chúng ta tính toán.*

Ngài Joke phân tích. Thực ra lý do ông đến Việt Nam là vì lô hàng này.

- *Hắc Gia đã huy động lực lượng vô cùng lớn.*

- *Bọn chúng cũng có kế hoạch rất tỉ mỉ.*

Nghe Kiệt và Phong nói, Joke hơi cau mày. Ông nhìn Erik.

- * Con nghĩ sao?*

- *Con đã lên kế hoạch, nhưng dù sao đi nữa, lần này vô cùng nguy hiểm...*

- *Đề ta đi!*

Tất cả sùng sốt. Từ Vệ há mồm nhìn Joke, đến cả Erik cũng nhìn Ngài ngạc nhiên. Tuy nhiên, Joke chỉ cười trừ như ngày mai mặt trời vẫn mọc (thì đúng là ngày mai mặt trời vẫn mọc mà!)

- *Tất cả chuẩn bị đi đi. Một tiếng nữa chúng ta sẽ đi!* - Ngài phát tay.

Nghe nói vậy, những người khác hiểu ý đứng ra, để lại một mình Erik với Joke.

- *Bố đừng đùa nữa!*

- *Con cho là ta đùa sao?*

- *Bố muốn con cũng không cho bố đi. BW cần bố hơn con!*

- *Việc này không phải con quyết định...*

- *Việc này con quyết định! Bố cũng phải trải qua vài trăm lần sắp chết mới được như hôm nay, còn con, mới lần thứ ba thôi!*

- *Nhưng Hắc Gia khác với những Tổ chức kia!*

- *Vì con giỏi hơn bố!*

Ngài Joke ngửa người ra ghế. Khuôn mặt ông trông rất giận dữ, nhưng ánh mắt ông lại ánh lên niềm vui, sự tự hào. Con trai ông quả rất xứng đáng!

- *Con nghĩ kĩ chưa?*

- *Nghĩ từ lúc nghe máy.*

- *Nghĩ 5' nữa đi. Đây không phải chuyện đùa!*

- *Con đã quyết!*

Ngài Joke đứng dậy. Ông đến bên Erik, đứng sau lưng anh và vỗ vào mặt anh như vỗ vào mặt thằng cu Erik hơi nhò khiến mặt anh méo xệch.

- *Con có thể sẽ chết!*

- *Nếu con chết, Trony sẽ lên.*

- *Con...*

- *Nếu con chết, còn một điều nữa con muốn nhờ bố!*

- *Điều gì?*

- *Cô gái vừa nãy... Hãy chắc chắn cô ấy sống hạnh phúc!*

- *Con! Erik à! Chuyện gì vậy? Con ... yêu cô ta ư?*

Anh ngồi yên, không nhìn ông. Anh chỉ hướng mắt về phía khoảng không vô định.

- *Con không biết. Nhưng chắc là không. Con chỉ... không yên tâm...*

- *Bố hứa!*

- *Cảm ơn bố!*

Tiếng điện thoại reo.

- *Đến giờ con đi rồi!* - Anh đứng dậy.

- *Bố đợi con về!*

Anh sững người. "Em đợi anh về"...

- *Sao vậy?*

- *À!* - Anh bình tĩnh. - *Con không sao. Con đi đây!*

Anh quay đi.

- *Nhớ cẩn thận!*

Anh mỉm cười.

10 phút sau, chiếc Hennessy Venom GT lao đi.

Anh không nghĩ anh có thể trở về. Với Hắc Gia, có thể anh chưa đủ sức. Nhưng anh sẽ đấu hết sức với bọn chúng.

Trong lòng anh chỉ đang trôi dạt thứ cảm xúc khó gọi tên. Anh... đang nghĩ tới Vy.

Cô nhóc nhỏ bé tự dưng chui vào cuộc đời anh, tự dưng phá vỡ bao nhiêu quy tắc anh đề ra, lại còn khiến anh... khác ngày thường nữa chứ! Nhiều lúc anh cũng tự hỏi vì sao cô gái nhỏ ấy lại khiến anh thay đổi như vậy, cô ấy khiến anh cười!

Và lần này, anh nói dối cô. Vì sao? Chưa bao giờ anh nói dối, nhưng trông ánh mắt cô lúc ấy, anh không thể nói thật ra sự nguy hiểm lần này đi. Quả thực, anh chưa muốn rời xa cô. Thời gian hai người bên nhau quá ít ỏi, anh muốn kéo dài nó. Nhưng anh còn có thể?

Câu hỏi của Joke lại hiện ra. Anh... yêu cô ư? Chắc là không phải, anh biết tình yêu không dễ dàng thế! Nhưng... có lẽ gọi nó là cảm nắng, hay là chịu nợ, chắc vậy!

Còn Vy, cô nằm dài trên giường. Lăn qua lộn lại trần trọc không yên. 2h sáng mới có thể thiếp đi chút ít...

- *Mình rơi vào bẫy rồi!*

- *Băng cổ lên! Cổ lên!*

Mò mẫm trong bóng tối.

Ánh sáng lóe lên phía sau.

- *Erik! Phía sau!*

Anh quay lại, nhưng không kịp. Con dao ấy đâm xuyên từ phía sau qua phía trước, máu!

- *KHÔNGGGGGGGGGGGGGG...!!!*

- KHÔNGGGGGGGGGG!

Vy giật mình tỉnh giấc, đôi mắt mở to hoảng loạn. Linh tính của cô chưa bao giờ sai.

Vy vớ lấy chiếc áo khoác, vội trốn đám vệ sĩ đi ra ngoài, bắt taxi.

- Cô đi đâu?

- Sân bay tư nhân Last!

9/6 thi rồi! Lo quá! Có mem nào tốt bụng chúc tác giả thi tốt đi! Mà có ai ở Hà Nội thi trường C2 Việt Hùng ko?

Xin lỗi ra chap muộn, nhưng chap tiếp phải sau 9/6 nhé! Đây là chap kỉ niệm trước khi thi mà, ahii!

Ps: Xin lỗi bạn Cô gái xương rồng vì ra chap muộn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thông Báo

Thì xong rồi (Như shit ý) Lên thót rồi! Từ nay viết truyện chưa biết khi nào sẽ xong, thế nên các nàng nhẫn theo dõi nhé !

Yêu các nàng nhiều !

#Erik vs Hạ Vy

các nàng đọc truyện cho tác giả xin nhận xét từng chap nhé !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gặp Hắc Thiếu Kinh. Chuyện Không Hay

- *Chuẩn bị 20 người giỏi nhất đến đây!*

Anh cúp điện thoại. Vẫn là dàn xe cực khủng ấy, nhưng cộng thêm chiếc Koenigsegg Agera R của Trony nữa. Tiếc quá, Vy không được chiêm ngưỡng cái cảnh tượng huy hoàng ấy! Từ sau, năm chiếc Cadillac đen sì sì tiến tới, ì ạch bám theo. Với từng này người, Erik chiến đấu với cả đám quân của Hắc Gia.

Đầu óc anh đang căng lên, suy nghĩ về kế hoạch chiến đấu. Nếu chẳng may, anh có mệnh hệ gì, thì BW vẫn ổn, Tổ chức vẫn hoạt động, và đầu não vẫn là Ngài Joke. Anh đang hy sinh? Có thể.

Chợt bộ đàm rung lên.

- *Tại sao lại là Last? Chỗ đó quá lộ liễu!*

Là Trony.

- *Tôi cũng đang không hiểu, tại sao lại là Last. Chẳng nhẽ là điều hỏ ly son? Bọn chúng đang âm mưu gì đó?*

- *Tôi chỉ sợ bọn chúng có phục kích và đang tỉ mỉ đợi chúng ta đến.*

- *Nhanh như vậy, bọn chúng không biết ta đến đâu. Chỉ là... bọn chúng đã chuẩn bị từ trước khi cướp hàng rồi!*

- *Hả? Ý cậu...*

Có thể thấy cái cứng lưỡi của Trony.

- *Cậu không được chết. Nếu tôi có mệnh hệ gì, BW trông cậy vào cậu.*

- *Này Erik...*

- *Cậu hiểu chứ?*

- *Tôi...*

- *Trả lời đi. Cậu không chết, cậu sẽ thế chân tôi.*

- *Tuấn Kiệt, cậu sẽ không chết!*

Cúp máy. Trony gọi anh là Tuấn Kiệt. Anh cười. Anh biết Trony lo cho anh, nhưng điều anh đã quyết, trời sập cũng không thay đổi được.

Sân bay tư nhân Last.

Trời tối. Trong sân bay tư nhân vẫn ồn ào, huyền ảo. Anh đỗ xe ở ngoài, bật bộ đàm lên. Bầu không khí lạnh lẽo bao trùm. Có lẽ là do sương, nhưng có lẽ là do thứ gì khác nữa.

- *Khải Phong, cho tôi một người giả làm Joke.*

- *Cậu định...*

- *Lâm Hoàng, cậu sẽ vào đó trước với Joke giả*.

- *Ha ha, đại ca tâm lý quá! Em đang hăng máu đây, đại ca cứ để em!*

- *Sau khi Lâm Hoàng và 2 xe đi vào, những xe còn lại theo tôi, vây kín sân bay, thả bom thuốc mê.*

- *Chiều thật cao tay! Đúng là Erik có khác!*

Trony cười phở lớ. Erik Sói Đêm mà, đầu phải dạng vừa đâu! Không coi thường được đâu!

- *Lâm Hoàng, gần trực tiếp máy nghe cho Joke giả và cậu, tôi sẽ điều khiển từ xa.*

- *Dạ!*

- *Chuẩn bị đi. Tôi cho mọi người 10 phút. Tất cả đều là anh em Black Wolf, đừng để tôi thất vọng! Ai làm tốt sẽ trọng thưởng, còn ai trái lệnh, tự biết hậu quả đây nhé!*

Erik khẽ nhếch môi cảnh báo. Tiếng "*Dạ*" vang lên rầm rầm

10 phút sau.

Một xe Ferrari FXX - K nức lửa lái vào trong sân bay tư nhân Last. Lập tức, vài trăm tên áo đen bao vây lại, chìa súng.

- *Mẹ bọn này! Đợi bố mày đây!*

"*Không được manh động!*. Erik cảnh cáo Hoàng từ máy nghe siêu nhỏ.

- *Bỏ súng xuống!*

Một giọng nói vang lên. Tiếp sau là một tên áo đen cao to bước tới.

- *Không ngờ người của BW lại đến nhanh như vậy. Mời vào.*

"*Lái xe vào đi. Từ từ thôi.*"

Hoàng gầm gừ lái xe vào. Anh chúa ghét cái kiểu im lặng như thế này. Đánh thì đánh luôn đi, sao cứ phải chần chừ lâu la, nóng hết máu!

Được ba phút, một khoảng sân bay rộng lớn hiện ra. Ở đó có một bàn tiệc sẵn, và trên bàn tiệc là Hắc Thiếu Kinh - người đứng đầu Hắc Gia.

"*Hoàng xuống xe trước.*"

Hoàng mở cửa xe. Hắc Thiếu Kinh nhìn anh, bắt ngờ trên môi nở nụ cười.

- *Ra là Erik đại thiếu gia đó ư?*

- *Là ta.*

Joke giả từ trong xe nói vọng ra. Hoàng cúi người, sau đó đứng thẳng lên nhìn Hắc Kinh.

- *A! Là Ngài Joke đó hả? Lâu quá không gặp! Nào, ra đây, chúng ta phải làm vài ly chứ!*

Joke giả bước ra khỏi xe. Chậm rãi theo Lâm Hoàng đến bàn tiệc. Quả là sát thủ được huấn luyện từ đầu đến cuối, tài hóa trang không chê vào đâu được! Cả ngoại hình đến dáng điệu, giọng nói, tất cả đều vô cùng giống.

Joke giả ngồi xuống bàn tiệc, hai tay chống gậy.

- *Vây... có việc gì mà đêm tối khuya khoắt rông lại hạ giá đến nhà tôm thế này!?!*

- *Đâu dám! Nghĩ tưởng, Hắc tiên sinh đây mới là người hiểu rõ chứ nhỉ!*

- *Ha ha, thôi nào, uống với tôi vài ly đã!*

Hắn cười điệu ngoa, giơ tay rót một ly rượu vang. Hắc Thiếu Kinh da trắng bóc, môi mỏng như cánh hoa anh đào. Hắn còn rất trẻ, chỉ tầm 20 tuổi là cùng, mặc chiếc áo sơ mi chưa cài hết cúc, để lộ bộ ngực 6 múi bên trong, rất cuốn hút.

"*Bọn chúng cố tình để bàn tiệc ở ngoài này, mục đích là để BW không vào sâu. Có lẽ bây giờ Hắc Gia đang vận chuyển hàng. Mọi người còn lại, theo tôi. Còn Rin (tên Joke giả), chú cứ thoải mái hưởng thụ, tuy nhiên, chỉ 5 phút thôi. Còn Hoàng, rút súng, để hờ sau áo. Là để hờ, nhớ đấy!*"

Rin cười khà khà, đáp lại Hắc Kinh.

- *Vây, xin thất lễ!*

Hoàng lập tức đề tay lên cán súng, lấp ló dưới áo.

- *Không vòng vo nữa, tôi đến để lấy thứ thuộc về mình.*

- *Ồ, ở chỗ Hắc tiểu nhân này có đồ gì của tiên sinh ư?*

- *Có đấy. 300 súng trường loại nặng, 200 đầu bom loại hiện đại nhất, 100 lựu đạn cùng máy dò thể hệ mới, còn phải kể thêm không?*

- *Ha ha, không đâu không đâu*

- *Vây,Hắc tiên sinh dùng để mượn chơi sao?*

- *Không phải chơi đâu, mà là cướp!*

Lập tức, hàng chục tên, thậm chí là hàng trăm cũng nên, bao vây bàn tiệc và chĩa súng vào Hoàng và Rin. Hoàng cũng rút súng, chĩa thẳng đầu Hắc Kinh. Quân hai bên chĩa cái chết vào nhau. Xã hội là đây, một phút trước còn ăn nói tử tế, nhưng một phút sau đã cái chết gần kề rồi.

Nhưng một phút sau nữa, cái chết lại biến mất.

- *Tất cả bỏ súng xuống!*

Hắc Kinh ra lệnh. Bọn người áo đen hạ súng. Hoàng cũng từ từ hạ theo.

- * Lô hàng ngon như vậy, không cướp sao được chứ!*

- *Vây... chắc hẳn Hắc Kinh tiên sinh chưa nghe nói đến BW rồi!*

- *Vây sao?*

- *Vì đồ của BW, không dễ trộm thế đâu!*

Rin đứng dậy. Mặt Hắc Kinh biến sắc. Có gì đó không theo kế hoạch. Tên Joke này đang có ý đồ gì? Tại sao...

- *Ba...*

Hắc Kinh lập tức đứng dậy, bảo đàn em

- *Kiểm tra hết cho tôi!*

- *Hai...*

- *Dạ, không có gì!*

Hắn nhìn Joke khó hiểu. Đầu hắn bắt đầu rối beng lên.

- *Một!*

Bụp.

Lập tức, một, hai, ba, rồi vài chục tên, rồi vài trăm tên ngã xuống.

- *Thuốc mê ư?*

- *Phải, khói mê mới đúng!*

Hắn quay người lại. Erik từ đâu bước tới. Hắn trúng kế rồi! Không thể tin được...

- *Xin chào, Hắc Tiên sinh.*

- *Erik, cậu giỏi lắm!*

Nhưng hắn đứng không vững nữa. Người đứng đầu Hắc Gia từ từ đổ gục.

- *Tất cả theo tôi.*

Cả đám người Black Wolf tiến vào bên trong, bắt đầu tìm kiếm. Nhưng tất cả chỉ là những lô cát bụi hàng hóa linh tinh. Thằng cáo già này giấu hàng ở đâu?

- *Mọi người chia ra đi tìm.*

Từ ngoài sân bay đến bên trong đều không tìm thấy. Đã một tiếng đồng hồ... Erik lo. Một tiếng nữa bọn chúng sẽ tỉnh lại. Miếng xóp ngăn thuốc mê trong mũi anh nóng dần lên.

- *Đại ca! Tìm thấy rồi!*

Anh liền đến chỗ Khai Phong, Cả Tứ Vệ, Trony đều đang ở đây. Là căn nhà kho cũ kĩ, ẩm mốc và bỏ hoang.

- *Phía sau cái bạt kia.*

Anh đưa mắt nhìn. Dòng chữ T - 419 còn tươi màu đỏ. Tên này dấu hàng, quả không dễ gì tìm ra.

Một phút bất cẩn, họ tiến tới.

Một phút bất cẩn, họ bước chân lên.

Một phút bất cẩn, họ không để ý.

"Sụt"

Nền đất bỗng mở ra hiện nguyên một cái hố sâu hoắm và đen như nữ hút. Tất cả rơi xuống. Không xong rồi!

Các nàng cho tác giả xin nhận xét làm động lực nhé! Yêu các nàng nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hy Sinh

Trong hầm tối như hũ nút. Không khó để nhận ra một chiếc bẫy sập kiên cố với bê tông cốt thép làm sàn cứng nhắc mới đỡ mọi người rơi xuống. Máu đen che mắt tất cả, chỉ còn có thể lờ mờ nhận ra bóng hình người đứng trước.

- Không sao chứ?

Giọng của Erik vang lên, đập vỡ sự im lặng ghê sợ này.

- Tôi ổn!

- Không ai sao hết đại ca ạ!

- Tôi... hình như bị trệch khớp cổ chân rồi... – Giọng của Băng khe khẽ vang lên, và thấy rõ sự đau đớn bị kìm nén của chị trong đó.

- Băng... Cô đâu rồi? – Tiếng Khai Phong vô cùng lo lắng.

- Tôi... tôi ở đây..

Dù là bóng tối bao phủ, Khai Phong nhờ vào thần giao cách cảm của mình, đến bên Băng, đỡ cô lên. Anh khoác tay Băng lên vai mình. Tiếng súng lên nòng vang lách cách...

- Băng ổn chứ? – Erik cất tiếng hỏi.

- Cậu yên tâm, tôi vẫn ổn. Chỉ là... bất tiện đi lại một chút mà thôi...

- Cái thằng Hắc Thiếu Kinh lần này không biết lại giờ trò gì ra nữa đây... Đại ca, bây giờ phải làm thế nào?

Erik hỏi cau mày suy nghĩ. Lâm Hoàng cùng mọi người đang hồi hộp chờ đợi sự phán xét của anh.

- Lối ra, chắc chắn nằm ở cuối con đường này. Nhưng đi từ đây đến đó, không đơn giản. Kì, đưa tôi chiếc đèn pin.

Tường Kì lấy trong túi áo ra một chiếc đèn pin tí hon. Không hiểu vì sao lúc trước khi đi, Erik lại dặn anh chuẩn bị cái này. Không ngờ hoá ra lại có lúc dùng đến.

- Đại ca... Cậu biết trước chuyện này sao mà có sẵn đèn pin?

- Không phải, chỉ là linh cảm...

Giọng anh nhỏ dần. Anh lặng lẽ tiến về phía trước. Đèn pin tuy nhỏ nhưng công suất lớn, chiếu sáng cả một khoảng. Có thể nhận ra ánh đèn ở cuối con đường, chứ ở đây thì hoàn toàn tối.

- Khoan đã! Lâm Hoàng dừng lại!

Bất ngờ giọng Erik vang lên, đánh lại cứng như thép tôi.

- Giữ nguyên chân ở đó.

Chân Hoàng cứ thế lơ chổng chơ trên không trung. Mọi người khác cũng đứng im bất động. Erik từ từ tiến tới, đỡ lấy tay Lâm Hoàng và lôi anh chàng láu táu này về phía sau.

- Đại ca... Có chuyện gì vậy?

Erik không trả lời mà hướng đèn lên bức tường hai bên. Đến bây giờ, tất cả mới chú ý. Nền và sàn làm bằng bê tông, nhưng hai bên tường lại là đá granite.

- Đá granite tính vốn vững chắc, khó đập. Nhưng ở đây có nhiều vết rạn nứt, lại rất đều và tương đối to, chứng tỏ những cái lỗ này được tạo ra có mục đích.

Erik lùi về sau. Mọi người cũng theo đó mà lùi lại. Anh rút súng, chĩa xuống nền đất.

“Pằng Pằng”

Lập tức, từ hai bên tường, hàng trăm hàng nghìn mũi tên bắn ra rào rào như mưa, tạo thành một màn chắn đen kịt không kể hờ. Thậm chí con ruồi cũng không thể bay qua nổi. Quả này, nếu mà Lâm Hoàng vừa nãy sơ hở bước qua thì chắc chắn cả người đã bị chia ra thành mồi cho cá ăn rồi!

- Đúng là đậm chất Trung Quốc mà! Thật thâm độc quá!

Trony chắc lưỡi lắc đầu, khuôn mặt biểu lộ không chút sợ hãi mà chỉ có sự bất ngờ ngạc nhiên.

- Bọn chúng đã phải dồn rất nhiều công sức vào đây. – Erik lạnh lùng nói. Tiếng anh lẫn trong tiếng tên bắn.

- Mà... cửa hầm đóng kín rồi... – Băng ngược cổ lên nhìn, nêu ra một sự thật vô cùng nguy cấp.

Tất cả cứ vậy, từ từ đợi cho màn tên dứt hẳn. Kì cúi xuống, cảm lấy một mũi tên gần chân anh:

- Là Ricin. Chỉ cần ngấm một chút vào máu là xong đời.

Nói xong, Kì lập tức quẳng mũi tên đi ngay, như thể nó có thể sống dậy mà quay lại đâm anh một phát “xong đời” vậy!

- Chất cực độc đó đại ca, cẩn thận! – Kì nói với Erik.

- Cậu yên tâm! – Erik cười. Anh dùng mũi giày vẩy lóp tên ra, để lộ sàn nhà. Lóp tên ấy phải dày độ 3cm!

Anh tiếp tục bắn một phát súng nữa, nhưng tên không còn bắn ra. Có lẽ hết tên rồi. Erik cau mày suy nghĩ. Tốc độ di chuyển của các no-ron trong não anh nhanh gấp 100 lần người bình thường. Rồi anh từ từ bước tới, sự cẩn trọng tạo nên từng bước chân anh tiến về phía trước. Anh dùng chân ở cuối lóp tên, an toàn.

- Bước lên đi!

Nghe vậy, ai nấy mới dám nuốt nước miếng, chậm rãi tiến lên. Đợi mọi người lên hết, Erik cầm súng bắn một phát đạn nữa xuống nền. Hai bên tường bây giờ là đá liền, đang di chuyển và ráp lại vào nhau. Vừa khít. Nghiền nát không khí ở giữa.

Căng thẳng đến tột độ, không ai dám thở nữa.

- Thật... quá kinh khủng.

- Ôi mẹ ơi... Bọn này khiếp quá!

Erik đứng im. Anh đang suy nghĩ. Trí óc với IQ trên 200 đang điều khiển dây thần kinh. Và bất ngờ, anh cúi xuống, sờ thử các mép tường.

- Nếu bọn chúng đã tạo ra cái này, thì chắc chắn phải có công tắc ngừng hoạt động để bọn chúng có thể đi qua hay có thể sửa chữa. Vậy thì...

Tronylờ mờ suy đoán, rồi anh cũng ngồi xuống và lần mò y như Erik. Chắc cái mép tường đã mòn đi hẳn 2, 3 cm dưới cái nhìn như thiêu đốt của 6 người trong căn hầm này. Ai cũng căng mắt ra, cố gắng tìm...

- Đây rồi! – Khải Phong reo lên, tay anh chỉ vào một lỗ nhỏ rất khó phát hiện trên gờ tường.

- Thử xem! – Erik nói.

Phong ấn vào cái lỗ đó, và Erik bắn thử một phát súng. Hai bức tường ục ịch đi chuyển, chậm chạp hơn trước rất nhiều.

- Thoát rồi. Có thể chứ! – Lâm Hoàng cười lớn.

- Đúng là với Erik thì không gì là không thể!

- Cậu ấn lại lần nữa xem – Erik hót lơ mọi người, anh chỉ tập trung vào bức tường trước mặt.

Phong ấn lại lần nữa, và, Erik vọt chạy qua đó, với tốc độ của sói.

- An toàn!

Anh thông báo, sau đó quay lại nhìn mọi người.

- Sang được, không sao, mọi người sang đi.

Nhưng, anh nhìn thấy, không còn là Tứ vệ hài hước lúc nào cũng cười nói và trêu chọc nhau nữa, mà là Tứ Vệ rung rung khóc, thậm chí Băng Như đã sụt sùi.

Anh nhướn mày khó hiểu.

- Đại ca... Sao anh phải mạo hiểm thế?

- Đại... đại ca...

Anh bật cười, lắc đầu chán nản nhìn mấy nhóc tí mít ướt này:

- Mấy cậu có phải là Tứ Vệ của Black Wolf đấy không hả? Sang đi!

Anh là Erik Sói đêm, là người đứng đầu Black Wolf, nhưng anh luôn nghĩ cho người của mình trước. Điều này ai cũng biết, tuy vậy, ai cũng xúc động mỗi lần anh hy sinh mạo hiểm như thế... Có lẽ, đó cũng là lý do khiến những người đã là đàn em của Black Wolf thì trung thành tuyệt đối, không bao giờ có ý phản bội hay rời bỏ. Tất cả đều nhờ vào tình cảm cùng sự nghĩa tình Erik dành cho đàn em được truyền qua tai người này đến tai người nọ.

Trony sang trước, rồi dần dần đến Tường Kỳ, Lâm Hoàng, cuối cùng là Khải Phong và Băng Như. Nhưng đến lượt Băng, chị bị bức tường quái gở ấy kẹp bàn chân bé nhỏ, dù Phong đã hết sức chạy mà vẫn không kịp.

- Băng! Cô có sao không?

- Tôi... có lẽ tôi bị gãy cổ chân rồi... - Băng kêu khẽ lên, giọng nói chứa đựng sự đau đớn.

Phong nín chặt môi, cố không bật ra thành tiếng. Băng hiểu cảm xúc gì trong anh, nên cô mỉm cười.

- Không sao, cố gắng ra khỏi đây là được rồi...

- ERIK!

Bất ngờ Lâm Hoàng hét lên. Từ đâu, 4 tên áo đen nhảy xổ ra, chĩa súng vào Erik. Nhanh như cắt, anh bắn 4 phát đạn. Chỉ hạ được 1, 3 tên còn lại bị thương, nhưng chúng vẫn liều đến cùng, giờ súng vào Erik và người của Black Wolf.

- Bảo vệ Trony. – Anh nói, đôi mắt hẳn lên ánh nhìn đáng sợ.

Tiếng súng vang lên. Trony giúp Erik hạ một tên, hai tên còn lại Tường Kỳ và Duy Hoàng xử nốt. Tuy nhiên, bọn chúng đã kịp để lại một viên chì cho Erik, trúng bụng.

- Erik! – Lâm Hoàng kêu lên và chạy đến. –Đại ca không sao chứ?

- Cậu nghĩ tôi dễ chết thế à? – Erik cười rồi đứng dậy. – Có ai không mặc áo chống đạn không đây?

Tất cả ngậm ngùi cúi mặt xuống, không ai dám lên tiếng, kể cả Trony.

- Mấy người được lắm! Quy tắc của Tổ chức mà cũng dám vứt sang một bên. Đợi đấy, về trụ sở biết tay tôi.

Anh rần, sau đó quay lưng bước đi. Để lại đằng sau là những khuôn mặt náo nức thất vọng. Anh là vậy, công tư phân minh, dù có sắp chết, ai phạm tội vẫn là tội phạm thôi, nghĩa là vẫn bị trừng trị thích đáng. Mọi người cứ thế lầm lũi bước theo. Anh để mọi người đi đầu, mình đi cuối, quan sát lại toàn bộ căn hầm đồ sộ của Hắc Gia. Ánh sáng đã ở trước mặt. Erik mỉm cười. Hắc Gia quả là kì công mà! Và anh bước đi. Nhưng...

- Đại ca! – Trương Kỳ la lớn. Mặt anh cắt không một giọt máu. Mọi người nhìn về phía sau.

Erik cũng quay lưng lại, nhưng không kịp. Một tên áo đen nhảy từ trên xuống. Chiếc đèn pin chỉ kịp soi khuôn mặt bị kín của hắn...

- VY! ?

- VY?

- VY?

Tất cả sững sờ. Con dao chém xuống, nhưng không trúng người Erik mà... trúng lưng Vy. Cô nhỏ xuất hiện lúc nào vậy? Tại sao lại ở đây? Chuyện gì đã xảy ra? Không đủ thời gian để hỏi nữa! Erik giang tay ôm Vy vào lòng, súng của anh nhà 5 viên đạn, máu bắn tung toé, tô đỏ và nền tường.

- Sao em lại ở đây?

- Em... em... Em biết trước... Em...

- Ngốc vừa vừa thôi chứ! Chính em bảo tôi phải bảo vệ em còn gì! Thế mà còn chạy đến đây...

Anh cầu nhàu, đôi mắt anh ánh lên tia nhìn vô cùng khác, một cảm xúc xưa lắc xưa lơ trôi dạt trong anh...

- Em có sao không? – Băng hoảng hốt.

- Em... em...

Vy không nói được nữa, cô bé chỉ lặng im.

- Tất cả tìm lối ra, nhanh lên! – Erik gầm lên. Con sói trong người anh đang sống lại.

Không ai bảo ai, mọi người đều chạy về phía trước. Anh bế Vy lên. Máu từ lưng Vy nhỏ xuống tay anh. Anh đau. Erik cắn môi. Cô nhóc này...

- Anh đừng lo... em... vẫn ổn mà...

- Đỡ hẳn một dao... Về em chết với tôi!

- Anh... Anh...

Trông sợ hãi của cô, tìm anh cắt ra từng mảnh. Anh lao về phía trước, cả người anh rùng rục một ngọn lửa, một con sói... Lâu lắm rồi con sói ấy mới sống dậy mạnh mẽ như lúc này, sống dậy bằng cả trái tim chứ không riêng gì chỉ là khối óc...

Bất chợt, có thứ gì nóng nóng rơi vào ngực áo anh. Anh giật mình nhìn Vy. Cô đang khóc. Những giọt lỏng lạnh như pha lê ánh lên dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo...

- Em... Sao vậy? Đau?

- Em không đau... Em chỉ... Nếu vừa nãy không phải em mà là anh đỡ thì...

Nghe cô nói, anh chỉ biết lặng im. Tim anh cứ lên thứ gì đó, nó đau, và ấm áp. Lại!

- Đại ca...

- Có chuyện gì?

Anh trông vẻ mặt hốt hoảng của Trương Kỳ, lơ mơ nhận thấy điều không bình thường...

- Có cánh cửa khóa...

Cái gì? Lại thêm một cánh cửa khóa ư? Anh nhìn Vy trong tay, mặt đang tái dần đi...

- Đập vỡ.

- Nhưng nó có gắn bom, nếu chúng ta...

Quai hàm Erik siết chặt lại. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Deam it! Hơi thở của anh nóng và sắc mùi máu hơn bao giờ hết. Tên Hắc Thiếu Kinh này đang muốn chọc anh chết tức đấy! Hấn được lắm, được lắm...

- Không thể phá vỡ ư? – Trony hỏi lại Kì.

- Phải phá bom trước đã...

- Khoan! Đừng động vào đó!

Tất cả quay người lại. Là... Mẫn Phương?

Cô nhỏ chạy vụt đến như tên bắn.

- Nó có cảm biến nhiệt, sẽ phát nổ nếu có người động vào.

- Cô là ai?

- Không có thời gian giải thích đâu! – Cô nhóc bỏ qua lời hỏi của Trony. – Để tôi nhập mật mã, sau đó mọi người đi qua nhanh lên!

Mặc kệ sự ngỡ ngàng bủa vây, Mẫn Phương thuận thực bấm mật khẩu. Cánh cổng mở ra, để lộ... một mê cung!

- Cái thằng chó này nữa! – Lâm Hoàng cau mày chửi rủa. – Mẹ nó thừa tiền hay sao ý!

- Không phải thời gian để nói nhiều đâu! Tôi sẽ đưa mọi người ra khỏi đây, nhớ phải...

- Ở đây có sử dụng tia hồng ngoại?

Erik hỏi, cắt ngang lời cô bé.

- Phải. Anh...

- Tôi dính rồi!

Anh buông một câu hết sức thản nhiên, thậm chí giọng nói không chút sợ hãi.

- Chết rồi... Anh đi cuối mà ... Vậy thì tôi... Để tôi phá!

- Mất bao lâu?

- Khoảng 20 phút.

- Vậy cô... – Anh ngạc ngứ. Lần đầu tiên anh ngạc ngứ. Tuy đang tình thế nguy cấp mà Tứ Vệ vẫn nhận ra rõ cái bất thường mà há mồm nhìn đại ca không-giống-đại-ca của mình. – Cô đưa Vy ra trước, sau đó trở lại cứu tôi cũng chưa muộn.

- Anh...

- Có được không?

- Được!

- Trên kia còn cái bẫy nào không?

- Cái cuối đây rồi. Chỉ có bẫy khi đi nhầm đường thôi.

- Vậy đi đi. Trony!

Anh ra hiệu. Trony hiểu ý, cẩn thận bước tới.

- Anh không lo, có một tia duy nhất thôi... Vừa nãy tôi quên mất...

Erik đưa mắt nhìn Vy. Cô nhóc lịm dần đi...

- Vy! Vy!

- H... hả?

- Em buồn ngủ?

- Vâng... em... em hơi buồn ngủ...

- Em không được ngủ! Em mà ngủ xem, em biết hậu quả đấy!

Nghe thế, Vy lập tức bừng tỉnh. Đôi mắt cô mờ thao láo. Erik bật cười. Tất cả một lần nữa đơ trước phản ứng sốc thuốc của sói đánh bả!

- Đưa Vy đây! – Trony nhắc Erik.

- Anh... Em... – Vy áp ứng.

- Em ra trước, tôi ra sau.

- Nhưng anh...

Anh hừ nhẹ. Vy không dám cãi nữa. Con đau cũng đã lấy phần nào sức của cô đi ít nhiều...

- Anh đợi ở đây, chúng tôi đi trước. Tôi sẽ quay lại sau. – Mẫn Phương nhìn anh, cái nhìn có những tia khó hiểu.

Nói xong, tất cả bước đi vội vã. Ánh mắt Erik cảnh cáo ai còn dám ở lại. Chẳng mấy chốc, họ đã mất hút. Trong đầu Erik ong ong. Anh đang lo. Lòng anh như lửa đốt. Bỗng, câu hỏi của Joke vang lên trong tâm trí anh: Anh yêu Vy? Không, tình yêu không dễ dàng gì đến như thế! Nhưng... cái "như thế" vừa rồi là "dễ dàng" ư?

Anh yêu Vy! Anh chắc chắn!

Cảm ơn tất cả các nàng đã ủng hộ Erik với Hạ Vy, đa tạ mọi người nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sói Đêm Thay Đổi

Vy thấy mình đang trong một vùng nước đen ngòm. Có thể là do màu nước đen, cũng có thể là do trời đêm nên nước dù trong dù đục cũng thành màu đen cả! Những cây cối xung quanh chìm thân dưới nước, chỉ ngoe nguẩy những cành khô như những ngón tay ma quái vờ vờ. Có sương mù. Lạnh. Trời không có gió. Vy sợ hãi. Cô đang ở đâu đây? Có ai không? Mọi người đi đâu hết r? Anh Erik! Anh Erik đâu rồi? Vy vội lội qua vùng nước đang đến ngực cô, tiến về khu rừng bên cạnh. Nơi đó khô ráo. Nhưng sao khó nhấc chân lên quá! Bùn cứ giữ chân cô lại. Ừ ạch mãi mới tiến lên được một chút. Bỗng nhiên, có thứ gì đó ở sau lưng cô. Vy quay lưng lại. Là lửa. Đây không phải vùng nước, mà là vùng dầu. Lửa ở phía xa, sẽ lan đến đây, cô sẽ chết, cô sẽ chết mất! Vy cố bước, cố bước. Lửa đến rất gần rồi! Nó sẽ thiêu cháy cô mất! Có ai không? Có ai không? Bất ngờ, có một bàn tay nắm lấy tay cô. Vy ngẩng lên. Một ác quỷ. Một ác quỷ vs vẻ đẹp tàn nhẫn. Có tiếng hét sau lưng. "Mày sẽ đi theo ác quỷ ư? Mày sẽ đi theo nó ư?". Vy sợ hãi rứt tay lại. Cô nhìn vào mắt ác quỷ. Có máu, và có thứ gì đó nữa, đau khổ, dằn vặt, khắc khoải... Vy sẽ chết trong lửa trần gian, hay đi với ...ác quỷ? KHÔNG! Anh không phải ác quỷ! Anh không phải ác quỷ! Vy nắm lấy bàn tay anh. Đột ngột, ác quỷ mọc ra đôi cánh trắng, và xuất hiện một vòng bạc trên đầu. Anh nở nụ cười rạng rỡ. Anh là thiên thần! "Được, con giỏi lắm!" - Giọng nói của chúa vang lên - "Ta biết con sẽ làm được mà!". Và anh nắm tay Vy, nhắc Vy ra khỏi vùng nước ấy, đem Vy lên bầu trời rực sáng kia. Nhưng ngọn lửa đã lao tới...

Vy thấy lưng mình đau nhói, và bàn tay anh như đang dần xa...

- Đứng... đứng bỏ em... đứng... đứng...

- Vy! Vy! Em tỉnh lại đi! Vy!

Vy choàng mở mắt. Mùi ế nồng nặc. Mầu trắng. Và khuôn mặt của thiên thần. Anh đã không bỏ cô!

- Cuối cùng em cũng tỉnh lại. Tôi còn đang định đưa em sang lò thiêu xem em còn sống không đấy!

Chẳng bao giờ nói được câu nào ra hồn cả!

- Anh...

- Yên! Nằm đó! – Vy chợt thấy lưng mình như có lửa bỏng rát – Em chưa ngồi dậy được đâu!

- Em.. Em bị làm sao vậy?

- Em không nhớ gì sao?

Vy lặng lên. Cô nhớ lại. À, phải rồi, đã đỡ cho anh nhát dao đó. Thảo nào... Nhưng bây giờ cô đang ở đây, nghĩa là mọi người an toàn rồi?

- Mọi người ổn, em không phải lo. Lo thân mình kia! Em có biết em hôn mê bao ngày rồi không hả? 3 ngày rồi em có biết không? Bây giờ mới chịu tỉnh! Em có biết tôi ngồi canh em như canh Tết Maroc không hả? Ngủ gì mà dai như đĩa, tôi tưởng em... em..

- Em mất máu nhiều lắm sao?

- Em phải truyền 3 túi máu đấy!

- Há?

Vy há mồm không dám tin. Tới 3 túi máu sao! Trời ơi...

- Giờ thì sợ chưa? Sao cái lúc nhảy bổ giờ lưng ra thì không sợ hả? Ra viện em chết với tôi!

Vy ngán ngẩm nhìn anh. Anh không nói chơi đâu, thật đấy! Không biết cô mà thò chân về nhà thì sao đây!

- Bố mẹ em..

- Khi nào ra viện, em sẽ được gặp họ.

- Mà sao viện này yên tĩnh quá vậy? – Vy chợt nhận ra khi có mỗi tiếng quạt kêu vo vo cùng giọng hai người đang nói chuyện.

- Có nhiều người sẽ ảnh hưởng đến việc em tỉnh dưỡng.

- Anh ... đuổi họ về hết hả? – Vy sốc nặng nhìn anh. Anh thân nhiên trả lời cô như chuyện thường tình:

- Còn Tứ Vệ, Trony và cô bạn em nữa. Bọn họ ở phòng bên kia.

- Anh thật là... kinh khủng! Siêu boss!

- Em lắm bả gì đấy hả?

- À... không! Không có gì! Em chỉ bảo...em đói quá!

- Đói?

- Vâng... bụng em réo lên đây này!

Vy nhăn nhó nhìn anh. Khuôn mặt anh hiện rõ sự bơ phờ mệt mỏi. Quả thực anh đã rất vất vả mà trông cô mấy ngày qua. Anh... anh...

- Sao em khóc? Đau hả?

- Không, em không đau! Chỉ là...

- Là sao? – Anh lo lắng hỏi.

- Anh... anh ở đây suốt mấy ngày... em... em... Anh có mệt lắm không? Anh ăn gì chưa? Anh có buồn ngủ không? Anh có mỏi lưng không? Việc của BW nữa, ai làm giúp anh? Anh có...

- Anh không sao! Em không cần... bắn liên thanh như thế đâu!

- Em... – Vy chợt nhận ra sự "hoi" quan tâm của mình. Cô đỏ mặt.

- Thôi, em cứ ngủ đi. Tôi đi mua đồ ăn.

- Anh... anh mua đồ ăn?

Anh mỉm cười nhìn cô rồi đứng dậy, cầm cái áo khoác trên ghế. Rồi anh cúi sát mặt Vy. Vy thấy tim mình đập liên hồi. Tiếng "thình thịch" cứ vang lên.

Ước gì anh không nghe thấy... anh không nghe thấy... Nhưng vấn đề là... mọi nhịp chạy của con tim đều được cái máy bên cạnh đếm đều đều. Vy ngượng chín mà chẳng biết làm thế nào. Cô chỉ mong tim ngừng đập, chứ tiếp "píp píp" liên hồi kia, đương nhiên anh sẽ hiểu... cô đang... cô rất...

Bỗng anh hôn nhẹ lên trán Vy. Tim Vy ngừng đập hẳn. Khắp căn phòng chìm trong tiếng "píp píp píp píp" dài. Vy mờ to mắt, không dám thở.

- Sao em lại phản ứng như thế hả? Tôi hôn trán em có gì sai ư?

- Em... em... – Lưỡi Vy cứng lại và không thể thốt lên lời nào. Tiếng "píp píp píp" vẫn đang vang lên.

- Tim em đang không đập hả?

- Em..

- Thế thì...

Anh trượt theo dọc mũi cô. Mũi hai người chạm nhau. Vy thấy cả hơi thở của anh. Khoảng cách giữa hai người là... 0mm !

- Được rồi, em cần nghỉ ngơi! – Anh bật đứng thẳng dậy. – Đợi em khỏe rồi hẵng hay! Đến lúc đấy thì em biết tay tôi! Bây giờ để tôi kêu đồ ăn đi. Em ăn gì?

Vy không thể thốt ra lời nào. Suy nghĩ của cô cũng là tiếng "píp píp píp píp píp" không ngắt quãng kia.

- Tôi nghĩ là tôi biết em thích ăn gì rồi, đợi tôi nhé! Em cùng!

Anh đặt thêm một nụ hôn nữa trên trán cô. Vy ngất ngay lập tức.

- Hazzzz... Yếu tim quá! – Anh khẽ cười, bước ra khỏi cửa.

* * *

- Vy! Vy!

Vy tỉnh dậy. Là chị Băng. Và cả Tứ Vệ. Và cả anh Trony nữa.

- Mọi người...

- Erik đâu em?

- Ành... – Vy nhớ lại... và đỏ bừng mặt. Trời ơi! Cái ... cái... cái... cái ấy đó...ngượng chết mất thôi!

- Sao tim em đập nhanh zữ zậy? – Trony hỏi.

- Em..

- Mặt còn đỏ nữa chứ! Chẳng lẽ...

- Erik ... làm gì em hả? – Băng phát ngôn rất ... suy đoán.

- Em... đâu có... en chi... không có gì... em với anh ấy có gì đâu! Chẳng có gì cả! Với anh ấy chẳng có...

"Cạch". Cửa mở. Có ai đó bước vào, xách túi đồ ăn trên tay, bước 3 bước là đến giường Vy, cúi sát xuống và ... hôn lên trán Vy!

"Rằm"

Tất cả ngã hết khỏi ghế. Ngồi không vững mà đứng không xong. 5' sau, chưa ai bò dậy được.

- Đồ ăn đây!

Erik nói là lời trong túi ra một tô cháo. Mọi người đang lom còm đứng lên ngã cái "Rằm" phát nữa. Còn Vy, cô ngất xiu, tiếng "píp píp píp píp píp" kéo dài...

* * *

15' sau

Ai nấy mới từ từ vin vào giường mà đứng dậy.

- Tao mới mơ một giấc mơ kinh khủng Phong ạ! – Hoàng lên tiếng.

- Tao cũng thế! Chẳng hiểu mình có uống Pepsi hết hạn hay không mà trí tưởng tượng phong phú quá!

- Mà có mơ thấy Erik hôn Vy hả? – Trony xen vô.

- Tôi cũng mơ thấy cái đó. Còn mua đồ ăn cho Vy nữa... – Băng xúc động.

Rồi tắt cả lắc đầu.

- Thằng nào mua Pepsi hết hạn về cho anh em uống đây hả? Làm cả bọn mơ lung tung hết lên...

- Hôm trước thấy Hoàng mua sao ý – Phong đá đều.

- Ê,không phải đại gia Phong sao?

- Lúc đấy tao đang đi WC mà!

- Điều nhá...

- Dậy rồi hả?

Tất cả quay ra cửa. Erik mới tắm gội xong, từ mái tóc anh, nước còn nhỏ giọt toong toong. Anh bước vào. Chiếc áo sơ mi đen của anh tỏa ra mùi nước hoa lạnh lùng quen thuộc ấy.

- Ngất lâu quá đấy. Tôi không ngờ sức chịu sức của các anh chị kém đến vậy!

Hả? Tất cả há mồm liệt toàn thân.

Erik lắc đầu. Anh sai chân đến bên Vy, cúi nhẹ trán cô gọi cô đây.

[illegible]

- Làm thế nào để tắt cái máy này vậy? – Vy ngượng đỏ má hỏi chị Băng.

- Chị... chịu!

- Sao phải tắt? Ăn cháo đi đã, tôi đoán em thích cháo bí đỏ.

Tất cả không nói được lời nào. Không ai dám tin vào mắt mình, vào Erik Sói đêm lạnh lòng nổi tiếng ở trước mắt mình.

- Máy cậu...

- Mày là ai? – Bất ngờ Hoàng rút súng từ thắt lưng ra, chĩa thẳng vào đầu... Erik.

- Khai mau. Erik đâu? – Phong cũng rút súng ra. Mặt ai nấy đều đờng đờng sát khí.

Trông nắm chặt tay, nổi cả những đường gân:

- Ai sai mà đến đây? Erik đâu?

Người – thế nào nhỉ.. cứ gọi là trông giống Erik đi – cau mày khó hiểu. Sau đó đôi mày lại giãn ra, đôi môi nở một nụ cười báo hiệu trời sấm sét... Người đó đứng dậy. Tất cả lùi lại phía sau, hết sức đề phòng. Đột ngột, tên đó cầm tay Hoàng bẻ quặt về sau. Khẩu súng rơi xuống.

- Lúc cần đề phòng thì không làm, rảnh sức quá nhỉ?

- Đại... đại ca? – Hoàng lặp bặp.

- E... Erik đây á?

- Có thật không đây?

Anh ngồi xuống, chỉnh lại cổ áo.

- Là lắm sao?

Rồi anh mở hộp cháo bốc khói, chìa ra trước mặt Vy.

- Ngon không?

Trời ơi! Đây là Erik! Vâng, đây là Erik Sói đêm, trùm Black Wolf nổi tiếng thế giới! Vâng! Nói ra có ai tin không cơ chứ?

- Đại... đại ca á?

- E... Erik! Cậu... cậu đây hả? Thật không đấy?

Erik bỏ ngoài tai lời hỏi vô nghĩa đó.

- Ăn đi, cần thận nóng!

Vy nuốt nước bọt đánh ực. Cô không tin vào người đang ngồi đây, nhưng cũng không thể không tin. Anh là anh, nhưng khác quá! Có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng nhẽ... Anh bị quạu trần rơi trúng đầu? Vy nghĩ mà chẳng dám hỏi, cô khẽ đưa tay cầm tô cháo.

- Á! Nóng quá!

- Đương nhiên! Mới mua mà!

- Vậy... Em ăn kiểu gì?

- Tôi... không biết dứt cho em ăn... – Anh cau mày nghĩ. – Băng!

Băng ngáp ngừng bước tới. 2 lần ngắt vừa rồi đủ thấy cú sốc lớn mạnh từ Erik. Không tin được!

Erik rời ghế, nhường cho Băng. Anh đến bên sofa, về mặt của huyền thoại Sói đêm hiện lên. Đây mới là anh này!

- Hoàng, đưa Mẫn Phuong sang đây. Chúng ta cần làm rõ vài vấn đề.

- Vâng đại ca Erik!

Anh nhướn mày. Hoàng cười rồi vội mở cửa. Sau đó, anh bước vào, đi sau là Mẫn Phuong. Cô bạn quần băng quanh cánh tay.

- Ngồi? – Erik hỏi, hướng về phía ghế sofa trống.

Mẫn Phuong ngồi xuống. Vy cau mày không hiểu, cái gì đang diễn ra đây? Chính cô cũng không biết vì sao Phuong lại xuất hiện nữa. Câu trả lời sắp được mở ra...

- Bắt đầu từ Vy, em giải thích đi! Sao em có mặt, sao em tới được chỗ tôi?

Vy nhấp nốt ngụm cháo. Cô đã khá hơn. Vy chẳng biết vì sao anh biết món cháo cô thích, nhưng đối với anh, chẳng có cái gì là khó đoán cả! Vy kể lại:

- Tối đó, em mơ thấy anh bị đâm. Em liền trốn khỏi biệt thự, gọi taxi đến Sân bay tư nhân Last... – Cô thấy ánh mắt anh tối sầm lại. Vy vội quay mặt đi. – Lúc đi ra, em gặp Zacky. Em bảo Zac gọi người tới, sau đó một mình em đến Last... – Vy không dám nhìn anh nữa. Cô biết anh đang tức giận đến thế nào. – Đến nơi, em thấy bọn chúng vẫn đang nằm ở đó. Em vội chạy đến chỗ anh... Lúc em đến, em vào nhà kho nhưng không thấy anh với mọi người đâu cả...

- Sao em biết đường mà tìm? - Trony hỏi.

- Em có giác quan thứ sáu mà!

Trony đưa mắt nhìn Erik.

- Đã được kiểm chứng. Cậu không thấy tôi yên lặng từ nãy đến giờ đó sao! Nghe tiếp đi!

Vy tiếp tục "thành khẩn thú tội":

- Em liền bước tới chỗ lô hàng, rồi rơi xuống. Em chỉ thấy anh Phong bấm cái gì đó trên tường, sau đó anh với chị Băng đi qua. Em giẫm lên đồng hồ tên, và cũng làm như thế. Đúng lúc em qua thì em nhìn thấy tên đó... đang ở phía sau anh... Em... Đúng như em mơ... Anh...

- Ngốc! – Anh buông một câu. – Đợi ngày ra viện đây!

Tuy thế, Vy thấy rõ cả tấm lòng anh trong câu nói. Cô mỉm cười.

- Vậy còn cô, Mẫn Phuong?

Phuong giật mình. Cô đan hai tay vào nhau, giằng xé.

- Đây là BW, lệnh chỉ ra một lần! – Phong cất tiếng, và tất cả mọi người dồn chú ý vào cô gái này.

Tại sao Phuong lại ở đây? Sao Phuong biết các bầy cùng mặt khẩu? Sao Phuong lại giúp họ? Phuong và Hắc Gia có quan hệ gì?

Mẫn Phuong hít sâu, cô nhỏ nhìn Erik, đôi mắt cô long lanh sợ hãi...

- Yên tâm! – Giọng anh vang lên. Trầm âm lạ.

- Tôi... ba mẹ tôi là người của Hắc Gia...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngủ... Vệ?

Chiều.Hoàng hôn. Nắng chiều buông màu cam tẻ nhạt lên mọi cảnh vật. Bệnh viện ghi "Đóng cửa", bảo vệ vây kín bên ngoài. Các con đường qua bệnh viện cũng bị giăng biển cấm, toàn bộ xe dù là đạp hay "prooooo" cũng phải lượn qua đường khác. Không một tiếng còi xe, không một âm thanh huyền ảo... Có vẻ rất yên tĩnh, qua đó đủ thấy được quyền lực của Erik lên một Thành Phố là ra sao!

Nhưng trong căn phòng, mọi chuyện không đơn giản thế! Nhiệt độ hiện là 50 độ C, não ai cũng căng ra và màng nhĩ tưởng đã biến mất. Cái gì? Bố mẹ Mẫn Phuong là người của Hắc Gia? Tin được không đây? Mới hôm nào mẹ Phuong còn ốm nằm viện mà! Chuyện này...

- Phuong... - Vy kinh ngạc thốt lên.

- Phải, Vy à! Bố mẹ mình là người của Hắc Gia, có đóng góp không nhỏ vào công trình dưới lòng đất ấy. Thực ra, Hắc Gia đã cho xây đường hầm đó từ hai năm về trước. Đội xây xong, lấy cấp một lô hàng làm có để lòi Black Wolf đến thôi!

- Ý cô... Đã cho xây từ hai năm về trước sao? - Kì đột ngột hỏi.

- Vâng... Lúc đó, sân bay Last chỉ là một vùng đất đầy cỏ dại, nên Hắc Thiếu Kinh mới chọn chỗ đó. Trên danh nghĩa là xây sân bay, thực ra 2 năm đó là xây đường hầm..

- Vậy, tại sao cô lại giúp chúng tôi? - Phong cúi người, để hai khuỷu tay lên đầu gối, đôi mắt nhìn Mẫn Phuong đầy đe dọa.

- Bố mẹ tôi... Bố tôi... 4 tháng trước, khi đang kiểm tra đường hầm, ông không may... không may... Một mũi tên chứa Ricin... - Mẫn Phuong bật khóc. Rồi nhỏ bạn lau vội nước mắt, tiếp tục kể. - Mẹ tôi rất suy sụp... Nhưng bà vẫn phải làm nốt phần đường hầm còn lại. Bà bị ốm. 2 tháng trước, họ phát hiện bà ung thư giai đoạn cuối...

Đến đây Phuong nghẹn giọng. Cô khó mà kể tiếp được nữa. Vy cũng thấy khóe mắt mình cay cay...

- Mẹ cô mới mất? - Erik nhẹ hỏi.

- Thứ tư tuần này... 3 hôm trước...

- Vậy, cô gia nhập Hắc Gia? - Anh tiếp.

Nhưng Phuong bỗng thay đổi thái độ. Đôi mắt cô bỗng vụt sáng. Không còn nước mắt nữa, mà thay vào đó là sự căm phẫn, sự chịu đựng, sự ức chế, sự đau khổ mà cô phải chịu đựng...

- Không! - Phuong trả lời dứt khoát, tiếng "Không" như bị gấn xuống để khỏi hét lên hét nổi lòng cô nhỏ. - Không bao giờ! Bố tôi mất, họ không lo lấy một xu. Mẹ tôi bị bệnh, bà vẫn phải làm giống ngày bình thường. Không chế độ, không ưu tiên... Vì thế bà mới ra đi sớm như vậy! Họ là ác thú! Họ đe dọa tôi, họ nhốt tôi lại... Tôi phải trốn đi. May nhờ có một người bạn, tôi trốn thoát. Tôi ẩn nấp ở đây, không lộ mặt ra ngoài. Họ tưởng tôi sẽ bỏ học, nên họ sang Trung Quốc tìm tôi, ai ngờ tôi vẫn ở đây chứ! Đồ cầm thú! Bọn chúng định thù tiêu tôi, vì tôi biết toàn bộ bí mật của cái bầy đó!

- Cô có tham gia vào việc xây dựng nó? - Trony lên tiếng.

- Vâng, ngu ngốc! Tôi được đào tạo từ nhỏ rồi. Nhưng, lại dâng hết cho bọn chúng! Ngu ngốc quá!

Nước mắt nóng cứ thế rơi trên gò má cô bạn. Lăn dài, đầy căm phẫn và tức giận.

Bất ngờ, điện thoại Trony reo.

- Là Joke!

Anh nói và bắt máy. Sau một hồi văng vẳng dạ dạ, cái gì, hả, tốt quá, nhưng tại sao, con đến ngay, Trony mỉm cười cất điện thoại, nói thào vào tai Erik cái gì đó.

Erik thở một hơi, anh thôi xoay cái nhẫn trên tay:

- Cậu cứ đi. Ở đây tôi lo. Nhanh lên.

Trony tiến về giường Vy, đặt tay lên má cô. Có lẽ là chào hỏi, nhưng...

- Trony, cậu nên về nhanh lên! - Erik nóng.

- Tôi về đây, em ở lại tốt nhé! Tôi sẽ đến thăm em sau!

Và... anh véo nhẹ má Vy một cái. Tuy thế mà Erik đã gầm gừ, nhìn Trony như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Sao phải căng thế?

Trony cười rồi chuồn lẹ. Nếu ở lại, anh cũng khó lòng được kết quả!

Erik nhìn cánh cửa đóng lại, sau đó quay sang hỏi Mẫn Phương:

- Vì sao tôi đó cô đến?

Phương ngừng khóc, cô nuốt nước mắt, trả lời:

- Kế hoạch dự Black Wolf đến có từ 4 tháng trước rồi! Tôi không muốn anh bị bọn chúng giết... Tôi cần anh, để trả thù!

Đôi mắt Phương bùng lên một tia lửa dữ dội. Dưới những giọt nước mắt còn long lanh vương trên bờ mi, Vy thấy cô nhỏ rất quyết tâm. Vy chợt nghe lòng mình hẫng lại. Mẫn Phương... mờ côi. Mới 16 thôi...

- Anh... - Vy nhìn Erik.

Anh nhướn mày quay sang cô. Mọi nỗi lòng Vy phơi cả ra qua ánh mắt. Anh hiểu. Anh hơi lắc đầu nhẹ, tuy thế lại rất quyết đoán. Anh chưa chắc chắn ở cô gái này. Nhưng Vy đã vội kêu lên:

- Phương đã liều chết cứu chúng ta! Chỉ cần biết anh ra được, bọn chúng chắc chắn biết Phương còn ở đây. Như vậy, không phải Phương sẽ bị Hắc Gia tiêu diệt sao? Chị Băng từng bảo, ai cứu anh, anh sẽ cứu lại, ai giết anh, anh sẽ giết lại hần gấp trăm nghìn lần. Là Phương cứu anh, còn Hắc Gia muốn giết anh. Chẳng nhẽ, anh đành lòng nhìn Phương chết sao?

Tất cả kinh ngạc nhìn Vy. Không ai dám thờ. Vy dám ăn nói như thế với Erik sao? Có ầm đầu không? Muốn kích thích cuộc đời chưa vậy?

Erik đưa mắt nhìn Băng. Băng chết trân tại chỗ. Rồi anh quay sang nhìn Vy. Ánh mắt cô không thay đổi, vẫn một mực quyết tâm như vậy. Khuôn mặt Erik lập tức tối sầm lại. Vy khựng người. Bây giờ cô mới ý thức được mình vừa nói cái gì, và mọi chuyện đáng sợ ra sao. Nhưng... rút lại cũng không kịp nữa rồi! Vy chỉ mong sao anh đừng... anh đừng...

Anh đứng dậy, bước từng bước chậm rãi mà đằng đằng sát khí đến giường Vy. Vy nuốt cái ực, chờ đợi cái chết sắp giáng xuống. Tất cả nhìn theo, không dám nói lời nào. Ai cũng lo sợ cho Vy, nhưng đây là Erik, không đùa được!

- Em... dám?

Anh cầm vai Vy, ấn mạnh cô vào chiếc gối Vy đang dựa vào. Đôi mắt anh vằn đỏ, hàm răng siết chặt, gân cổ gân tay nổi hết lên, trông rất đáng sợ. Tim Vy co lại không đập nổi.

- Á! - Bất chợt Vy thốt lên. Vết thương ở lưng mới lành lại rỉ máu.

Con tức giận của Sói lập tức bị dập tắt, không còn chút nào. Chính anh cũng sững lại. Khuôn mặt đau đớn của Vy đã làm nộ khí trong anh tan biến vào hư không. Anh... đang làm Vy đau!

- Erik! Lưng Vy...

Băng lên tiếng. Những ngón tay của Erik thấy ươn ướt. Anh quát:

- Tất cả ra ngoài cho tôi! Ra ngoài hết cho tôi!

Trong vòng 1 giây, căn phòng chỉ còn lại 2 người, và còn sót những ánh mắt suýt soa...

- Vy...

- Phuong... đã cứu chúng ta! - Vy nói, đôi mắt ngân ngấn nước.

Erik đưa tay lên, định ôm lấy khuôn mặt Vy, nhưng những ngón tay của anh tuơng máu. Anh liền bấm chuông gọi y tá.

- Em ... có đau lắm không? - Anh lo lắng hỏi, vô cùng lo lắng.

- Trả lời em đi!

Thấy Vy vẫn một mực, Erik không thể để cô đau thêm nữa. Vết thương của Vy cứa vào tim anh vết còn đau đớn hơn gấp trăm lần, nghìn lần. Anh khẽ cau mày.

- Xin lỗi em, tôi...

- Anh chưa trả lời!

- Thì... Hôm nay tôi không tính toán với em!

Vy mặc kệ cơn đau kéo đến mỗi lúc một nặng ở lưng, cô nhovn miệng cười, vòng tay qua cổ anh và hôn lên má anh. Anh giật mình. Vy buông ra ngay.

- Em... không đau sao?

- Anh nói ok rồi mà!

- Giỏi lắm! Em cứ đợi lúc ra viện xem! Y tá đâu? Y tá đâu rồi?

Vy thấy mặt anh bỗng biến sắc. Thực ra, Vy đã cắt không giọt máu, cô tái nhợt, mắt long lanh.

Cửa bật mở, y tá bước vào. Erik nhìn Vy. Anh biết, Vy đã trở thành một phần của trái tim anh rồi! Anh không thể mất cô được, không thể để cô đau đớn hay buồn bã...

- Đau lắm không?

- Em... không sao!

- Cứ không sao đi!

Nói vậy, anh vẫn cúi xuống và hôn nhẹ lên trán Vy. Mùi hương của anh, khuôn mặt của anh, cả mái tóc và sự gần gũi, khiến tim Vy bất động. Vy ngất tạm thời.

- Yếu tim!

Anh phán, rồi đi ra ngoài, để lại y tá trong phòng.

- Đại ca... - Kì hỏi anh.

- Đưa nhãn BW cho Mẫn Phuong. Tuy nhiên, chúng ta cần điều tra thêm!

Thực sự cảm ơn mọi người đã cùng tác giả đi suốt chặng đường vừa qua! Còn gần 2/3 con đường nữa trước mặt, rất mong những ai yêu quý Erik và Hạ Vy tiếp tục sánh bước!

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thông Báo

Mọi người yêu mến Erik và Hạ Vy ới!!!!!!!

Tác giả cũng cảm thấy vô cùng có lỗi khi để mọi người chờ đợi một chap mới quá lâu! :(

Thế nên mọi người comment thời gian rảnh (giờ và thứ trong tuần, có thể nhiều khung giờ nhé!) để mình chọn lịch ra chap sao cho phù hợp nhất, thuận lợi nhất cho các độc giả!

Mến!

Erik vs Hạ Vy

Ps: Sắp có chap 17 rồi! Độ 2 ngày nữa! ;)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gặp Lại Lami - Câu Chuyện Bắt Đầu...

Bên ngoài trời nhỏ mưa từng giọt. Đã xẩm tối, trời buông màu xám lạnh lẽ, nặng nề...

Vy ngồi trên giường trắng, 2 tay ôm cái điện thoại, gõ gõ chạm chạm tía lia. Cạnh đó là khuôn mặt thiên thần băng giá đang lăn ra ngủ, gối đầu lên cánh tay.

- Em bao tuổi rồi còn chơi cái đó?

Chị Băng đi ngang qua, cười hỏi Vy.

- Hay mà chị! Em sắp lên level rồi này!

- Mà, điện thoại ai đấy? Sao trông giống của Erik thế nhỉ?

- Của anh ý đấy chị! - Vy rất hồn nhiên trả lời. - Anh ý đang ngủ mà!

- Em... em... em...

Vy ngược mắt lên nhìn. Băng đang chết trân tại chỗ, miệng há to, mắt tròn ngược, lắp bắp không nói được hết câu.

- Chị... chị... sao thế?

- Em... điện thoại... Erik... Em...

- Vâng! Anh ý mệt quá... nên cứ yên tâm đi! Mà anh ý hoang thật đấy, máy xịn mà chẳng tải game gì về cả! Bộ nhớ còn đầy này! Người đâu mà đồ xịn không biết dùng, khéo còn chẳng biết chơi game ý chứ! Đúng là...

Vy cứ thế tăm tác nói xấu Erik với Băng, không hề hay biết ai đó mới tỉnh ngủ, với khuôn mặt tối sầm đang từ từ ngồi dậy, ghé sát tai cô:

- Vậy... hả?

Vy dừng màn hình ngay lập tức. Thậm chí dừng cả thở. Tim cũng dừng đập. Cả người căng cứng không phản ứng. Băng lập tức chuồn ngay ra ngoài, nếu không...

Vy nuốt nước bọt cái "lẹ", khó khăn lắm mới nhoèn được nụ cười khô khan trên môi. Vy cười hờ, chờ đón dung nham chuẩn bị phun trào...

- Mấy cái trò này mà không biết chơi, em nghĩ tôi điều khiển Black Wolf bằng mắt hả?

Hả?

Anh bực mình giăng lại máy.

- Phải đi đăng này... Nó ra Công Hóa thì dùng Thiết Thỏ mà đỡ, nó ra đôn sau mới dùng Vũ Thủy, vì Công Hóa dùng được hai lần. Em mà chơi thế này hổng hết thanh danh tôi còn gì nữa hả?

Hả?

Vy nhăn mặt nhìn anh, không tin vào mắt mình. Cô đưa tay lên trán anh. "Không ốm...", Vy lầm bầm. Rồi cô xem gáy anh, "Không bị thương ở đâu...". Rồi Vy véo má anh, "Đây thần kinh bình thường...". Rồi, bất ngờ, Vy "À" lên rõ to:

- Chết chết... Anh mệt quá! Phải không? Em đã bảo mà! Em đã có chị Băng với Mẫn Phương chăm sóc rồi, sao anh còn... Để bây giờ ra nông nỗi này thì làm sao em ăn nói với ngài Joke được đây! Anh ngủ tiếp đi! Ngủ tiếp đi! Chắc là thiếu ngủ đây mà! Em biết ngay mà! Chắc chắc...

Và Vy ấn anh nằm xuống, đặt gối của mình để anh gối đầu. Cô đắp chăn cho anh, sau đó cầm lại cái điện thoại, chơi tiếp.

Erik cạn lời.

- Em..

- Anh cứ ngủ đi! Mau mau! Đừng làm em lo kiểu đấy! Ngủ đi!

Vy xua xua tay, cô đặt một tay lên mắt anh, ra hiệu cho anh nhắm mắt lại.

Bất ngờ, anh nắm lấy tay cô, kéo cô xuống. Vy nằm bên anh, **NĂM GỌN TRONG LÒNG ANH.**

Mùi hương anh lập tức vây lấy, quấn quanh người Vy. Hơi thở của anh phả vào tóc cô, Vy nghe rõ mồn một. Tim Vy đập "thình thịch" nghe thấy rõ. Mặt cô thì đỏ ửng hết lên. Anh... đang làm cái gì vậy? Anh... có thật sự bình thường không đấy nhỉ?

- Anh...

Vy định ngồi dậy thì anh vòng tay giữ chặt lấy cô, nhốt cô trong lồng ngực anh. Anh muốn giữ cô bên mình, không đi đâu cả! Vy là của anh! Anh đã giăng lưới xung quanh cô rồi, chỉ đợi cô mắc phải là chén thôi... Một con bướm nhỏ như cô, làm sao thoát nổi con nhện lão niên như anh chứ! Vy đẩy anh ra, nhưng anh không cho, anh cứ thế giữ cô cho riêng mình, tận hưởng Vy trong vòng tay anh...

- Yên! Em bảo tôi ngủ còn gì?

- Nhưng...

- Không có em, tôi ngủ không được!

Vy ngớ người. Hình như tại Vy hơi lúng búng thì phải! Nghe Erik nói thành... thành... Cái gì mà "Không có em, tôi ngủ không được!" chứ! Tại Vy lãng quá rồi!

- Anh nói...

- Em lo cho tôi hả?

Tim Vy liền tăng huyết áp vù vù. Sao... anh lại hỏi cái đó chứ! Mà... Vy chỉ buột miệng thôi mà!

Không thấy Vy trả lời, chỉ thấy người trong tay mình đang nóng ran dần lên, Erik hiểu ngay mọi chuyện. Anh mỉm cười. Anh biết mà, trong trái tim cô nhóc này, anh đã chiếm phần không nhỏ! (thực ra là rất lớn!)

- Ngủ đi! - Anh ra lệnh.

Vy biết chẳng thể cự mình nổi, mà thực ra cô cũng đâu muốn ra đâu! Vy cứ thế lặng lẽ chìm trong vòng tay anh, lặng lẽ ngủ, đôi môi mỉm cười...

Bất chợt, cửa mở.

- *A... Tôi xin lỗi, tôi vào nhầm phòng! Xin lỗi! Xin lỗi!...*

Erik hé mắt nhìn. Ai dám làm phiền Vy ngủ chứ?

Tuy nhiên, đó là...

- *Dạ...dạ... Con thành thật xin lỗi ngài, mong ngài bảo Erik tha cho Vy với! Em ý chưa hiểu chuyện, còn non trẻ! Thấy Erik ngủ say quá nên mới mượn điện thoại... Dù sao Vy cũng từng cứu Erik, đâu đến nỗi mọi chuyện như thế... Mong ngài bảo giùm Erik với ạ, nếu không.. Vy đang bị thương, con sợ em ý không sống nổi mất! Mong ngài...* - Băng từ ngoài lao thẳng vào, lay tay ngài Joke, miệng đau khổ, nước mắt nước mũi giàn giụa.

- *Sống không nổi... là vậy đó hả?*

Joke hỏi Băng, rồi ngồi xuống ghế sofa. Ông rót một cốc nước.

- Hà... hà...????

Băng quay đầu, nhìn Erik đang đỡ đầu Vy xuống gối. Cô vội xin lỗi.

-* Xin lỗi vào nhầm phòng... À mà...*

Băng quay lại nhìn lần nữa, rồi...

Ngất!

Erik ngồi bên cạnh Joke:

- *Chào ba!*

- *Con không sao chứ?*

- *Con không sao, chỉ thương nhẹ thôi!*

- *Có vẻ con thương cô bé Louis Rose này quá nhỉ?*

- *Vy đã cứu con! Con tưởng ba biết?*

Joke mỉm cười.

- *Cô ta là Louis Rose thật sao?*

Erik cười. Anh biết sớm muộn gì ông cũng phát hiện ra, nhưng ... sớm quá!

Nghe tiếng động, Vy tỉnh. Cô nhóc ngồi dậy, và... nhảy bắn ra khỏi giường! (nói quá thôi! tôi đùa đấy!). Vy chết lặng.

- *Con khỏe chưa?*

Nụ cười thân thiện của Joke khiến Vy vững tâm lại một chút. Cô cà lăm trả lời:

- *Con... con... con... con ổn... ổn ... ổn rồi ạ...*

- *Vậy thì tốt quá! Ta định đến thăm con, nhưng có lẽ con đã có y tá tốt rồi nhỉ?*

Và ông quay sang nhìn Erik. Anh cau mày với ông. Từng đấy tuổi rồi còn đùa như trẻ con ý!

- *Dad à... Dad à...*

Giọng nói đáng ghét ấy vang lên. Vy nhìn nhanh ra cửa. Là Lami. Lại là cô nhóc đáng ghét đó!

- *A! Dad đây rồi! Anh Erik! Sao mấy ngày qua anh biệt tăm biệt tích đi đâu hả? Làm em lo sốt vó cả lên! Trời ơi! Anh có sao không? Có bị thương không? Có bị đau chỗ nào không? Sao anh không gọi cho em hả? Anh có...*

Đến khi thấy Vy đang ngồi trên giường bệnh, cô ta mới chịu ngừng màn chào hỏi của mình lại.

- *Đây chẳng phải là... Louis Kepi sao?*

- Louis Chery.

Băng dính chính lại. Chị vừa mới lóp ngóp bò dậy, tiến tới ngồi cạnh Vy.

- Kia là Erik hả em?

- Vâng chị. Sao ạ?

- Ôi trời ơi!

Băng chỉ thốt lên có vậy, sau đó lại lăn ra giường.

- Chắc chị ý mệt quá!

Vy cười hì hì. Cô nhóc đắp chăn cho chị, rồi quay sang nhìn Erik.

- *Ê này!/? Sao cô lại ở đây hả? À... à... Cô bị thương mà! Erik đến thăm cô hả? Rảnh việc! Anh! Đi! Em mới chọn váy cưới! Minh đi xem thử nhé! Bà vừa gọi điện giục cưới đó! Đi thôi anh!*

Vy sững lại trước điều Lami vừa nói. Một sự thật chua xót ủa về, chiếm lĩnh trái tim cô... Vy hựt hẫng...

Erik nhìn thấy. Tim anh quặn thắt lại. Cảm giác rất lạ, nhưng anh không phản đối cảm giác đó. Anh gần mắt nhìn Lami. Lami giật mình. Chiếc túi hàng hiệu trong tay cô ta dừng ngay việc lung lảng lại. Lami chớp mắt lo sợ.

- *Anh...*

- *Ở đây hết việc rồi. Cô về đi!*
- *Em.. Anh... Cô ta chỉ là một Louis Rose thôi mà! Có gì phải làm quá lên thế chứ!*
- *Tôi và Erik sẽ ra sau.*

Joke lên tiếng. Lami giậm chân giận giữ nhưng chẳng làm gì được. Cô bỏ đi.

- *Việc ta bàn với Trony, con thấy sao?*
- Joke liền thay đổi chủ đề.
- *Rất đáng để liệu một phen.*

Và Joke đưa mắt nhìn Vy, sau đó ông đứng dậy:

- *Ta nghĩ chúng ta cần bàn một số chuyện kĩ càng hơn!*

Và ông bước ra ngoài. Erik đứng dậy theo. Anh tiến về phía Vy, đôi mắt chứa cả đại dương sâu thẳm... Anh ngồi xuống, nhìn Vy, thật lâu...

Rồi bất ngờ anh ôm lấy khuôn mặt cô. Mặt Vy nằm gọn trong tay anh.

- Mai em ra viện rồi đấy!

Vy định nói vài lời với anh, nhưng có gì đó nghẹn ở cổ chặn mất mấy câu ấy... Khóe mắt Vy cay cay.

Anh nhìn Vy, và anh hiểu cả. Đây đúng là rắc rối hơn cả đối phó với Hắc Gia mà! Anh đặt một nụ hôn ấm áp lên trán cô, rồi đi ra ngoài. Vy lặng nhìn theo anh, cảm tưởng như có bức tường vô hình giữa hai người, xa cách...

***

Mưa.

Đêm, trời mưa. Tiếng mưa lộp độp nặng nề. Nghe thật buồn...

Băng vươn vai tỉnh dậy. Có một giấc ngủ êm đềm sau mấy ngày vất vả qua, thật là sung sướng quá đi! Nhưng chị giật mình. Vy đang ngồi đó, co ro trong chiếc ghế sofa, đôi bờ vai run run...

À, Lami... Vy buồn là phải rồi... Tội nghiệp cô bé quá! Chuyện xã hội đen lằng nhằng phức tạp, Vy lại dính phải. Hơn nữa, lại còn yêu một người như Erik...

Băng chạm tay vào vai Vy, ngồi bên cạnh cô. Băng vòng tay ôm Vy vào lòng.

- Sao em phải khóc? - Băng nhẹ hỏi.
- Chị Băng.. Em... em... - Giọng Vy thổn thức trong nước mắt. - Em... thực sự... rất ... rất... yêu anh ấy... Nhưng ... nhưng...

Băng bật khóc theo. Chị hiểu được cảm xúc của Vy, hiểu từng chút một.

- Chị biết!
- Nhưng... Lami... Lami...

Băng không biết nói gì nữa. Chị chỉ có thể ôm Vy thật chặt, khóc cùng cô nhỏ... Nước mắt cứ thế lăn, tưới dầm đôi gò má...

- Chị! Em vẫn không hiểu... - Vy vội vùng dậy, nhìn Băng. Đôi mắt đẫm lệ khiến Băng thương vô cùng.
- Sao em?
- Louis Rose... là gì?

Băng thở dài. Chị ôm Vy, vuốt mái tóc dài của cô.

- Đó là một câu chuyện dài, một chuyện tình của Erik, năm cậu 17 tuổi, cô gái có tên Louis Rose...

Lịch ra chap: Thứ ba và thứ sáu hàng tuần nhé!

Cảm giác bị bơ lẩn hồi trước ý!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nước Mắt Của Sói

Đã 11h đêm, nhưng chẳng ai nghĩ tới chuyện ngủ cả. Trong căn phòng nhỏ, chiếc đèn yếu ớt phát sáng. Mưa buồn buồn gõ vài hạt trên mặt kính cửa sổ. Không chỉ mưa buồn đau, những giọt nước mắt mặn chát trong kia còn buồn và đau hơn thế...

Chị Băng ôm Vy vào lòng, dịu dàng vuốt mái tóc cô nhỏ. Nước mắt hai người chưa khô. Còn tim, chắc chẳng bao giờ khô được...

Vy lặng lẽ khóc trong lòng chị. Băng khẽ khe khẽ:

- Louis Rose là người yêu cũ của Erik. Đó là năm cậu ấy 17 tuổi, còn cô ấy bằng tuổi em bây giờ. Chị còn nhớ Rose xinh lắm. Cô gái ấy có vẻ đẹp của một nữ thần. Rất trong sáng, như mặt trăng vậy! Ngày ấy Erik ở bên Mỹ. Cậu quen Rose trong một buổi hòa nhạc. Erik bị bắt đánh đàn, còn Rose hát. Erik bức lắm, dù cậu đánh đàn giỏi nhất trường! Nhưng đến khi Rose cất tiếng hát, thái độ cậu ấy khác hẳn. Chị không nhớ rõ bài hát ấy, chỉ nhớ giọng... Đó là âm tiếng hát hay nhất chị từng nghe trên đời... Rose biết Erik là xã hội đen, nhưng cô vẫn yêu cậu ấy, bất chấp tất cả. Hai người yêu nhau. Đẹp và ngọt ngào lắm! - Giọng Băng hơi nghẹn lại. Có vẻ Louis Rose thực sự rất hoàn hảo... - Họ yêu nhau, Vy à, họ yêu nhau... Nhưng, trên đời chẳng gì hoàn mỹ cả! Lami là bạn thân Rose, và cũng thích Erik, rất thích. Nhưng thương Rose, Lami từ chối hôn ước với Erik, để Erik cho Rose. Lami cũng khổ lắm chứ! Rồi một ngày, cái tin ấy xảy đến. Không ai tin, không ai chấp nhận, không ai dám nghĩ tới... Erik đã xé phăng tờ giấy báo bệnh, xé nát thành trăm nghìn mảnh... Cậu ấy như biến thành con thú, điên cuồng lao vào ... Chị không dám nhớ nữa, khủng khiếp quá! Erik không ăn không ngủ, ngày đêm bên giường Rose chăm sóc. Một lần Hắc Gia biết, đột nhập định ám sát Erik. Lami cũng như em, đỡ cho Erik một phát súng... Lami bị thương tay phải, còn Rose... Cô ấy... Cô ấy... - Băng bật khóc. Vy có thể thấy đôi môi chị cắn chặt tới bật máu. Vy lặng đưa tay lên, lau nước mắt cho chị. - Tên đó vào phòng và bắn súng... Là bắn súng đó... Lami đỡ viên đầu, còn viên thứ hai, là Rose đỡ...

Vy bàng hoàng. Hóa ra không chỉ một mình cô có thể hy sinh tính mạng cho Erik... Vy thấy mình không bằng bọn họ, không bằng một nửa bọn họ!

- Erik giết chết thẳng đó ngay tức khắc, nhưng chẳng thể cứu sống Rose lại được... Đến cuối cùng, Rose chỉ mỉm cười với Erik... Chị còn nhớ từng lời cô ấy nói...: "Đừng khóc, anh à... Em không muốn thấy anh khóc đâu! Nhất là vì em... Anh à, dù sao em cũng là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, chẳng sống được mấy nữa. Đi sớm hay muộn cũng thế thôi... Em chỉ mong được làm một phần trong cuộc đời anh,... được làm một phần trong quá khứ anh..."... Cô ấy nói, cô ấy yêu Erik...

Vy gạt mình. Đôi mắt cô rơi vào khoảng trống vô định...

- Cô ấy còn dặn dò Erik hãy đối xử tốt với Lami... Dù sao, Lami cũng là hôn phu của Erik, cũng yêu cậu ấy... Lami đã hy sinh hôn ước của mình... Rose nhà nghèo, cô ấy thánh thiện và có trái tim của một nữ thần...

Băng nghẹn lại một lúc.

- Sau khi Rose mất, Lami giữ Erik chăm chặt. Có lẽ nhóc đó không muốn thấy Erik yêu người con gái khác, yêu một người khác mà quên mất Rose... Cũng từ đó, Erik biến thành người khác hoàn toàn. Cậu ấy lạnh lùng, vô cảm, và, có lẽ là hơi ác thú... Cậu ấy nhớ Rose đến nỗi chọn những cô gái giống Rose, để đùa vui với họ, rồi quay lưng đi... Cậu ấy đến thăm mộ Rose ngày 12/7 hàng năm, ngày giỗ cô gái đó...

- Và em chỉ là một Louis Rose?

- Chị không biết... Erik nói với chị là chỉ để qua mắt Joke mà thôi!

Vy im lặng không nói gì. Trái tim cô đang bàng hoàng trước câu chuyện bi thảm vừa rồi. Vy tiến tới cửa sổ, ngồi lên thành, đưa mắt xuống con đường phía dưới.

- Em muốn một mình!

Vy nói với Băng. Chị Băng định ở lại, nhưng rồi thôi. Vy đang cần suy nghĩ, về Erik và cuộc tình này...

Đội Băng đi hẳn, Vy mới bật khóc. Trái tim cô bây giờ mới hiểu yêu một người là như thế nào, là đau khổ ra sao... Vy thấy Rose hạnh phúc quá! Cô ấy được anh yêu, tới tận lúc lìa đời. Vy có thể nhìn thấy anh đang ôm cô gái xinh đẹp mà lạnh ngắt, trên một chiếc giường trắng nào đó, như chiếc giường mà cô vừa nằm kia... Người ta bảo, tình đầu là đẹp nhất, là khó quên nhất... Có lẽ, cô cũng chỉ là bản sao của Rose ở một khía cạnh nào đó mà thôi! Thất vọng nặng nề, đau khổ sâu sắc. Nước mắt Vy là chã nhỏ xuống, thỏn thức, từng nhip đè nén. Cô nhỏ quen chịu khổ một mình rồi, giữ đau trong tim thôi! Cô cứ tưởng mình yêu anh là thật lòng, là duy nhất, nhưng hóa ra, còn có những cô gái khác cũng như Vy! Hài quá, cuộc đời khôi hài quá! Vy cười, tiếng cười như tiếng khóc. Vy cười một cách man dại, cười cho sự ngu ngốc của chính mình... Rồi một ngày nào đó, anh lại đá cô đi, như từng đá một Louis Rose nào đó khác... Ước gì cô là Rose, dù có phải chết, nhưng anh cũng sẽ yêu cô tới ngày cuối cùng cô còn tồn tại trên đời...

À, còn Lami nữa. Vị hôn phu từng nhường người yêu cho bạn mình một lần rồi, thì chắc chắn sẽ không có lần thứ hai! Mà Joke cũng nói rồi, dù anh không yêu Lami, anh cũng phải cưới cô gái đó. Nếu không, sự nghiệp và tiền đồ của anh sẽ lung lay dữ dội...

Anh từ chối hôn ước, là vì cô...

Anh chối bỏ Lami tội nghiệp lần thứ hai, cũng vì cô...

Anh đang yêu cô, hay chỉ như một trò đùa? Để rồi sau đó, cái bến cuối anh xuống là Lami?

Cô nhóc bắt đầu so sánh, so sánh, và đau khổ thêm...

Người ta thì xinh, Vy không xinh bằng họ...

Người ta thì nhà giàu, Vy không giàu bằng họ...

Người ta thì có thể đem đến cho anh một tương lai tốt hơn, còn Vy thì hủy hoại tương lai của anh...

Quá rõ rồi!

Vy quay vào phòng, dựa lưng vào tường và khuyu xuống! Không! Không! Cô không muốn xa anh, cô không muốn rời xa vòng tay và nụ hôn ấm áp của anh! Không một chút nào! Cảm giác thật sự rất quyến rũ, cảm giác như anh đang yêu cô thật lòng vậy... Làm sao Vy có đủ dũng khí để rời bỏ người mà cô gắn kết trong suốt thời gian dài như thế? Làm sao được chứ? Làm sao được chứ?... Vy đau khổ lắm! Tình yêu cứ thế thắt chặt tim cô lại, mà không chịu thả ra. Nước mắt cứ thế rơi xuống, chẳng thể ngừng lại được...

- Em yêu anh... em yêu anh... em yêu anh...

Vy nói trong nước mắt và cơn đau xé lòng. Cô ghen lại. Ước gì chưa từng quen anh, chưa từng gặp anh để không phải như thế...

Vy yêu anh sâu đậm quá mất rồi!

Cô phải làm sao đây?

Vy như thấy tiếng nói của anh bên cạnh, như thấy vòng tay của anh đang ôm lấy mình... Ha! Sao cô lại nhớ anh đến quay quắt như thế chứ? Cô mong anh ở đây, ngay bên cô lúc này, để cô có thể với tới anh, có thể lao vào lòng anh mà khóc cho thỏa, rồi mặc thế giới ra sao thì ra...

Nhưng anh đi việc của anh.

À, anh còn việc của anh...

Vậy là rồi, Vy phải làm gì rồi!

Nhưng cô không muốn, thực sự không muốn...

Tình yêu quấn lấy tim ta như dây leo, mọc rễ và bám chặt vào đó, nói bỏ là bỏ được ư?

Vy cắn môi. Máu đã loang ra rồi, nhưng Vy vẫn cắn chặt. Nỗi đau trong tim chia bớt cho vết đau cô tự hành hạ mình, và tới đây còn phải tự hành hạ mình nhiều nữa! Vy quyết tâm rồi, cô sẽ xa anh. Không phải ngay lập tức, vì đó sẽ là cú sốc quá lớn... Nhưng hằng ngày, hằng ngày, cô sẽ xa anh từng chút một, chút một...

- Không!

Vy gào lên và vớ lấy lọ hoa trên bàn, cô đập thẳng vào tường. Vỡ tan. Cô không muốn xa anh, không thể, Vy không thể... Vy cầm lấy cái cốc và đập nó xuống sàn. "Choang!". Vy vớ lấy mảnh thủy tinh, cứ thật sâu vào tay mình. Đau như thế đấy, xa anh sẽ đau như thế đấy, nhưng rồi sẽ qua, rồi thời gian sẽ xóa nhòa...

Cô phải xa anh thôi!

Vy ngồi bệt vào chân giường, máu tung tóe. Cô khóc nức lên, tưởng chết đi được. Vy đau, đau lắm! Trái tim đau còn hơn thể xác này...

Nhưng, cô đâu biết, ngoài cửa, còn một người nữa đau hơn thế.

Anh dựa lưng vào cửa, môi thấm máu từ bao giờ. Bàn tay nắm chặt và nổi gân... Anh muốn lao vào đó, muốn ôm Vy và hôn thật sâu lên môi cô... Anh biết Vy rất đau, anh không muốn thế! Anh sẽ tìm cách, tìm cách để anh có thể rũ bỏ Lami, để yêu Vy... Anh nghe thấy Vy khóc, nghe Vy nói yêu anh... Tim anh cũng đập từng nhịp, từng nhịp... Anh nghe Vy đập loạn xạ, anh muốn vào trong đó, muốn ôm cô, muốn ngăn cô tự làm đau mình... Nhưng lời Băng nói khiến anh dừng lại. Bà đã gọi điện, giục anh cưới. Anh đang định về phòng Vy thì gặp Băng ngoài cửa. Băng bảo hãy để Vy yên, Vy cần suy nghĩ... Băng còn nói, Vy thực sự rất yêu anh, hãy cố nghĩ ra cách để anh có thể yêu Vy...

Im lặng

Anh thôi không cần môi nữa. Anh từ từ bước vào. Thủy tinh, hoa hồng, mảnh sứ vỡ vương khắp mọi nơi. Anh thấy Vg nằm đó, thấp thoáng, tranh sáng tranh tối. Anh bế Vy lên. Cô mệt quá rồi! Anh băng vết thương cho Vy, ôm cô vào lòng, siết chặt.

Anh khóc, những giọt nước mắt của sói, cho người con gái anh yêu, và cho thứ quy luật ngu ngốc ấy!

Vy cựa khế. Cô mơ anh đang hôn cô, một nụ hôn sâu và ấm vô cùng... Có mùi máu, nhưng chứa chan tình yêu...

Vy mỉm cười, mong sao cô có thể chết trong giấc mơ ấy...

Nước mắt của sói vẫn rơi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vy Thay Đổi Rồi?

Sáng sớm hôm sau, khi Vy tỉnh dậy thì đã không thấy đồng lõa xộn kia đâu nữa. Đang ngạc nhiên thì chị Băng và Mẫn Phuong đã bước vào. Chị nhìn Vy, mỉm cười, tuy ẩn trong đôi mắt ấy có thứ gì đó chua chát và xót xa:

- Em dậy rồi hả? Có nhớ hôm nay ra viện không đấy?

Vy cười đáp lại:

- Đương nhiên là em nhớ rồi! - Và trong một giây phút vô tư, cô quên mất mà lại nói ra. - Anh Erik dọa em mãi ngày này mà...

Đề rồi nói xong, nụ cười vụt tắt. Đôi mắt Vy lại rung rung...

- Vy! Cậu sao vậy?

Phuong tiến tới giường Vy, đặt tay lên vai cô an ủi. Vy nhìn sang bàn tay còn lại của cô bạn cũng đang quẩn băng trắng.

- Phuong! Tay cậu...

- À... - Phuong cười coi như chuyện bình thường. - Lần đó mình không may dẫn anh Erik đi nhầm một ngã rẽ... Cũng may là anh ấy kịp xoay người mình, chứ nếu không thì mình không sống nổi...

- Anh ấy luôn tốt như thế... Thế mà bề ngoài lại tỏ vẻ...

- Tò về gì?

Vừa nhắc đến Tào tháo, Tào tháo đã tới ngay! Vy giật mình nuốt nước bọt cái ực, dần dần ngước cổ lên nhìn anh:

- Em... đâu có! Đâu có gì đâu! Bên trong tốt, bên ngoài cũng tốt hết mà...

Nhìn Vy cười hi hi thâm hại, Erik bước tới, đặt một nụ hôn lên trán cô:

- Tốt với một người thôi!

Băng liền quay sang Phuong, lè lưỡi:

- May là sáng nay uống thuốc trợ tim rồi, với cả mấy cú sốc hôm qua nữa... Đâm ra cũng đỡ ngất!

- Hử?

Erik cau mày. Dù không nhìn hai người nhưng hai người cũng biết thế là đi:

- Vậy... Minh với chị Băng đi ra trước nhé!

Và nắm tay nhau chuồn lẹ. Có vẻ Mẫn Phuong rất được mọi người tin tưởng. Cô nhỏ cũng đã liều mạng cho Black Wolf. Trông chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay Phuong, Vy cũng thấy vui hơn. Nhưng... anh...

- Em sao vậy? Mặt biến sắc kìa!

- Em...không sao. Em chỉ...

Bất ngờ, điện thoại Erik kêu. Anh cầu nhàu xoa đầu cô rồi ra ngoài nghe điện. Vy thở dài, đôi môi mỉm cười yếu ớt. Anh ấy là người của công việc, sinh ra để làm sự lớn. Không thể vì cô mà... Hình ảnh Lami xinh đẹp lại khiến Vy chực rơi nước mắt... Tìm cô một lần nữa đau đớn...

- Anh Erik! Anh Erik à...

Vy quay mặt ra cửa, lau vội giọt lệ sắp sửa tràn. Cô ta đến đây làm gì? Đến... tìm anh ư?

- A! Ra là Vy! Cô hộc không? Hôm nay ra viện nhỉ?

- *Tôi ổn. Cô đến có chuyện gì?* - Vy hỏi lại bằng tiếng Anh. Hóa ra, Lami không quá xấu xa như cô tưởng. Chỉ là... một lần nhường, chứ cô ta sẽ không có lần thứ hai. Và sẽ quyết tâm giành lại Erik, dù bằng bất cứ giá nào, bất cứ thủ đoạn nào...

- *Ồ... OK. Coi như cô hiểu chuyện đấy! Anh Erik đâu? Hôm nay hẹn đi xem váy cưới mà đi đâu rồi nhỉ?*

Rồi Lami lạch cạch gõ đôi cao gót ra ngoài, cũng lạch cạch đâm từng mũi giày nhọn hoắt vào tim Vy...

Vy không trách cô ta, chỉ trách số phận của cô, thân thể của cô... Thiên thần và ác quỷ, không thể đi bên nhau.

Nhưng, trước khi là ác quỷ, anh cũng từng là thiên thần đấy thôi! Cũng rất yêu cô gái đó đấy thôi! À, cô gái đó... Vy phải núp dưới cái bóng cô gái đó, dù là cô ấy đã an nghỉ...

Vy thở dài. Cô đã quyết sẽ xa anh, chỉ có điều, liệu cô có đủ dũng cảm để làm điều đó! Tình yêu là thứ lớn mạnh và đầy uy quyền, chống lại nó thật sự không hề dễ dàng gì...

Nhưng vì anh, đương nhiên là cô có thể!

- Vy! Em xong chưa?

Anh từ cửa bước vào, loay hoay đeo nốt cái đồng hồ.

- Em xong rồi! Về nhà thôi!

- Về nhà?

- À... Thi biệt thự "Sói đêm" chả là nhà còn gì!

Anh cười. Cô cũng cười, che đi một trái tim băng đầy vài và đang rỉ máu.

Anh tiến tới, bế bổng Vy ra ngoài. Vy không lạ. Kiểu hành xử trời biết của anh dạo gần đây, cô đã đề phòng sẵn. Vy cố tận hưởng khi cô còn có thể. Cô vòng tay qua cổ anh, áp mặt vào lồng ngực anh và hít hà hương nước hoa đặc trưng không lẫn đi đâu được ấy.

Anh đặt cô vào trong BMW đen, thắt dây an toàn cho cô, rồi mới ngồi vào ghế của mình. Anh đang chuẩn bị lái thì Vy... thò tay vào túi quần anh.

- Em...???

- Em mượn điện thoại! Sắp lên level rồi!

Anh cau mày. Cô hơi lạ. Nhưng anh vẫn để cô nghịch cái điện thoại của anh.

- Anh này!?

- Sao?

- Mua cho em một cái!

Anh cau mày lần nữa. Vy chưa bao giờ nhờ vả anh việc gì, nhất là liên quan đến tiền bạc hay quà tặng. Lần duy nhất là hôm mua quần áo ở Khu mua sắm. Mà lần đây là anh cố tình sắp đặt để cô phải lọ mọ chạy đến chỗ anh. Nhưng cô bây giờ...

- Nhá anh!

- Sao tự dưng em lại cần cái đấy?

- Thì... em...thích, thế thôi! Với cả như vậy gọi cho anh cũng dễ, nhỉ! Một phút mà không nói chuyện với anh, em nhớ lắm ý!

Anh giật mình. Kiểu nói chuyện này không giống Vy chút nào. Và đây cũng là kiểu anh ghét nhất. Y như mấy đứa con gái bám quanh anh, lúc nào cũng

cái giọng điệu đó. Anh yêu Vy cũng vì sự đặc biệt ở cô, thế mà...

- Nhá anh???

Thấy Vy nhõng nhẽo, anh đưa tay sờ trán cô.

- Không sốt... Em có thấy khó chịu ở đâu không?

- Không ạ!

- Thật?

- Vâng, thật mà! Em đang bảo là mua một cái điện thoại mà... mua một cái đi...

Anh thực sự thấy lạ, nhưng vẫn gật đầu.

- Em chọn đi!

Vy hí hửng, quay ra lăm bằm một mình.

- Xem nào... cái của anh là Iphone 6S... Mua cho em cái Iphone 7 nha anh! Mà sao anh chỉ dùng cái Iphone 6s nhỉ? Anh đổi sang cái 7 nốt đi! Thế nhé!

- Rốt cục là em lấy cái nào?

- Một Iphone 7 vàng kim. OK?

Anh ậm ờ đồng ý. Vy cười:

- Em yêu anh lắm lắm lắm luôn ý... Sau này mua nhiều thứ cho em nữa nha anh!

Rồi đeo tai nghe, nhìn sang cửa sổ và khe khẽ hát. Cô không nhìn anh, nhưng cô biết anh đang không vui. Cô cũng thế. Cô còn đau, còn xót nữa cơ! Nhưng môi vẫn phải cười, miệng vẫn phải hát, và vẫn phải nói mấy lời kinh khủng đó với anh...

Vy dẫn lòng lại. Nếu không cô sẽ khóc mất!

Suốt quãng đường, Vy chúi mũi vào cái điện thoại, chẳng nói năng gì với anh. Cùng lắm cũng chỉ mấy câu anh hỏi, cô trả lời cho có. Anh định giằng lại điện thoại, nhưng thấy cô đang mải mê, lại thôi. Anh không biết anh đang bị cái gì nữa! Hay cô có bình thường hay không!?

Xe dừng trước cổng biệt thự, đội công mở rồi đi vào. Khi xe dừng hẳn, Vy mở cửa xe bước xuống, coi anh như tài xế mà đi thẳng vào nhà. Chị Băng, Mẫn Phương cùng những người khác đã đợi sẵn. Mấy tuần Vy nằm viện, lỗi anh phải trông cô theo nên Tứ Vệ nam phải đi giải quyết công việc hết, cô chẳng gặp được ai. Có mỗi chị Băng và Mẫn Phương thôi!

Vy bước vào phòng khách, trên tay lủng lẳng cái điện thoại của anh. Tứ Vệ nhìn cô, há mồm

- Điện thoại... điện thoại...

- Của anh Erik ạ!

Vy vội giải thích mấy lời cho Phong, Hoàng và Kì đang trở mặt chuẩn bị ngắt. Sau đó cô vội ngồi gác chân lên sofa.

- Nhà mình có giúp việc nhỉ? Chị giúp việc ơi!

Tất cả há mồm nhìn Vy, cứng lưỡi. Chưa bao giờ, chưa bao giờ Vy hành xử kiểu này cả! Cô... lấy bệnh dây thần kinh chập mạch của Erik rồi sao? Tứ Vệ chưa cứng lưỡi hết nhìn Vy lại nhìn nhau, chẳng biết nói gì.

- A! Anh Erik! Em bảo này, chiều nay mình đi mua điện thoại, tiện thể cho em mượn thẻ luôn nhé! Giờ mới nhớ ra, quần áo của em lỗi hết rồi!

Vy nhắc thấy bóng Erik liền nói vậy chứ mắt vẫn dán tít vào màn hình điện thoại. Erik cau mày khó chịu. Tứ Vệ tim không dám đập. Còn Băng, chị biết đã có chuyện xảy ra... Chị nhìn Vy với ánh mắt như mũi đạn. Cô bé này... lại nghĩ linh tinh gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chuyện Của Chị Băng

Vy ăn xong bữa trưa, chuẩn bị về phòng ngủ. Chiều nay còn đi mua sắm, còn đi ăn uống các thứ... Biết bao việc phải làm, theo kế hoạch, đề xa anh...

- Vy!

Vy giật mình quay lại. Là chị Băng. Ánh mắt chị khiến Vy sờ sờ...

- Sao... sao ạ?

- Sao em lại hành xử thế? Em bị cái gì hả?

- Em... em có sao đâu..,

- Em lại nghĩ linh tinh gì hả?

- Em... đâu có nghĩ gì đâu! Bình thường mà chị!

Chị tiến tới gần, ghé sát tai Vy.

- Em không muốn Erik mất đi ghé đứng đầu Black Wolf, đúng không?

Vy giật mình. Chị... hiểu cô quá! Đúng là, con gái với nhau... Vy lặng lẽ gật đầu, đôi mắt rơi xuống vực sâu thăm thẳm...

- Chị không biết nói sao, chị cũng không có cách giải quyết cho việc rắc rối này... Nhưng, em...

- Em quyết rồi. Em phải rời xa anh ấy, em phải!

- Em...

- Em không thể mang lại tương lai cho anh Erik, lại khiến anh ý phiền lòng hơn. Thế nên...

- Em chắc chắn sao?

- Em chắc chắn. Tình yêu không phải sự đòi hỏi, mà là sự hy sinh, chị à...

Chị Băng không nói gì. Chị chỉ nhìn thật lâu vào đôi mắt đắm nước của Vy.

- Em yêu anh ấy, và đây là tình yêu của em!

Nói xong, Vy quay đi. Cô đưa tay gạt nước mắt. Chị Băng thờ dãi trông theo cho đến khi Vy bước vào phòng. Sau đó, chị ra ngoài ban công. Mới ngày nào cô gái nhỏ còn ngây ngô khi gặp Erik, thế mà bây giờ... Nhưng chị không cần Vy, vì có lẽ, đây là cách tốt nhất. Vy là một cô gái yếu đuối và nhiều xúc cảm. Còn đây mới là phần nổi của tảng băng, phần nổi của tính cách Erik, phần nổi của Thế giới ngầm.. Vy mới quen họ được chưa đầy 3 tháng, mới chỉ thấy họ trong những ngày bình yên nhất thôi! Sắp tới, Black Wolf sẽ chính thức ngang mặt với Hắc Gia, cuộc sống thật sự của bọn họ sẽ phơi bày. Lúc ấy, liệu Vy còn chịu được không? Khi chỉ cần mở mắt ngủ dậy là máu me khắp nơi, xác chết khắp chỗ, tiếng súng nổ mọi lúc, và sự hành hạ biến thành bữa cơm, sự chết chóc biến thành không khí, sự lo sợ, con hiểm nguy chính là thời gian, chính là thứ phải đổi mặt từng giây từng phút?

Vy, hãy xa Erik, để khỏi phải như chị, trong quá khứ xa xôi...

... Ngày ấy, cô gái Phạm Băng Như còn là cô nữ sinh Harvard ngây thơ trong sáng. Cô nóc Barina ngồi bàn dưới, chàng hoàng tử Kap ngồi bàn trên. Cô thích anh, thích anh vô cùng. Anh cũng thích cô, thực sự rất thích cô. Vì anh, cô đã mù quáng bỏ lại mọi thứ, theo anh vào Black Wolf. Khi chiếc mặt nạ hào nhoáng kia hạ xuống, khuôn mặt thật của diễn viên hiện ra, Băng mới vỡ lẽ... Anh lại tiếp tục một vai diễn khác, với những cô gái khác, để vớt họ vào Black Wolf, như Băng...

Chị được đào tạo, được huấn luyện, rất khắt khe và nghiêm ngặt. Nhưng chưa lúc nào, ý muốn tìm lại bầu trời xanh tít trong chị. Chị cố gắng, nỗ lực là người giỏi nhất, để có thể vào Tứ Trụ. Bọn họ đều cười chị, khi Tứ Trụ trước nay chỉ toàn là nam giới. Và chị đã làm được, chị đã chứng minh cho bọn họ thấy. Ngày chị đặt chân vào căn phòng Đại sảnh lớn, chị biết ước mơ của mình đã dần đạt được...

Tới đó, chị bỏ trốn, bắt thành.

Đúng ra bọn họ phải hành hạ chị 10 ngày 10 đêm, sau đó mới xử tử. Nhưng, Khải Phong đến. Anh đỡ cho cô một nửa hình phạt, đỡ cho cô một nửa cái chết...

Cùng với Erik, Băng vào lại Tứ Trụ. Chị cảm động, không rời Tổ chức nữa. Chị còn phải báo đáp Khải Phong và Erik...

Đến ngày Phong nói anh yêu chị, chị sững sờ...

Vì chị chưa quên được người đàn ông đó, người mà chị chưa lần gặp lại...

...Băng thờ dài, chị rùng mình rũ bỏ quá khứ. Những chém giết, những vô tâm, những không thương tiếc, sau một thời gian im ắng, lại sắp đi vào quỹ đạo của nó. Như Ngài Joke nói, lần này chỉ khoảng 1 tháng thôi, nhưng chấn động không nhỏ. Tồn thất cũng không nhỏ. Chị không muốn Vy phải chịu đựng cái cảnh khủng khiếp ám ảnh ấy, như chị xưa kia...

***

Chiều, Tràng Tiền Plaza, Hà Nội.

- Oa.... cái này đẹp quá!

- Cậu đeo thử xem!

- Phương à, bây giờ mình có thể đeo nó, nhưng... chẳng bao lâu nữa, nó sẽ chỉ còn là quá khứ mình giả lại Erik...

- Gì cơ? Cậu lắm bầm gì đấy?

- À, không có gì, chỉ là... Mình lấy cái này nữa nhé! Cũng hợp mà!

Vy với tay, lấy thêm một chiếc vòng đính hai viên kim cương bé xíu.

- Đẹp quá! - Vy cười, đề lên sự xót xa.

Chị Băng đứng từ xa, cũng chỉ có thể im lặng. Chị biết Vy đau, nhưng đau bây giờ còn hơn đau mãi về sau...

Còn Erik, anh ngồi trong xe, nghe nhạc và suy nghĩ, anh đang muốn nghĩ về kế hoạch sắp tới, kế hoạch Joke bàn với anh...

Nhưng anh chẳng nghĩ được. Hình ảnh Vy cứ hiện về trong đầu anh. Cô bé rắc rối, tại sao tự dưng lại đòi mua thứ này thứ nọ nhỉ? Bình thường, anh có thể hiểu logic của cô, chứ lần này... Trái tim phụ nữ đúng là hơn mê cung! Anh hơi bức mình. Cô... Chẳng nhẽ Vy lại giống mấy cô Louis Rose khác, thấy anh có vẻ cưng chiều một chút là lên mặt!? Anh từng bị như vậy, rất nhiều rồi, và cái cảm giác khinh bỉ ấy lại chiếm lĩnh anh! Không! Không! Vy không phải loại người đó mà! Phải không?

Phải không? Khi mà cô gái đồng hành với hải tặc đồ nặng trĩu đang bước ra từ Trung tâm mua sắm kia?

Anh giật mình. Cô rất giống Lami, kiểu cách cong cong đó, sự kiêu ngạo đó... Và cô còn có thêm vẻ như những cô gái khác, rất tâm thương, ham tiền và đáng khinh bỉ! Anh rùng mình. Vy đã hy sinh để cứu anh mà!

Nhưng Lami cũng từng liều chết cứu anh, cả Rose cũng thế! Các cô gái nguyện chết vì anh, đâu ít!

Anh không biết rằng, các cô gái nguyện chết vì anh, không ít, nhưng những cô gái có đủ dũng khí để rời xa anh, để anh đi cùng một nữ nhân khác trên lễ đường đám cưới, để anh có thể tiến xa hơn, chỉ có Vy.

Sự hy sinh của Vy còn lớn lao hơn tất cả bọn họ gộp lại.

Nhưng anh không biết điều đấy. Anh đã sống chung với cảm giác khinh bỉ suốt 5 năm qua. Nó đã ám quẻ vào anh... Để bây giờ, khi Vy lặp lại những hành động trông như thế, cảm giác đó lại ùa đến...

Anh lắc đầu.

Không phải mà... không phải mà...

- Anh à... nhanh lên mình còn mua điện thoại, mai em đi học rồi! Bọn bạn có mà em không có, ngại chết!

- Em thôi đi được không! - Anh không chịu nổi nữa, gắt lên. - Sao em lại thay đổi đến thế?

- Em... - Vy hơi sững sờ, nhưng cô biết kế hoạch của mình đang đi đúng hướng. - Em... Anh mắng em... Anh mắng em... - Vy bật khóc. - Em... em đã cứu anh, thế mà... mà anh lại mắng em..

- Tôi không mắng em! Em tự đi cùng Băng mà mua!

Vy lập tức cười hơn hớn.

- OK, chỉ cần thẻ của anh là được rồi! Em biết mà, anh Erik chưa bao giờ giận em mà, nhì! Yêu anh nhất nhất nhất luôn ý! Thế... chiều em cùng chị Băng đi ăn luôn nhé!

Anh không nói gì, chỉ im lặng lái xe. Anh đang cố gắng, để cái cười nhếch môi khinh bỉ không hiện ra...

Vy... còn là Vy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Không Còn Yêu Nhau?

Đã 1 tuần rồi...

Đã 1 tuần cả hai sống trong căng thẳng và ức chế...

Đã 1 tuần cả căn biệt thự chìm trong khó chịu, bức bối...

Cách hành xử của Vy, cái cách hành xử ấy, nó khiến ánh mắt mọi người nhìn cô xoay 180 độ.

Vy luôn tìm cách moi thê tín dụng của Erik. Cô gọi đồ ăn bữa bãi, thậm chí mới mang đến, ăn được một miếng, là lại gọi bà vú già bứt đi vì không vừa miệng.

Tủ quần áo của Vy chật cứng. Cô nhóc cứ thấy một mới là lao theo rầm rầm, quần áo cũ vứt cho bà vú già, bảo bà đem đốt đi.

Vy ăn nói hỗn xược với người làm trong biệt thự, Vy nhuộm tóc, Vy mua đủ thứ mới mẻ về trang hoàng, Vy đánh móng tay, Vy chơi bời với lũ bạn lêu lổng trong trường, Vy đánh son, Vy thường đi đâu đó đến đêm khuya mới về, lũ do thám của Erik bảo cô ấy vào bar, vào sòng bạc, và nhờ cái nhẵn trên tay Vy, cô nhóc không gì là không thể làm...

Chỉ sau một tuần, tên Vy đã nổi khắp thành phố, khuôn mặt Vy đã được gắn đều trong trí nhớ khắp người ở khắp quán bar, khắp sòng bạc, khắp các party...

Anh đã không nói chuyện với cô, cũng một tuần nay...

Anh bảo anh bận, anh công tác, anh dụ dỗ cô bằng thê tín dụng của anh...

Vy biết anh đang rất chán ngán cô, kế hoạch của Vy sắp thành công rồi! Có lên! Sắp rồi... sắp rồi... đáng lẽ cô phải vui chứ sao lại khóc sụt sùi suốt thế này chứ... sao lại khóc... sao lại khóc...

Bình thường, khi anh về, có lẽ anh sẽ lao ngay vào bếp, ôm Vy một cái từ phía sau, ngắm xem Vy đang nấu món gì, hỏi xem cô hôm nay có chuyện gì không, có thể là sẽ hôn vào trán Vy, có thể sẽ ôm cô mà nói chuyện điện thoại, còn Vy xem TV... có thể sẽ như vậy... có thể... có thể... có thể...

Nhưng, sự thật là anh vừa về sẽ lao ngay vào phòng anh, anh đi tắm, sau đó gọi đồ ăn mang lên tận phòng... Một ngày, Vy gặp anh đúng hai lần, đúng 20 giây, 10 giây đầu là anh đi xuống nhà, 10 giây sau là anh đi lên...

Không một lời nói, không một cử chỉ...

Thậm chí, Từ Vệ khi bận đã đành, khi không bận cũng mỗi người một nơi, ghét Vy đến thế là cùng! Vy đều nhận ra cái lắc đầu buồn buồn trong mắt mỗi người, nhất là chị Băng. Phương thì đã đi tham gia khóa huấn luyện rồi...

Vy cô đơn, cô hoàn toàn cô đơn trong cái biệt thự rộng lớn này. Cô không về nhà, vì cô biết chỉ 1 tuần nữa thôi, cô sẽ không còn nơi nào để về ngoại trừ nhà cô. Cô cũng biết, chỉ 1 tuần nữa thôi, anh sẽ xa cô, hoàn toàn...

Vy lặng lẽ chùi nước mắt. Lại một đêm nữa cô đơn, trong căn phòng rộng lớn của cô... Lại một trận khóc như mưa nữa, từ trái tim đầm máu của cô... Nhiều lúc Vy muốn từ bỏ cô muốn sống với chính bản thân mình, muốn được chạy đến ôm anh, bá vai bá cổ anh, đòi anh công, hỏi han anh đủ thứ... như cô mơ...

Nhưng đời không như là mơ!

Vy chết đi vào tối hôm trước, rồi phải sống lại vào sáng hôm sau, để rồi lại chết đi vào tối đó...

Ngày nào cũng một chuỗi các đau khổ như thế...

- Alo! ... Tôi biết... Vậy sao?... Vậy thì ... Ra lệnh hợp nội bộ khẩn cấp cho tôi! Toàn bộ người trong Black Wolf! ... Được rồi!... OK! ... OK!...

Anh cúp máy. Khuôn mặt anh lo lắng vô cùng. Anh đưa tay xoa trán. Một làn gió thổi qua ban công anh đang đứng. Nó mát rượi, và làm anh nhẹ nhõm hơn. Nhưng anh vẫn cau mày suy nghĩ, rồi lại vò trán...

Vy định bước ra, định đặt tay lên vai anh, bờ vai vững chắc và ấm áp ấy, định nói với anh vài câu, định nắm lấy bàn tay anh...

Nhưng cô dừng lại ở ngưỡng cửa, bàn tay rụt lại, hệt hẫng...

Đúng ra trong từ điển, người ta phải giải thích nghĩa của từ "Yêu" là "Đau" mới đúng!

Vy quay lại về phòng, chân cô chạm cánh cửa cái "cộp". Vy đứng tim.

Anh nghe thấy tiếng động, khẽ quay ra, thấy cửa phòng Vy vẫn mở. Anh hơi ngạc nhiên, liền bước tới. Qua khe cửa, anh thấy Vy đang nằm ngủ trên giường. Anh liền bước vào nhẹ nhàng...

- Ngủ mà quên đắp chăn hả? Lại còn bật quạt vù vù...

Anh nói khẽ. Tay anh với lấy cái chăn mỏng đắp cho Vy. Cô nhóc khẽ cựa mình, quay mặt vào tường.

Anh sững người, bàn tay anh lơ lửng trên không... Vô định...

- Vy... - Anh sờ nhẹ má cô. Tay anh chạm vào khuôn mặt ấy. - Sao em lại thay đổi? Sao lại như những cô gái đó? Sao em lại... thành ra như thế!? Sao em... Em có biết anh buồn em lắm không? Làm ơn... Em khác bọn họ mà... phải không? Em khác mà...

Anh dừng lại, đôi mắt anh ngắm Vy thật lâu, thật lâu...

Rồi anh bỗng đứng dậy.

- Em biết anh yêu em mà, phải không? Em sẽ giết chết tình yêu đó đấy! Nó chỉ còn... chỉ còn một nửa mà thôi...

Anh quay lưng bước đi. Anh không quay lại. Anh không đứng đó một giây nào nữa...

Vì nếu anh chỉ cần đứng đó thêm một giây nữa thôi, anh sẽ hiểu tất cả! Anh sẽ hiểu những ngày qua Vy đã phải sống như thế nào, hiểu Vy đã đau khổ ra sao, hiểu tại sao Vy làm vậy... Vì nếu anh chỉ cần đứng đó thêm một giây nữa thôi, anh sẽ thấy Vy bật khóc nức nở. Con khóc nghẹn nghẹn, khóc cho hết nỗi lòng Vy... Vy cần môi...

- Phải...em cũng yêu anh, yêu anh nhiều lắm.. Em yêu anh... Em yêu anh...

Anh giật mình dừng lại. Hình như cô mới nói... Nhưng im lặng. Anh lắc đầu, chắc anh nghe nhầm. Anh nghe nhầm mà thôi... Anh khẽ nhắm mắt, một giọt nước mắt rơi xuống.

Anh có thể tránh mặt cô, nhưng tin anh không thể tránh hình bóng cô không thể thôi nhớ đến cô...

Vy còn là Vy không?

Anh nghẹn lời. Giá như anh chưa từng yêu Vy, để cô không quen anh, rồi sẽ không trở thành như thế.... Vy cũng như bao cô gái khác, đã bị hào quang quanh anh làm mờ mắt rồi!

Phải, cô ấy đã bị hào quang quanh anh làm mờ, nhưng là mờ lý trí, chứ trái tim cô ấy thuộc về anh lâu rồi!

Anh bước về phòng...

Cả hai người cùng rơi nước mắt, cùng nhớ về nhau, cùng đau cho nhau, cùng yêu nhau sâu đậm...

Nhưng họ không thể ngồi lại với nhau để nói một lời, họ không chia sẻ trái tim họ...

***

- Bà ơi! Sao hôm nay nhà náo nhiệt thế ạ?

- Hôm nay cậu Erik có họp...

- À...

Vy nhớ ra cuộc gọi tối qua... Và đất sẽ là cơ hội cho cô, để rời xa Erik hoàn toàn!

Vy bước về phòng, lên mạng đặt đồ.

Nhưng cô khựng lại. Đây là quân bài cuối rồi! Tất cả sẽ biến mất, tất cả 3 tháng hai người bên nhau sẽ tan vào hư không...

À mà chiều mai, anh còn đi chụp ảnh cưới... Anh phản đối kinh lắm! Nhưng Joke đã nói chuyên với anh, cộng sự thay đổi kinh hoàng của Vy, anh chỉ im lặng...

Vy lau nước mắt.

- Bà ơi...

- Dạ cô gọi tôi?

- Bao giờ anh Erik kết hôn nhỉ?

- Mừng 6 tháng này!

- Ngày bao nhiêu ạ?

- Hình như... hai ngày nữa...

- Vâng...

Không ngờ, thời gian trôi nhanh vậy...

Anh tuyên bố, anh cưới Lami chỉ vì bị ép, nhưng...

Vy thu dọn những khâu cuối cùng của kế hoạch, để ngày mai cô có thể rời đi...

Vy mỉm cười.

***

- St. 16, cho ý kiến đi!

- 45 của địch phòng thủ vững chắc, 47 nghe thì rất dễ, nhưng đề ý kỹ sẽ thấy bên đây có một resort bỏ hoang. Resort rộng lớn, đẹp và sắp hoàn thành mà bỏ hoang, đây là điều không bình thường.

- Vậy ý chú là...

- Anh Erik! Anh Erik à!

Erik cau mày. Cô nhóc này lại giờ trò gì đây? Đang họp mà...

Vy lao vào phòng. Cô mặc chiếc áo cúp ngực, váy đến nửa đùi. Vy lao vào, miệng kêu oai oái:

- Anh Erik à, ra đây mà xem! Anh phải trừ sạch cái bọn này đi! Bọn chúng không cho em uống! Anh à...

Mọi người giật mình nhìn cô gái tóc xanh tóc đỏ, mặt bự phẫn, ăn mặc hở hang đi vào.

- Anh à...

Vy dừng lại. Dù cô đã tưởng tượng ra con tức giận của anh và cách đối phó, nhưng Vy vẫn phải đơ tim khi thấy đôi mắt vằn đỏ của anh...

- Em... ra ngoài... - Anh cố gắng gằn giọng.

- Anh... anh... Nhưng quán bar đó...

- CÚT!

Vy sững sờ...

***

Buổi họp kết thúc muộn.

Anh đầu đầu bước ra ngoài.

- À, bà ơi, Vy đâu rồi?

- Tôi thấy cô ấy khóc... Cô ấy bảo đi tìm cậu Trony rồi!

Anh không tin, hỏi lại:

- Vy tìm Trony?

- Vâng... Sao ạ?

- À... không có gì...

Anh xua tay, bỏ đi...

Ra là Trony! Không có anh, anh tưởng cô sẽ cô đơn mà khóc lóc góc nhà nào đó, đợi anh đến dỗ rồi xin lỗi...

Ra là Trony!

Hờ, Vy khác Vy rồi! Vy không còn là Vy nữa!

Anh cười, mở ví, rút tấm hình Vy, vứt xuống tầng.

Ai đó đứng phía sau, lặng lẽ rơi nước mắt mà đôi môi chưa chút mỉm cười. Ngày mai thôi... ngày mai thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: The Real!

Nắng nhạt màu buông lơi trên vỉa hè. Trong cửa hàng đồ cưới rực rỡ bên kia đường, một cô gái thanh mảnh dáng người chuẩn siêu mẫu, khuôn mặt đẹp và cái ví đầy tiền đang loay hoay mặc váy cưới.

- *Jenny, kéo hộ ta cái khóa!*

Cô hầu gái bước vào phòng thay đồ.

- *Cô chủ này...* - Cô ta ngập ngừng.

- *Sao?*

- *Về cậu Erik... Cậu ấy... Cậu ấy...*

- *Có gì nói thẳng đi, đừng có vòng vo kiểu đó! Người biết tính ra rồi còn gì!*

- *Cậu ấy... cậu ấy đã nói lấy cô chỉ vì gia đình...*

- *Thì sao chứ! Lừa gần rơm, lâu ngày cũng bén! Anh Erik hiện giờ chưa yêu, nhưng ở lâu sẽ yêu, vấn đề chỉ là gạt con nhỏ Chepi vợ vãn đó!*

- *Cherry!* - Jenny nhắc.

- *Ờ thì Cherry! Mà dạo này ít thấy nó lộ mặt nhỉ?*

- *Em nghe người ở biệt thự Sói đêm bảo nó cãi nhau với anh Erik...*

- *Ngu thì chết thôi! Tưởng nó thế nào, hóa ra cũng giống mấy đứa con gái khác! Thấy tiền là mờ mắt! Đúng ra ngu không kể hết! Mà xong chưa?*

- *Dạ xong rồi!*

Lami bước ra ngoài. Một cô gái lộng lẫy với vẻ đẹp sắc xảo đậm chất sơn phấn. Erik đã ngồi sẵn bên ngoài.

- *Anh! Em lấy cái này, trông được không?*

Anh đang thả hồn ở nơi nào đó rất xa, mông lung và vô định. Ánh mắt ấy đang suy nghĩ về thứ gì đó không tồn tại trong cửa hàng này, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với anh...

Vy cả tối qua không về. Trony chỉ điện lại một câu, bảo Vy đang ở khu mua sắm với anh. Erik nghe đến đó liền cúp máy luôn, nếu không hôm đó sẽ là hôm cái điện thoại của anh tàn đời...

Vy, bên Trony.

Trony, bên Vy.

Họ đang vui cười bên nhau, ở khu mua sắm...

Anh nhớ lại câu nói của mình tối đó... Anh không hiểu vì sao cô lại lao vào phòng một cách hỗn xược như thế. Vốn dĩ anh vẫn hiểu cô, thậm chí là đọc được suy nghĩ. Nhưng lần này thì không như vậy...

Vy...

- *Anh!*

Anh giật mình quay ra nhìn Lami. Cô ta xúng xính trong bộ váy cưới lộng lẫy, ngấm ngấm mình trong gương.

- *Sao hả? Đẹp không?*

- * Là đám cưới của cô, đừng hỏi tôi.*

Anh nói xong đứng dậy.

- *Tôi lấy bộ vét này.*

Xong, anh để Khải Phong và Băng lo liệu, anh rảo bước ra ngoài đại sảnh.

- Đại ca!

Phong chạy theo.

- Trụ sở 2 đã xây dựng xong!

- Tuyệt mật?

- Tuyệt mật!

- Tốt!

Xong anh lại đắm chiều nhớ về khuôn mặt một ai đó.

- Đại ca!

- Há? Gì nữa?

- Toàn bộ lô vũ khí đã chuyển về.

- Tuyệt mật?

- Tuyệt mật!

- OK!

Rồi anh lại lặng yên.

- Đại ca!

- Há?

- Hôm nay anh sao vậy?

- Tôi đâu có làm sao!

- Anh lạ lắm! Chuyện của Vy phải không anh? Tối qua...

- Vy là ai? Tôi không quen ai tên Vy cả!

Phong kinh ngạc nhìn anh. Hóa ra, anh đã ...

- Em cũng ngạc nhiên thái độ của Vy mấy hôm nay. Thật khó tin Vy lại thay đổi đến thế...

- Cậu có nghe tôi nói không? Tôi không quen ai tên Vy hết!

- Anh...

- Cậu lo chuyện của cậu đi thì đúng hơn!

Anh bức mình đứng dậy đi vào tìm Băng. Biết mọi việc xong hết rồi, bao gồm cả cái núi lửa đang phun trào tên Lami, anh lên xe, lái vù vù về, tốc độ 100km/h...

BMW đen dừng trước cổng biệt thự. Anh đang định kêu người mở cổng thì dừng lại. Xe Koenigsegg Agera R của Trony đang đậu trong sân. Anh đập tay vào tay lái. Lại là Trony! Lời thách thức xưa kia vọng lại trong anh...

Anh lao vù xe đi.

Định mệnh đúng là trớ trêu mà! Vì chỉ cần anh ở lại, thêm một chút, một chút nữa thôi, thì anh sẽ hiểu, anh sẽ hiểu hết...

- Em chắc chứ? - Trony hỏi Vy.

- Em chắc chắn rồi. Đi thôi anh!

Vy xách vali, cái vali nhỏ như cái túi xách thôi, tiến về phía xe Trony.

- Đồ của em... chỉ có thể thôi sao?

- Vâng, vậy thôi!

- Sao mà... Tuần này em hay vào khu mua sắm lắm mà?

- Hazzz... - Vy đóng cửa xe, quay ra nhìn Trony với ánh mắt buồn buồn. - Đó đều là tiền của Erik, nên không phải đồ của em. Em phải giả lại anh ấy...

- Em...

- Đi thôi anh, nhanh lên không Erik về mình sẽ muộn mất!

Vy hào hứng mở cửa xe. Trên môi toé toét một nụ cười vô hồn. Trony lên sau. Sáng nay, Vy đến chỗ Trony từ sớm. Cô đã kể hết với anh, và mong anh giúp đỡ. Giây phút anh gạt đầu đồng ý cũng là lúc anh hiểu, anh không thể cướp Erik ra khỏi Vy nữa rồi...

- Em... em có ổn không?

- Em không chắc... nhưng chắc là ổn, em nghĩ vậy!

Xe Koenigsegg Agera R tiến dần ra cổng thì đụng phải một chiếc Audi trắng.

- *Ay ya! Đi đứng kiểu gì vậy?*

Lami từ trong xe chui ra. Cô ta đang định kêu trời kêu đất vài câu thì dừng lại khi thấy ai đang ở trong xe.

- *Ồ... Trony! Anh đi đâu vậy?*

Trony không trả lời mà tránh xe vọt qua bên.

- *Này... này... Anh còn phải đến đám cưới chiều nay đấy! Này*

Lami gọi với theo, nhưng xe của Trony đã đưa hai người ra đến đường lớn.

À, đám cưới, chiều nay...

Vy thờ dài, chống cằm nhìn ra cửa sổ. Nhiệm vụ của cô, coi như hoàn thành! Ngày mai, Trony sẽ giúp cô thanh toán giấy tờ ở trường, cô sẽ chuyển đi nơi khác với cả nhà. Trony đã hứa danh dự, thay mặt cho Black Wolf, bảo vệ nhà Vy...

Xong rồi! Vậy là xong xuôi rồi!

Một giọt nước mắt lặng lẽ hòa vào gió... Chỉ một tháng sau, Vy chắc chắn hình bóng của cô trong Erik sẽ nhạt nhòa, cô sẽ cố gắng để không gặp anh nữa...

Trony nhìn Vy. Anh biết cô nhỏ đang giấu cảm xúc bên trong. Anh đặt tay lên vai cô:

- Cảm ơn em...

***

Erik mất 2 tiếng sau mới thấy phóng con BMW đen về nhà. Anh lao ra khỏi xe, loạng choạng bước vào biệt thự.

- *A! Anh đây rồi! Anh...*

Lami định tiến tới nói điều gì đó, nhưng cô ta dừng lại. Anh say ư? Uống rượu ư? Anh thì đi bar uống rượu, Vy lại theo Trony... À, có trò vui rồi đây! Thôi cơ đến tay, sao lại để vụt mất chứ!

- Bà ơi... Kepi với Trony zà đi đâu zậy ạ?

Lami cố gắng nói lớn để Erik nghe thấy. Quả nhiên anh dừng lại. Lại là, lại là... Trony!

- Dạ... Cô gọi tôi?

- Phải! Ê đứng dề ra một xút! Được rồi! Kepi với Trony zà đi đâu zậy? Tôi thấy họ tay trong tay thân thiết lắm! Mà Kepi còn ra vẻ trẻ cun mắt long lan với Trony nữa chứ! - Lami nhấn mạnh.

- À... Cô Vy ấy ạ? - Bà quản gia ngập ngừng - Thì... Cô ấy nói đi Đà Lạt, dù sao trường cũng tổ chức đi thăm quan nên cô ấy đi riêng..

- Riêng sao? Ít ra cũng là Trony chở đi chứ! Đứng là... thích người ta thì cứ nói thẳng một câu, sao phải đi chơi này nọ... Căn bản là Trony cũng zui tín, iu chịu Kepi đó hết mực... Mà cô ta thì... Chỉ biết tiền thôi! Cái loại.

Erik nắm chặt tay bước lên lầu. Tim anh cửa ra từng mảnh, từng mảnh, sâu hoắm..

***

4h30 chiều...

- Cậu Erik đâu rồi? Tìm thấy chưa?

- Vẫn chưa!

- Nhanh lên!

Tất cả đang náo loạn tìm Erik, dù Joke đã bảo "Cứ để đấy, lúc nào phải ra nó sẽ ra!". Nhưng cơn giục giã của Lami khiến mọi người cuống cuồng cả lên.

- A! Cậu Erik, cậu đây rồi!

Erik ngẩng đầu nhìn. Bà quản gia đứng đó, đứng ngắm cậu uống hết 3 chai rượu nặng. Erik ậm ừ, không trả lời.

- Cậu... không muốn cưới đến thế sao?

- Sao bà tìm được tôi?

Erik lảng tránh câu hỏi.

- Thì... đây là phòng của cô Vy mà!

Anh giật mình. Ừ, đây là phòng Vy... Anh đang ngồi tựa lưng vào thành giường của Vy, đang ngồi đó uống và nhớ cô... da diết...

- Tôi... tôi chưa thấy cậu uống nhiều như thế này bao giờ... Kể từ...

- Tôi xấu xa lắm, phải không?

- Cậu...

- Tôi xấu xa lắm, phải không?

Erik hỏi lớn. Hai hàm răng của anh nghiến chặt vào nhau.

- Cậu... sao cậu lại hỏi vậy?

- Ha... Người con gái tôi yêu... Rồi ai cũng rời bỏ tôi... Mãi mãi... mãi mãi... Bà nói xem! Tại sao Vy lại đi với Trony! Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rõ tính Vy! Vy sẽ không như thế... chắc chắn Vy sẽ không như thế... Nhưng tại sao... Tại sao cô ấy không chọn tôi? Vì tôi quá xấu xa, quá nguy hiểm, hay vì tôi đã quá nuông chiều cô ấy? Vì sao chứ? Vì sao chứ?...

- Cậu... thật sự yêu Vy nhiều đến thế ư?

- Ha... - Anh cười. - Ngày đầu tiên tôi gặp Vy, tôi đã biết cô gái ấy có khả năng thay đổi tôi, như Rose... Một cảm giác khiến tôi phải lái xe đi... ngay tức khắc. Nếu không, tôi sẽ lại lao tới cô ấy, sẽ ôm cô ấy như tôi đã từng làm với Rose... Cô ấy giống Rose, rất giống... Tôi đã từng nghĩ vậy... Và tôi đã lầm! Cô ấy khác Rose, khác một trời một vực! Cô ấy mạnh mẽ hơn Rose, cô ấy có trái tim ấm áp hơn Rose, cô ấy có thể biến đổi tôi, chỉ trong vòng... 2 tháng... Thật khó tin! Chính tôi cũng khó tin vào điều đó! Nhưng, đó là sự thật! Vy... cô ấy... Nếu Rose là một nữ thần, thì Vy là một thiên thần, một thiên thần... Trước đây, tôi đến với Rose là một người lạnh lùng, nhưng tôi đến với Vy khi tôi là ác thú! Vậy mà... Vy vẫn có thể yêu tôi, cô ấy vẫn có thể chấp nhận tôi... Thế mà sao... Tôi không hiểu! Tại sao cô ấy lại thành ra như vậy? Tại sao...

Anh vớ lấy chai rượu, nhưng nó đã hết. Anh định lấy chai mới thì bà quản gia ngăn lại.

- Cậu... yêu cô ấy, nhiều đến như thế ư?

- Tôi có thể chết vì cô ấy!

Anh nói, sau đó bật nắp chai.

- Đừng uống nữa! Tôi sẽ nói cho cậu nghe... Sự thật... Về tất cả...

Anh cau mày dừng lại, nhìn bà quản gia.

- Thực ra.. Cô ấy muốn cậu lấy cô Lami!

- Há?

Anh phun rượu ra, ngạc nhiên nhìn.

- Cô ấy nghĩ, nếu cô ấy ở bên cậu, cậu sẽ không thể tiến xa hơn nữa... Còn nếu cậu lấy Lami, cậu có thể giữ vững ghế Boss Black Wolf.. Nên cô ấy mới... Quần áo và tất cả những gì cậu mua cho cô ấy, cô ấy đều đem đi làm từ thiện. Thức ăn nhiều lần cô ấy nói là bỏ đi, chứ thực ra là nhờ tôi mang đến cô nhi viện. Trang sức, điện thoại... Tất cả đều ở trong phòng tôi. Cô ấy nhờ tôi một tháng sau sẽ giả cậu... Nhưng...thấy cậu thế này, tôi... tôi..

- Sao bây giờ bà mới nói,hà? Vy hiện đang ở đâu?

- Sân... sân bay... Cô ấy sẽ vào Nam với cả nhà...

- Grrrrrrr

Anh gầm gừ. "Hãy cố tìm cách, để cậu có thể yêu được Vy...". Lời nói của Băng đêm ở bệnh viện đó, anh đã hiểu, giờ thì anh đã hiểu...

Anh lao ra khỏi phòng, nếu không sẽ muộn mất!

Lami còn loay hoay tìm Erik thì anh ở đâu chạy vụt qua. Cô gọi với theo:

- *Này... đám cưới ở đây mà...*

Anh dừng lại. Phía sau anh là bao nhiêu người đến dự lễ, bao nhiêu tai to mặt lớn giới xã hội đen...

Anh bước tới bên Lami, sau đó cúi người xuống...

- *Anh...*

Anh ngẩng lên, tay cầm một tấm ảnh.

- Không ngờ nó lại rơi ở đây!

Anh nhét nó vào túi áo, quay ra nói với cả lễ đường.

- *Xin lỗi!*

Rồi anh tiến tới BMW đen. Nhanh lên, không sẽ muộn mất!

Lami nhìn theo, không nói được lời nào...

Nhắc lại lịch ra chap là thứ 3 và thứ 6 hàng tuần nhé!

CÓ bạn nào chơi hotstep 2 không? Kết bạn với Mia nha!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thông Báo

Xin lỗi mọi người nhưng đây là chuyện đột xuất và tác giả không thể khắc phục được, thế nên các chap truyện sẽ tạm thời dừng lại (từ chap 23, nghĩa là sẽ đăng nốt vào thứ 3). Sau đó mọi hoạt động sẽ tạm dừng. Hứa hẹn cái kết chap 22 là HE, mong các bạn đừng ném đá!

Muốn biết khi nào truyện tiếp tục, hoặc nhấn theo dõi tác giả trên sàn, hoặc follow trên fb nhé! Khi nào tiếp tục tg sẽ ra thông báo và đăng trên fb (cả nick chính Mai Mía và trang Tôi sẽ là ác quỷ bên em).

Thực sự xin lỗi bạn đọc, mong bạn đọc hiểu cho tác giả. Có gì thì cmt ném đá nhé! Chắc chắn trong tháng 8 sẽ ra được độ 1-2 chap...

Dù sao, tg cũng rất xin lỗi mọi người! Cảm ơn nhiều lắm!

Erik và Hạ Vy cúi đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không Thể Tin Nổi!!!

Trước khi đọc chap, mọi người xem thông báo bên trên nhé!!

Sân bay Nội Bài, 3h chiều...

Vy ngồi lặng yên trong xe Trony. Đôi mắt cô đắm chiều hướng về phía đoàn người phía trước...

Chỉ lần này thôi, và mãi mãi...

- Vy! Bố mẹ em kia!

Vy giật mình, bố mẹ cô đang bước xuống từ một chiếc taxi bên lề. Vy liền mở cửa, đi ra và vẫy tay với họ:

- Bố! Mẹ!

- Vy!

Bố mẹ Vy ào tới, ôm chầm lấy cô con gái cưng lâu lắm mới gặp lại.

- Con sao rồi? Có khỏe không?

- Con khỏe lắm mẹ!

- Ở bên đó... người ta có bắt nạt con không?

- Toàn Vy bắt nạt cháu thôi ạ!

Trony đã ra khỏi xe từ lúc nào. Anh tiến tới và bắt tay bác trai.

- Chào bác. Cháu là Trony Long. Bác cứ gọi cháu là Long được rồi ạ!

- Chào... chào cậu...

- Cháu chào bác gái! Cháu nghe nói bác là đầu bếp ạ?

- Ồ... Vâng, vâng, thưa cậu!

- Đừng khách sáo thế! Cháu là người ít tuổi mà! Bác là đầu bếp mà chưa bao giờ cháu được ăn đồ Vy nấu, tiếc quá!

- Ô... Vy... - Mẹ quay sang Vy, vẻ ngạc nhiên. - Ở bên đó, con làm những gì?

- Thì con... - Vy vội dấu bàn tay đơ nhẵn ra sau lưng. - Bên đó có người giúp việc nên con không phải nấu cơm, mẹ à! Với cả...

Cô lôi mẹ ra chỗ khác, nháy mắt với Trony nhờ anh "tâm sự hàn huyên" chút với bố. Anh liền đứng gần bác trai:

- Vậy... Bác có biết mẫu BMW mới ra nhất không ạ? Cái mẫu màu đen chủ đạo ấy bác...

Vy mỉm cười. Cô quay ra nói chuyện với mẹ:

- Vậy dạo này mẹ ra sao? Con nhớ mẹ quá!

- Gớm cô nữa! Ở nhà thì toàn cãi mẹ chêm chêm chêm chêm thôi! Bây giờ còn bày đặt con nhớ mẹ quá! Khiếp chết đi được!

- Mẹ thì... Mãi mới gặp được mẹ, thế mà... Mẹ ở nhà có ổn không? Có chuyện gì không?

- À, Vy này... - Giọng bà bỗng nhỏ lại, báo hiệu điều sắp nói quan trọng lắm! - Hình như... hình như tối nào cũng có người theo dõi nhà mình! Tối mấy hôm trước, bố con đi ăn cỗ về muộn, thấy có ai đứng cứ nhìn vào nhà mình... Xong thấy bố lại chạy đi...

- À... Mẹ yên tâm đi! Người Black Wolf vẫn bảo vệ nhà mình mà!

- Vậy hả con!? Ủ, mẹ cũng nghĩ thế... Nhưng mẹ lo quá... Mà, Erik đâu?

- Erik... Anh ấy... - Vy dừng một chút, nhưng sau đó cô lấy lại tinh thần lập tức. - Anh ấy bận việc nên nhờ Trony đưa con đến...

- Cậu Erik đó... thích con phải không?

Tim Vy giật thót, tựa như mẹ cô bắt gặp chuyện gì quan trọng lắm!

- Mẹ... Mẹ... Mẹ ... Đâu có đâu! Đâu có...

- Mẹ nhìn là biết! Cậu ta thích con. Nhưng con thì cấm có lén phét gì đấy! Tốt nhất là lựa lời mà từ chối đi! Tìm cách mà tránh xa cậu ấy ra, không là không yên với mẹ đâu đấy! Loại người như cậu ta ở thế giới khác chúng ta, con lại là đứa hiền lành từ nhỏ... Mẹ sợ, con sẽ giống cậu ta, suốt ngày chém mẩu mẹ thanh toán lẫn nhau... Mẹ chỉ muốn con học thành tài thôi, nên đừng có dây dưa với cậu ta. Bố mà biết con với cậu ta có quan hệ, là bố từ con luôn đấy!

- Vâng mẹ! Con biết cách giữ mình mà! Với cả... Cậu ta cũng có vị hôn phu rồi, đâu đến lượt con... Con cũng chẳng thích cậu ta, con chỉ muốn làm giáo viên thôi! Mẹ nhỉ!

- Con biết thế thì tốt...

Bà mỉm cười, không hề biết tim Vy đang rạch từng vết sâu hoắm, tóa máu, đè lên vết thương cũ...

- À mà... Tại sao phải chuyển đi gấp vậy con?

- Thì... Chuyển đi sẽ tốt hơn. Với cả... con vẫn được vào trường Quốc Tế trong Nam mà mẹ! Bố mẹ cũng sẽ có việc luôn...

- Mẹ từng vào Nam rồi, nhưng bố con cứ gặp cái nặng trong đấy lại sở suất đau đầu... Mẹ phải chuẩn bị sẵn rồi đấy! Chứ chẳng bao giờ biết chuẩn bị là cái gì đâu!

Vy nhìn mẹ, lại nhìn bố. Cô ước gì cô sẽ có một chuyện tình như vậy. Đẹp, nhẹ nhàng và đơn giản thôi, chứ không...

- Bác ơi, vào mau thôi! Người ta gọi rồi kìa!

Trony cùng bố Vy bước tới. Anh đề họ đi trước, sau đó bước tới chỗ Vy và đi sau với Vy.

- Bố em thích anh rồi đấy!

- Ô... Việc của anh chứ! Liên quan gì đến em!

- Bố em thích anh hơn Erik rồi đấy!

- Anh thì...

Vy đẩy anh ra, xì mũi.

- Thôi, được rồi, anh không đùa nữa! Nhưng... em chắc chắn sẽ đi rồi chứ?

- Em... em... Em cũng... - Vy ngập ngừng. - Nơi đây có rất nhiều kỉ niệm... Em không muốn cắt đứt chúng... Nhưng, em biết là em phải đi rồi! Cảm ơn anh đã đưa em ra tận đây, lại còn sắp xếp cho em luôn...

- Em nói như anh quen em mới hôm qua ý! - Anh phật lòng. - Vy!

- Sao anh?

- Anh... anh sẽ nhớ em!

- Em biết mà! Cả chị Vy cũng rất nhớ em, Phương nữa Tứ Vệ nữa, Zacky nữa... À mà... bọn họ đang ghét em mà nhi...

Giọng Vy trầm lại khiến Trony cũng không vui theo.

- Cần gì gọi cho anh!

- Em làm gì có điện thoại!

- Thì của bố mẹ em!

- Em...

- Anh biết tính em không thích nhờ vả, nhưng đôi khi, việc dùng cảm nhát ta có thể làm, là nhờ vả một ai đó, em à...

Anh nắm lấy hai vai Vy, nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Anh thực sự muốn là người trong tim Vy, là người mà Vy yêu và nhớ đến... Trong giây phút, anh quên mất mình...

- Vy, anh yêu em!

- Anh...

Vy ngach nhiên, mắt mở to, nhìn anh.

- Ha! Anh đùa thôi! - Anh buông cô ra, ngay lập tức. - Anh đùa chút thôi mà! Dù sao em cũng đi rồi... Mai này chẳng đùa em được nữa...

- Anh thì... Làm em hết hồn!

Vy bật cười.

- Thế nếu anh yêu em thật, em có đồng ý không?

- Anh biết em yêu anh Erik rồi mà!

- Ủ... Xem như anh chưa hỏi gì nhé! Thôi em lên đi!

Anh rời tay cô. Vy nhìn anh, ánh mắt đầy biết ơn. Nhưng đó không phải ánh mắt anh mong đợi...

- Bye! - Vy vẫy tay.

- Bye!

Anh chào lại. Anh ngó Vy khuất dần... Anh khóc, roi ngược một giọt nước vào tim...

***

Vy xếp hành lý, ngồi lên ghế. Máy bay sắp cất cánh. Cô yên vị bên cạnh cửa sổ, bật chút nhạc. Hazzzz Hà Nội! Lâu lắm rồi... Lâu lắm rồi... Cô đã sống ở đây lâu lắm rồi! Đã sinh ra, lớn lên, và, đã gặp anh...

Vy cười khê. Ủ, cô đã gặp anh ở đây... Đã yêu anh ở đây... Và cũng xa anh bắt đầu từ đây... Bây giờ, dám cười chắc hẳn rất hạnh phúc, Anh có thể không vui với Lami, nhưng sẽ vui với những người cùng tầng lớp với anh... Và cô chỉ còn là quá khứ...

Vy thờ dài. Nước mắt lại rơi rồi! Cô lại khóc từ lúc nào rồi! Mít ướt quá! Chả trách suốt ngày Erik bảo cô... Mong manh và dễ vỡ quá!

Vy tự hỏi, quyết định lần này có phải đúng đắn hay không. Rồi bỏ anh ư?

Con đường lần đầu Vy gặp anh, lại hiện ra...

Khuôn mặt anh lần đầu cô nhìn thấy, lại hiện ra...

Giọng nói ấm áp của anh lần đầu, lại văng vẳng bên tai...

Sự bá đạo của anh, lại khiến cô choáng ngợp...

Sự tàn bạo của anh, lại khiến cô run sợ...

Và, ý nghĩa việc cô đang làm, khiến Vy nhắm mắt lại.

Vy lại nhớ đến anh rồi, lại nghĩ đến anh rồi! Anh lại quán lấy đầu óc cô rồi... Một con người có sức quyến rũ quá lớn...

- Em... yêu... anh..

Vy thì thầm qua con đầu quần thất con tim..

Máy bay cất cánh...

***

Nửa tiếng sau, Vy mới từ từ tỉnh dậy. Ngủ đã quá! Nhưng... Cô bỗng khựng người lại, ngay lập tức...

- Anh...

Vy không thể thốt ra một lời nào.

Trên máy bay sạch bóng hành khách. Cô tiếp tân đang thông báo 15 phút nữa máy bay sẽ hạ cánh...

Và, anh đang tựa đầu vào vai cô, ngủ ngon lành.

Vy đơ người. Cái... cái... cái chuyện thần linh gì đang xảy ra ở đây vậy? Sao anh... Sao mọi người... Sao máy bay... Sao tất cả...???

Anh rừ nhẹ trong cổ, siết Vy thật chặt. Anh đưa tay đè vào cổ cô, mắt vẫn nhắm.

- Ai... cho phép em.. làm thế? Há?

Anh rất tức giận, đang rất tức giận! Đương nhiên rồi! Anh đến nơi máy bay đã cất cánh. Anh đành phải bắt cái đó hạ cánh lập tức, rồi anh bay một cái máy bay khác đến chỗ đó, đuổi hết hành khách sang máy bay khác, sau đó, ngồi siết cổ cô như vậy! Cô khiến anh mất một buổi chiều, cô khiến anh suýt nữa mất đi người mà anh yêu nhất, cô suýt nữa rời xa anh... Anh không giận sao được!

- Về Hà Nội!

Anh ra lệnh. Máy bay lập tức chuyển cánh...

Anh nhìn cô, ánh mắt khủng khiếp kinh hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thông Báo

Thứ lỗi, hiện truyện sẽ ra và không có lịch cụ thể... Vì bản thảo cũ bị mất và tác giả đang phải soạn lại. Vậy nên cứ soạn xong sẽ đăng luôn, lại vương việc học...

Mọi người thông cảm nhé! Tác giả sẽ cố gắng hết sức có thể. Đã nghĩ ra cái kết truyện rồi nên mọi người cứ yên tâm ! HE!

#Erik vs Hạ Vy, cười.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Chuyện Không Hay

Vy choàng mở mắt. Có tiếng ù ù bên tai. Cô quay sang bên cạnh. Bố mẹ cô vẫn nằm ở đó, vẫn đang trên máy bay, mọi việc vẫn bình thường... ra chỉ là mơ... Vy bỗng thấy tiếc nuối. Cô thấy tiếc nuối cho giấc mơ vừa rồi. Ước gì đó là sự thật, ước gì Erik tới và thật sự đang ở đây, thật sự đang giữ cô lại.. Nhưng không, bây giờ anh đang ở đám cưới rồi..

Vy đầu đầu quay ra cửa sổ. Máy bay đang hạ thấp dần.

Thực ra, anh đã có thể đuổi kịp cô, nếu anh đến sớm và Trony không nhìn anh thấy mà cản lại.

- Cậu nghĩ gì mà đuổi theo cô ấy? Cậu nghĩ gì mà giữ cô ấy lại?

- Cậu cứ ra cho tôi!

- Dừng lại đi Erik! Cậu làm như vậy có ích gì chứ! Cô ấy không thể ở bên cậu, cậu biết rõ còn gì!

- Tôi..

- Erik!

Ngài Joke bước tới. Ông nhìn anh với ánh mắt nghiêm khắc như ngàn mũi đạn.

- *Về!*

- *Con không về!*

- *Nếu không, chuyến bay đó sẽ gặp tai nạn!*

Erik quay ra nhìn ông. Đôi mắt anh biến thành đôi mắt sói..

***

Loa thông báo máy bay sắp hạ cánh. Vy xoay người. Cô chuẩn bị xuống máy bay. Màn mây biến mất, thay vào đó là sân bay to lớn và đầy màu bê tông.

- Vy! Con đem valy cho bố!

- Đây ạ!

Vy đưa valy cho bố cô. Cả nhà bước ra khỏi sân bay. Vy thở dài. Mọi chuyện kết thúc rồi, kết thúc ở đây rồi! Cô nhóc bước đi, không hề để ý đằng sau mình có một bóng người mặc áo đen dõi theo, đeo tai nghe.

- *Dạ, cô ta đã xuống sân bay!*

***

Thiếu Kinh đưa tay vo trán suy nghĩ. Chuyện Black Wolf có nhân tài hẳn có nghe từ lâu, nhưng chưa để ý. Đến tận vụ lần trước mới chứng kiến tận mắt, khi thuốc ngủ sắp hết con, có bóng dáng cô gái lướt qua. Cô gái ấy chỉ cần nhắm mắt và nghĩ một chút là tìm ra ngay đường đi tới chỗ Erik... Đây chính là thứ Erik dấu kỹ nhất... Không biết cô ta ở trong Black Wolf từ bao giờ mà bây giờ mới lộ diện... Quả là...

- *Theo dõi cô ta. Đợi chờ thời cơ sẽ ra tay!*

Hắn đau đầu. Tại sao cô ta lại chuyển vị trí? Chuyện gì đã xảy ra? Có vấn đề gì vậy? Erik đang âm mưu gì đây? Nhưng dù gì, hắn cũng sẽ bắt cô ta cho bằng được! Chắc chắn!

***

Vy bước xuống taxi. Căn nhà mới hiện ra. Không quá to, nhưng rất có nét riêng và cuốn hút.

- Đẹp quá bố ạ!

- Ồ! Công nhận cái cậu Trony Long này có mắt thẩm mỹ đấy chứ! Mà bố thấy cậu ta cũng rất để ý tới con..

- Bố thì..

Vy nhìn bó đỏ mặt. Cả nhà cùng đi vào. Vy bỗng giật mình. Cô vội nắm tay cánh tay bố.

- Bố cẩn thận!

Cùng lúc, chiếc đèn trần rơi xuống, vỡ choang.

- Ú... Cảm ơn con!

Bố Vy cau mày thờ phào. Sau đó ông bước vào nhà, coi như đây là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra vậy. Có mỗi tên áo đen đứng sau bờ tường là sững sờ không thốt lên lời.

- *Đại... ca... Đại ca....*

Vy giật mình quay lại. Có linh cảm không hay ở ngay sau lưng cô. Nhưng Vy không nhìn thấy gì cả.

- Chắc mình nhầm...

Vy lẩm bẩm, bước vào nhà.

- *Đại ca, cô ta quả là có giác quan thứ 6!*

- *Thật chứ!?!*

- *Thật ạ! Em đã kiểm chứng! *

- *Theo dõi sát sao cho tôi!*

- *Vâng đại ca!*

***

Sáng hôm sau, Vy dậy sớm và chuẩn bị đi ra trường mới. Sách vở quần áo đã đầy đủ cả, cô nhóc không muốn bỏ lỡ một buổi học nào. Vy vội bắt taxi đi tìm trường học.

- Chú ơi! Cho cháu đến trường cấp 3 này ạ!

Chú lái xe mở miệng cười hiền, nói:

- Cháu mới đến hả? Nhìn cháu lạ lắm!

- Vâng ạ. Cháu mới chuyển đến hôm qua.

- Ủ, lên xe đi. Đường bây giờ đang kẹt xe nên cháu chịu khó nhé, chú sẽ đi đường vòng đấy!

- Vâng ạ!

Vy bước vào xe. Cô nhỏ để cặp sang một bên và trầm ngâm nghe tiếng nhạc trong xe. Đó là một bản nhạc không lời, trầm buồn và sâu lắng... Có mùi hương nhẹ nhàng thoảng không xe.

- Chú ơi, mùi gì thơm vậy ạ?

- À, các chú lái xe hay mua mấy cái này, nó giúp tập trung lái xe hơn ấy mà!

- Vâng ạ...

Vy mỉm cười, hít sâu. Hương thơm êm dịu và thanh thoát. Cô nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở trong Nam đúng là rất khác miền Bắc. Trong đây nhà cửa san sát, hàng quán nhiều hơn và đông nghịt người. Nhiều khói bụi hơn và chẳng có chút sự thoáng đãng của bầu trời. Vy nhìn ngó, ngân nga theo điệu nhạc. Chợt, một bóng người lướt qua cô...

Vy quay phắt lại nhìn. Nhưng cô lăm. Chỉ là giống thôi, có nét giống thôi...

Tối qua cũng vậy. Tối qua cô cũng mơ thấy anh, cô mơ thấy lúc hai người ở trong khu mua sắm, cô mơ thấy nụ cười của anh, cô mơ thấy vòng tay anh, cô mơ thấy cả bờ môi anh nữa... Nhưng Lami đến. Cô ta nắm tay anh và kéo anh ra khỏi cô. Cô nhìn anh, ánh mắt buồn thảm mà chẳng thể giữ anh ở lại... chẳng thể nắm lấy bàn tay anh... Cô chỉ biết khóc, nước mắt giàn giụa hai bên má và cô gào thật to tên anh, gào thật to...

“Ào”

Vy tỉnh dậy. Nước mắt lạnh khiến giấc ngủ thôi vẫy bắt cô. Vy sững sờ...

- Đây... đây là đâu?

Cô thấy mình đang bị trói, bị nhốt trong một nhà giam. Những chấn song sắt to đùng và cứng nhắc, sàn bê tông cứng lạnh... Vy sợ hãi. Cô thực sự hoảng sợ. Đôi mắt Vy mở to. Cô không thể nói được lời nào vì lưỡi đã riu lại. Vy kinh hoàng nhìn xung quanh. Cô không thể cất lời, không thể đi lại, không thể bắt con tim ngừng đập loạn xạ...

- Đừng sợ, cô gái!

Từ cánh cửa bên tường, một người đàn ông bước ra. Hắn mặc chiếc áo khoác đen, tay cầm một điều xi gà thượng hạng

- Gen, ghé!

Người có tên Gen lặng lẽ mang một chiếc ghế tới. Hắn cúi đầu trước kẻ mặc áo đen.

- Vậy, cô là Nguyễn hạ Vy?

- *Gọi tôi là Vy được rồi!*

Hắn nhìn cô, ánh mắt hơi kinh ngạc.

- *Cô được đó! Vậy, chào Vy, tôi là Hắc Thiếu Kinh - HaFuka.*

- *Ra là Hắc Thiếu Kinh đại nhân!*

- *Thế chắc cô cũng hiểu mục đích tôi bắt cô đến đây là gì rồi chứ?*

Vy à một tiếng. Cô hiểu ra rồi. Hoá ra... Vậy người của Black Wolf... chẳng nhẽ không ai bảo vệ cô ư?

Trông vẻ mặt của Vy, hắn cười ha ha một tràng dài.

- *Phải, phải... Không ai của Black Wolf bảo vệ cô đâu! Cô, bị bỏ rơi rồi!*

- *Anh nghĩ, tôi sẽ tin à?*

Vy nhìn hắn với ánh mắt sắc hơn dao.

- *Tin hay không, tùy cô thôi. Mục đích của tôi chỉ có một. Đó là, bắt cô rời bỏ Black Wolf, về Hắc Gia!*

- *Tôi rě mặt thế ư?*

Hắn nhìn Vy. Cô gái này thật khó hiểu. Trông bề ngoài tương đối mỏng manh yếu ớt, vậy mà khẩu khí cũng đáng lắm!

- *Black Wolf giả cô bao nhiêu, tôi có thể giả cô gấp đôi!*

- *Gấp đôi tất cả thứ anh hiện có, cũng không đủ!*

Hắn buông điều xi gà, đứng dậy. Hắn vẫy tay, ra hiệu mở khoá. Một tên lói Vy ra ngoài.

- *Có thể, sẽ không đủ. Nhưng nếu tôi tặng cô gấp đôi sự đau đớn, có đủ không?*

- *Anh định giết tôi à?*

- *Với một cô gái, mà chỉ giết thôi, thì phí quá!*

Và hắn cười, hắn cười điệu cười của rắn độc. Vy nhìn hắn kinh hãi.

- *Đem điện thoại đây!*

Hắn cầm lấy điện thoại, nhìn Vy. Hắn bật chế độ facetime, và đầu dây bên kia là Erik...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quý Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thông Báo

Tâm sự đôi dòng nhé!

Tác giả, khi mới viết cũng hăng lắm, bao nhiêu ý tưởng trong lòng, thật sự viết rất dễ. Cùng đó còn bao nhiêu cmt của các bạn, khiến tác giả "phê" như té té luôn! Đó là lúc truyện ra chap đều nhất!

Nhưng càng về sau, tác giả càng nhận ra truyện cần có thêm chiều sâu và sự đau khổ, nước mắt và máu. Bắt đầu khó viết hơn, nhưng vẫn được. Vy và Erik vẫn yêu nhau.

Tuy nhiên, dòng cmt ngày càng ít, thậm chí đăng 4, 5 chap mà vẫn không ai phê bình, không biết mọi người thấy truyện của mình ra sao???

Những, mình hiểu, đã viết một câu truyện là làm nó tới cùng. Thế nên, hoặc là tác giả sẽ ra từng chap, or gỡ hết rồi ra hết một thể (độ 2 tháng nữa).

Mọi người thấy sao?

Hãy cmt nhé, dòng cmt của mọi người chính là quyết định đây!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Người Của Black Wolf... Kế Hoạch Bỏ Trốn

Vy kinh hãi nhìn chiếc điện thoại của hắn. Tên Erik hiện ra, to và rõ mồn một. Cô lại gây tai họa cho anh rồi! Cô lại làm anh phiền lòng rồi... Cô đã cố rồi xa anh mà, sao bây giờ lại dính vào anh thế này chứ? Vy liền bật khóc lớn. Nước mắt lăn chã nhỏ xuống.

Hắn quay lại nhìn Vy, ngạc nhiên:

- *Sao vậy?*

Vy nhìn lại hắn. Ánh mắt cô chứa đựng rất nhiều thứ, nhưng có lẽ hắn không hiểu hết được. Vừa lúc, bên kia vang lên tiếng của Erik:

- *Là Hắc thiếu gia đó ư?*

- *Phải, lâu rồi không gặp!*

- *Tôi chưa bao giờ nghĩ ngài biết đến điện thoại đây!*

- *Còn tôi chưa bao giờ nghĩ ngài biết nghe điện thoại đây!*

Cả hai bật cười. Nhưng sau đó lập tức là không khí căng thẳng bao trùm. Dù là qua điện thoại.

- *Video call? - Hắn lên tiếng.

Đầu dây bên kia đợi 3 giây. Tiếp sau đó là gương mặt Erik xuất hiện, chiếc điện thoại được đặt trên bàn, còn anh đang ngồi uống nước.

- *Có vẻ bên đó vẫn yên bình quá nhỉ?*

Erik cau mày khó hiểu.

- *À, tôi chỉ muốn khoe với cậu một người tôi mới tìm thấy thôi.*

- *Ai vậy?*

- *Đoán đi!*

- *ha ha...* - Anh cười. - *Tôi đâu phải Gia Cát Lượng bên nhà các anh đâu!*

- *À, chỉ là một cô gái cậu bỏ quên thôi, Erik à...*

Cốc nước trong tay anh rơi xuống. "Choang". Vỡ vụn.

- *Ồ, có vẻ cậu đoán ra ai rồi đấy!*

Anh nghiêng đầu nhìn hấn. Vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh.

Hấn cười khan một tiếng, sau đó hướng camera về phía Vy. Vy trông thấy anh, gào to:

- Mặc kệ em! Mặc kệ em..

Hấn rút điện thoại lại ngay. Hấn ngó vào bàn hình, và thấy khuôn mặt trắng bệch của Erik.

- *Điều kiện là... Lô hàng K-473. OK?*

Điện thoại tắt phụt. Anh đã cúp máy.

Hấn quay đầu nhìn cô gái nhỏ đáng thương đầu tóc rối bù. Niềm đau hoà với nước mắt. Khuôn mặt này, trái tim này khiến hấn... chạnh lòng... một nhịp. Hấn vẫy tay, ra hiệu đưa cô về nơi giam. Sau đó, hấn hỏi tên đứng bên cạnh:

- *Vừa nãy cô ta nói gì với Erik vậy?*

- *Cô ta bảo: “Mặc kệ em..”*

Hấn giật mình. Mất ánh lên tia nhìn nguy hiểm. Cô gái mới bên Erik chưa đầy một năm, vậy mà đã có thể hy sinh cả tuổi thanh xuân, cả cuộc đời không chút do dự. Đây không chỉ là sức mạnh chinh phục lòng người của Black Wolf, mà còn là sức mạnh “mỹ nam” của Erik.

Hấn cười. Bỗng dưng hấn lại nghĩ xem mình có phải là “mỹ nam” không nhỉ?

***

Chiếc bát com vứt lăn lóc góc phòng. Ở đây đáng sợ đến nỗi, chuột cũng không dám vào mà ăn.

Vy lặng yên. Cô nhóc ngấm xung quanh. Cô nhóc đang tìm cách trốn thoát... Nhưng ở đây quả thật canh giữ vô cùng nghiêm ngặt. Ngoài một cửa ra vào, các cửa sổ đều có chấn song...

“Cạch”

Cửa bật mở. Một người con trai nữa bị đẩy vào buồng giam bên cạnh. Hấn ta có vẻ to cao, nhưng bị đánh tới bầm dập, máu me đầy mình. Hơn nữa còn bị còng tay.

Vy tiến sát tới bên rào sắt chắn hai buồng giam. Cô nhìn hấn. mái tóc dài của hấn che gần hết khuôn mặt.

- *Vy... Vy...*

Vy giật mình. Tên đó mới gọi tên cô?

- *Cô Vy...*

Vy tiến sát tới. Người mới cũng vậy. Hấn chân cả nhấc, nhưng vẫn cố lết.

- *Tôi là Bod... Black Wolf..*

Vy cũng tìm lại. Người của Black Wolf..

- *Cậu Erik bảo tôi đến... Yên tâm đi, tôi không sao đâu! Kế hoạch, tôi sẽ nói với cô sau...*

Vy lơ mơ nhìn hấn. Erik... Erik đã đến... Anh sẽ tới, cứu cô... Đứng ra phải vui chứ! Nhưng Vy lại khóc... Cô khóc, bật khóc lần thứ n trong ngày...

Sau khi đồng hồ bên ngoài điểm 12 giờ đêm, Bod có vẻ đã bình phục hơn. Hấn uống một ngụm nước, rồi thều thào nói với Vy:

- *Cậu Erik đến đây rồi... Cậu ấy đang cố cứu cô ra ngoài...*

- *Anh ấy đến... đến rồi ư?*

- *Phải, đến rồi*

- *VẬY... LAMI?*

- *Lami cũng đến. Đương nhiên rồi! Họ làm đám cưới rồi. Cô ấy trở thành cô chủ của chúng tôi...*

Vy thở dài. Hai chữ “cô chủ” cứ xoáy lấy tâm trí cô.

- *Kế hoạch, thế này nhé! Sáng ngày kia ,bọn chúng sẽ trở cô ra sân bay riêng của bọn chúng vì đó là hôm hẹn giao hàng với cậu Erik. Khi ấy, sẽ có thêm một người nữa vào đây. Chúng tôi sẽ giúp cô ra ngoài. Việc của cô là giả chết, được chứ!?*

- *Giả... giả chết ư?*

- *Phải. Có một loại thuốc khiến nhịp tim và nhịp thở trở nên nhẹ như không thấy. Cô sẽ sử dụng cái đó...*

- *Tôi hiểu*

- *Hãy cố gắng, vì sau khi cô uống, cô sẽ ngủ. Lúc đó chúng tôi sẽ làm việc của mình.*

Vy gật đầu nhẹ. Cô mơ hồ. Sau đó, cô sẽ lại trở về với anh ư? Lại đối mặt với những ngày tháng kinh khủng với Lami ư? Rồi ăn nói với họ như thế nào đây, khi cô trên danh nghĩa là người của Black Wolf, mà lại chẳng làm được gì cả!

- *Bod này, tôi thật là... Chẳng làm được gì cho Black Wolf cả...*

- *không phải vậy đâu! Black Wolf tồn tại hay không là phụ thuộc vào cậu Erik và Ngài Joke. mà, cậu Erik đang được cô bảo vệ còn gì! Cô có nhớ không!?*

- *Tôi... thật sự cảm thấy mình rất vô dụng...*

Vy bật khóc. Nước mắt nhỏ dài, thấm vào nền xi măng lạnh lẽo, thấm cả vào trái tim ai đó kia...

Một giờ đêm

Sau khi nói hết kế hoạch cho Vy nghe, Bod hỏi cô:

- *Thiên Kinh, hẳn có làm gì quá đáng với cô không?*

- *Không, hẳn không đánh đập hành hạ gì cả, chỉ nhốt tôi vào đây thôi. Anh vì thế mà vào theo, khiến tôi cảm thấy tội lỗi quá!*

Bod bật cười khùng khục. Vy chợt thấy tiếng cười rất quen.

- *Cười gì chứ!*

- *Là tôi tình nguyện vào đây, tội lỗi gì chứ!*

- *À... Thì cũng là Erik sai anh đến đây...*

- *Cậu ấy hả... Ừm... Có thể lắm!*

Vy giật mình. Bod ăn nói thật lạ, khiến trong cô nảy sinh nhiều nghi ngờ... Nhưng... Vy lại lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình, vì còn có thứ gì đó chênh lệch...

- *Bod này, mọi việc ở đó sao rồi? Sau khi tôi đi, có gì không?*

- *Thì bình thường thôi. Đám cưới diễn ra, cô Lami về sống với cậu Erik, Tứ Vệ biến thành Ngũ Vệ...*

- *Ngũ Vệ?*

- *Phải, Mẫn Phương đã gia nhập Tứ Vệ rồi. Cô ấy là cả một gia tài đấy!*

Tên này... ăn nói có vẻ như boss lớn quá nhỉ! Vy hơi nhớ đến một người... À mà, chắc là chủ giống tớ thôi, cô vì quá nhớ anh nên liên tưởng linh tinh thôi mà... Chứ anh nào có...

- *Cô đang nghĩ gì vậy?*

- *À, đầu nghĩ gì đâu!* - Vy rùng mình. - *Bố mẹ tôi sao rồi?*

- *Họ từ khi biết cô bị bắt cóc thì gọi cho Erik... Thế nên cậu ấy đã biết trước rồi, trước cả khi Thiếu Kinh gọi*

- *Ra là vậy...*

- *Nghe giọng cô có vẻ buồn... Có chuyện gì vậy? Mà sao cô lại chuyển đi?*

- * không có gì đâu... Là... là tôi muốn vào Nam chơi thôi. ở lại ngoài Bắc cũng không giúp được gì cho anh Erik...*

- *Thế mà tôi cứ tưởng là vì chuyện Lami...*

Chuyện Lami? - Vy giật bản.

- *Phải. Không phải cô thích cậu Erik sao?*

- *Tôi... tôi đâu có! Mà sao anh hỏi linh tinh vậy! Tôi buồn ngủ rồi. Tôi đi ngủ đây!*

Vy liền đứng dậy, đi tới bên chiếc giường sắt lạnh lẽo. Cô nằm xuống và quay mặt vào trong. Không hề biết ai kia đang đứng nhìn, ánh mắt ẩn chứa bao nhiêu sự ngỡ ngàng, xót xa, cùng sự rung động trước cô gái vô cùng đặc biệt này...

- *Quả thật... Rất đặc biệt...*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không Phải...

Bốn giờ sáng hôm sau, Bop đã bị mấy tên áo đen lôi ra ngoài. Vy chỉ biết đưa mắt nhìn theo mà chẳng thể nói được lời nào... Cô cảm thấy bất lực, cảm thấy mình như gánh nặng vậy... Trông bóng Bop đi xa dần, Vy ngồi thụp xuống. Cứ khóc phiền mãi thế này không phải cách, điều cô cần là phải nhanh chóng ra khỏi đây, như vậy sẽ khiến mọi người đỡ vất vả hơn. Sáng mai, cô sẽ bị giải đi... Đến đâu nhỉ? Vy cứ nghĩ mãi. Bọn chúng đem cô đi đâu đây? Sang Trung Quốc ư? Nhưng sang đó để làm gì chứ? Bọn chúng thực sự muốn gì ở cô? Chẳng lẽ... Bọn chúng muốn cô gia nhập Hắc Gia ư? Không, không thể nào! Vy sẽ không bao giờ làm điều phản bội ấy. Không chỉ vì mọi người trong Black Wolf đều rất quý mến cô, mà còn vì Erik nữa. Cô không thể phản bội anh và mọi người được, dù cho... lý do khiến cô chịu biết bao nhiêu đau khổ, cũng là anh...

Mà, anh sẽ tới cứu cô ư? Cũng như lần cô đã cứu anh trước đây? Hazz... Từ lúc có anh, cô đã thay đổi biết bao nhiêu... Cô từ một cô nhóc ngây thơ sẵn sàng đánh cược mạng sống của mình, như cái lần dám giết đuôi hổ, nhờ xe anh đến trường, hay một cô bé ngốc nghếch tin vào cuộc tình đẹp, ... Cô đã thay đổi rồi! Cô biết cô cần phải sống chậm lại một chút, cô cần phải suy nghĩ nhiều hơn một chút, biết rút lui để chọn lấy yên bình cho chính mình, và yên bình cho người khác nữa... Ủ, bây giờ cô đã khác nhiều rồi...

“Cạch!”

Cánh cửa sắt bật mở. Tên áo đen tiến tới, nắm cổ tay Vy lôi cô đứng dậy, kéo ra ngoài. Cô bị lôi vào một phòng kín, một cái bàn, chiếc ghế bên này là dành cho cô, còn bên kia, là dành cho hắn - Hắc Thiên Kinh.

- *Có vẻ, một tối ngủ ở đây cũng không quá khó khăn nhỉ?*

Hắn chống khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau.

Vy đầu tóc rũ rượi. Cô thả mình trên chiếc ghế nhỏ, lờ mắt nhìn hắn.

- *Có gì thì nói thẳng ra đi. Đừng vòng vo tam quốc nữa...*

Hắn cười. Lại một nụ cười khó đoán.

- *Mục đích ư? Vẫn vậy thôi. *

Vy cau mày không hiểu. Chẳng lẽ... đúng là dự đoán của cô? Hắn thực sự nghiêm túc trong chuyện mời cô vào Hắc Gia?

- *Trông vẻ mặt của cô thế kia, chắc là cô hiểu được phần nào rồi nhỉ?*

Vy nhìn thẳng vào khuôn mặt hắn. Cô bất ngờ nhận ra, dưới ánh đèn mờ ảo kiểu này, hắn trở nên đẹp lạ kì! Nhưng với Erik, hắn còn kém một bậc.

- *Muốn hỏi gì, hỏi đi*

- *Vì sao cô rời Hà Nội vào Sài Gòn?*

- *Lý do cá nhân, không liên quan tới Black Wolf...*

- *Nhưng có liên quan tới Erik, đúng không?*

Vy giật mình nhìn ahwns. Chuyện của cô với Erik, quả thật giới ngầm đã biết rồi ư?

- *Tôi không chắc là đoán được suy nghĩ của cô, nhưng... Đúng là phần lớn dân sống trong thế giới này đã biết rồi... Bỗng dưng hấn bỏ đám cưới, không phải rất lạ sao?*

Vy giật mình nhìn hấn. Đôi mắt cô mở to. Hấn vừa nói gì? Cái gì mà... Bỏ... Bỏ đám cưới ư? Không phải là...

- Cô nghĩ thử xem, vì ai mà hấn phải làm vậy chứ? Hấn bỏ đám cưới, ngay sau khi cô vào Sài Gòn. Và hấn lao ngay tới sân bay, sau khi chiếc máy bay của cô cất cánh được 1 phút... Mọi việc có lẽ là trùng hợp quá nhỉ?

Vy không tin vào tai mình... Có thật sự là... Erik... Anh đã thật sự đuổi theo cô? Anh đã muốn giữ cô lại? Vy bật thờ mạnh. Tim cô đập rộn rã. Hoá ra... hoá ra... Vy nhón một nụ cười rạng rỡ. Một nụ cười làm hấn chao đảo... hấn khó hiểu. hấn, thực sự là chẳng hiểu gì cả. Cô nhóc này bị cái gì vậy? Vừa này còn cứng đầu cứng cổ, mặt lạnh như tiền, bây giờ lại mỉm cười tươi vui như thế chứ? Thật không thể hiểu nổi mà...

- *Này, cô có bị sao không hả?*

Vy giật mình nhìn hấn. Có vẻ cô hơi lộ liễu quá rồi nhỉ?

- *Tôi làm sao chứ?*

- *Tôi đang hỏi cô là vì sao cô lại vào Sài Gòn? Mục đích của Erik là gì? Kế hoạch của Black Wolf là gì? Có phải là không thực hiện được nên hấn mới định bay cùng cô? Nhưng sau đó Joke lại giữ hấn lại?*

Hả? Joke giữ anh lại?

Tim Vy đang trên thiên đường, rồi thẳng xuống địa ngục. Joke... Lami... Anh có muốn cũng không thể làm được... Không thể...

Đôi mắt Vy trở nên buồn thẳm, đáy mắt sâu hun hút, và buồn, buồn lắm!

Đến nước này thì thật sự là Thiên Kinh không hiểu gì nữa. Hấn hoàn toàn không hiểu cô đang nghĩ gì và những cảm xúc gì đang diễn ra trong cô. Diễn hình cho tính cách con gái là đây ư? Một phút trước còn đánh đá như thép, phút sau lại cười, phút sau nữa lại trông như sắp khóc? Thế quái nào vậy?

- *Tôi thật không hiểu được... Nhưng, có điều này cần phải nói cho cô biết, sáng mai, cô sẽ bay, sang Trung Quốc.*

- *Để làm gì?*

- *Ha ha...* - Hấn cười lớn. - *Ở đây vẫn đang là địa phận của Black Wolf, sao tôi dám ra tay làm gì cô chứ? Nhưng sang đến bên kia, thì cô sẽ biết thế nào được gọi là Hắc Gia, babe ạ!*

Hấn ta cười ha ha, đứng dậy và đi ra ngoài. Vy há mồm không nói được... Hấn vừa gọi là... Babe? Chẳng nhẽ ý hấn khi sang bên kia là... Kiểu như bị bán sang Trung Quốc vô điều kiện đó ư?

Vy nhìn xuống chiếc nhẫn Black Wolf..

***

Sau khi Vy về phòng được một lát, Bop cũng trở về. Những vết máu hôm qua mới khô bị bôi lên những vết máu tươi mới..

Vy trông thấy hấn như vậy, liền bật khóc. Cô nhỏ thấy lương tâm bị giày vò quá... Vy chỉ biết tiến tới gần hấn, hỏi han hấn qua chần song sắt lạnh giá...

- *Có sao không?*

- *Không sao! Dễ như ăn cháo ậy mà! Người Black Wolf phải luyện tập mấy cái này suốt...*

- *Các anh phải chịu đau như thế này ư?*

- *Không như vậy thì làm sao mà đi làm nhiệm vụ được!*

Hấn cười. Tiếng cười rất quen... Như mới đâu đây thôi... Vy ngừng lại một chút để nhớ...

- *Sao cô lại im rồi?*

- *À... À không có gì... - Vy không thể nhớ ra, cô đành vút qua một bên, ngồi tựa lưng vào lưng hấn - Kể tôi nghe chuyện đời anh đi!*

- *Chuyện đời tôi á? Sao cô muốn nghe?*

- *Hazzzz... Không phải khám phá cuộc đời ẩn sau một gang hồ cũng rất thú vị sao?

- *Thật là muốn nghe chứ?*

- *Ừ. Kể đi...*

Hắn chỉnh lại lưng, sao cho Vy dễ tựa nhất, rồi bắt đầu cắt gong trầm trầm...

- *Tôi sinh ra trong một khu ổ chuột... Tôi không biết bố mẹ mình là ai... Tôi được bọn buôn người nuôi... Bọn chúng dạy tôi trộm cướp từ nhỏ... Rồi, tôi bị cảnh sát bắt... Tôi vào trại giam, bị lũ người man rợ trong đó hành hạ... Ha! cuộc sống đôi khi vui vẻ lắm! Nhất là sống với đánh đập và hành hạ tới mức muốn chết cũng không thể được... Bọn chúng bắt tôi làm việc thayc họ cọn chúng, bắt tôi nhỏ cỏ, lau trại, giặt quần áo, rồi còn rửa những căn phòng ấy... Đó sẽ là dấu ấn cả đời mà tôi không bao giờ quên được! Mẹ ơi, cái thứ kinh tởm đó vẫn xuất hiện trong mỗi giấc mơ... Đau đớn lắm!*

Vy lặng đi. Tưởng như nước mắt Bop đang rơi trong im lặng vậy.

- *Rồi... - Bop kể tiếp. - Cái lần... Tên tù mới đến... Hắn là trùm, hắn mạnh nhất... Cô không tưởng tượng được đâu... Tôi đã phải quỳ dưới chân hắn không dám ngẩng đầu lên, tôi đã phải ăn cơm thừa của hắn, như một con chó, nhất là mỗi tối, với cái lũ đồng tính luyến ái chết mẹ đó...*

Vy thoáng thốt. Cô co người lại, sợ thay cho Bop... Cô nghĩ tới con người bị hành hạ hơn cả súc vật... Vy nhìn qua vai Bop. Cô thấy bờ vai to lớn ấy run run... Vy liền rút rè đưa tay ra, chạm nhẹ vào vai hắn:

- *Anh... thật sự sao?*

Bop vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô, bàn tay hắn có gì rất quen...

- *Tôi từng tính kẻ chết đi, tôi tuyệt vọng, nhưng, một ý nghĩ khác lại tới! Tôi cần phải sống, tôi cần phải ra ngoài, để tôi có thể trả thù lại bọn chúng, trả thù lại những kẻ đã hại tôi...*

- *Vậy là anh ra nhập Black Wolf?*

- *Ừ...* - Bop cười, chưa xót... - *Vẫn thế, gia nhập vào kẻ mạnh, bạn ngẫu nhiên sẽ mạnh lên!*

- *Rồi sau đó, anh có trả thù được không?*

- 8Có chứ! Đương nhiên! Tôi đã... À mà thôi, nói ra cô sẽ sợ chết khiếp mất! Tôi y như con thú ấy! Cô không nên nghe thì hơn! Chỉ có điều, những giấc mơ ngày xưa vẫn cứ ám lấy tôi... Tôi vẫn... giết mình mỗi đêm... Lạnh, và sợ... Dù tôi đang trên đỉnh...*

- *Trên đỉnh?*

- *À.. Trên đỉnh của sự trả thù! Kẻ từng hại tôi đã bị tôi tiêu diệt, vậy mà tôi vẫn sợ...*

- *Anh, ngày ấy, chắc khổ sở lắm nhỉ?*

- *Ừ, có lẽ... Nhưng qua cả rồi, tôi đã là Bop rồi, đã là người của Black Wolf rồi...*

Vy đồng cảm với hắn. Cô không trách hắn đã giết người. Có lẽ, trong cô cũng có dòng máu “ham chém giết” anof đấy, nhưng, cô vẫn thấy thương hắn nhiều hơn là ghét bỏ hắn... Vy mỉm cười, trong giọng nói đã vui vẻ hơn:

- *Mọi chuyện qua rồi! Anh cũng nên sống cho chính mình đi! Mà, anh có vợ con gì chưa?*

- *Vợ con? - Bop bật cười ha ha. - Vợ của tôi là trời, con của tôi là đất, thế được chưa!?!*

Vy cũng bật cười theo hắn. Thế thì, hắn vẫn độc thân nhỉ?

- * Còn cô? Cô thích cậu Erik đúng không?*

Vy sững lại. Sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

- *Sao vậy?*

- *Sao anh lại hỏi thế?*

- *Ui xời, chuyện đó cả Black Wolf biết rồi, sao phải giấu chứ!*

- *Mà anh nói Lami với anh Erik kết hôn rồi...*

- *Trêu cô chút thôi, chứ anh ấy bỏ dở hôn lễ mà! bên thông gia còn âm ỉ lên kia kia!*

Vy bắt giác nhoẻn miệng cười.

- *Ê, này! Nói gì đi chứ! Vì sao cô yêu cậu Erik? Kể tôi nghe đi!*

Vy để đôi mắt rơi vào khoảng không nào đó. Cô bắt đầu nhớ về cái ngày cô dạy muộn đến nỗi suýt muộn học...

***

Biệt thự Sói Đêm, 12h..

Erik đứng trên lan can. Ánh hướng mắt về phía nam, nơi Vy đang bị giam, làm con tin..

- Vy à.. - Anh chờ dài. Ngày mai, anh sẽ đi vào đó. Kế hoạch anh đã vạch ra sẵn sàng, anh không muốn mất cô lần nào nữa...

- Cậu Erik...

Erik quay lại. Mẫn Phương tiến tới kế bên. Cô nhóc hiện đã là một tài năng hiếm có của Black Wolf. Vừa xinh đẹp, lại rất giỏi trong tất cả các môn Tổ chức đề ra.

- Có chuyện gì?

- Theo tôi thì.. Chúng ta còn thiếu vài thứ...

Anh nghiêng đầu. Ra ý hỏi.

- Là lối giám âm và bảo vệ lớp...

Anh giật mình. Sao anh có thể quên được những thứ đó chứ nhỉ?

- Vậy cô bảo chuẩn bị đi!

- Đã chuẩn bị xong hết rồi!

Cô nhóc mỉm cười nhìn Erik. Dưới ánh trăng, khuôn mặt với mái tóc tím ánh lên nét kì diệu huyền ảo.. Erik hơi sững lại trước khuôn mặt thần kì ấy, nhưng anh lấy lại ngay...

- Thế... Chuẩn bị đi! 6h sáng ngày mai lên đường!

***

Sài Gòn...

Vy đã ngủ từ lâu. Cô chìm vào trong mộng, với một Erik kề bên...

- *Đại ca, sao vậy?*

- *A ha ha... Hoá ra chỉ là chuyện trẻ con, làm ta lãng phí công sức rồi! Nhưng không sao, ta cũng biết được vài thứ...*

Bop đứng dậy, bỏ mái tóc giả. Hắc Thiên Kinh hiện ra, ánh mắt nói rõ về đắc thắng.

- *Trông coi cô ta cẩn thận... Còn nữa.... - Hấn ngừng lời. - Để phụ nữ chăm sóc cô ta, các người ra ngoài hết đi!*

Mấy người canh gác hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đi ra. Hắc Thiên Kinh... trúng mê ư?

Cô gái nhỏ nằm yên bình, hấn đứng ngoài nhìn cô... Cô gái này... Hơi khác ...

Tác giả bị mất nick fb rồi nhé, đây là nick mới này mọi người!!! Mà chả hiểu mình ăn ở thế nào bị mất nick... T_T

<https://www.facebook.com/mieu.linh.77715>

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đau

Sáng hôm ấy, Vy dậy muộn hơn thường ngày. Không phải vì cô vô tư đến mức có thể ngủ ngon lành trong tình huống như vậy, mà là vì thuốc ngủ đã được bỏ vào thức ăn tối hôm trước. Vy tỉnh dậy, đầu đau ê ẩm. Cô ngược mắt nhìn thì mình đã không còn ở trong căn phòng giam tối qua. Vy giật mình. Chiếc giường đệm êm, căn phòng sạch sẽ và vô cùng tao nhã. Vy ngơ ngác. Sao... Sao cô lại ở đây? Đây là đâu? Cô... Hẳn đâu? Bod đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra?

Chưa kịp nghĩ hết thì cánh cửa trắng “Cạch” mở. Bod bước vào.

Vy ngẩn ngơ nhìn một lượt. Cô không hiểu gì cả... Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra hết!

- *Bod...*

- *Dậy rồi à? Có về thuốc ngủ hơi nhẹ, nhỉ?*

- *Hả?*

Vy tròn mắt nhìn Bod. Nhưng Bod không còn nữa, mà thay vào đó là mái tóc giả rơi xuống nền nhà, vết máu me được lau sạch, ánh mắt lộ rõ vẻ giết người...

- *Hắc... Hắc Thiên Kinh?*

Đáp lại Vy là một nụ cười mây đen vẫn vũ khó đoán được thâm ý hắc đang nghĩ. Tên này... Vy... Vy không tin nổi. Một con người mà cô rất tin tưởng thậm chí là thương cảm, lo lắng... Thế mà bây giờ... Hắc hoá ra...

- *Đừng ngạc nhiên thế chứ! Cũng như trên thương trường thôi, chúng ta làm việc, bắt chấp thủ đoạn!*

Vy bật dậy khỏi giường, lùi sát vào tường. Cô sợ hãi nhìn hắc.

- *Ngươi... ngươi giả danh Bod! Bod đâu? Bod đâu rồi?*

- *Tôi nói rồi. Black Wolf sau khi đuổi cô ra khỏi tổ chức thì quên cô luôn ời. Có thằng Bod nào đâu mà cô hỏi nhỉ?*

- *Nhưng mà... nhưng mà...*

- *Bod, chính là Hắc Thiên Kinh này đây, thế thôi!*

- *Ngươi nói điều! Ngươi nói điều... Erik sẽ đến... Anh ấy sẽ đến... Anh ấy sẽ đến mà... Anh ấy sẽ đến mà...*

Hắc cười mỉa mai lần nữa, sau đó đứng dậy.

- *Cô cứ khóc lóc đi, thoải mái! Hai tiếng nữa, chúng ta sẽ bay!*

Sau đó, hắc bỏ đi, không để lại lời từ biệt.

Chân Vy không đứng nổi nữa, cô ngã khuỵu xuống sàn. CỐ... Thực sự là không ai đến đón cô ư? Không ai đến cứu cô ư? Anh thực sự bỏ rơi cô ư? Anh đã không thương cô nữa ư? Tình cảm hai người đến đó là hết ư? Cô... Tình mạng cô đang bị đe dọa mà anh không thèm quan tâm ư? Cô... cô sắp bị đưa sang đó... Không thể chối cãi, không thể làm gì... Cô không thể kháng cự, cô không thể cứu lấy bản thân... Vy chỉ biết khắc khoải mong chờ vào sự cứu rỗi mơ hồ của anh? Cô sắp bị bán rồi! Sắp trở thành người của Hắc Gia rồi! Cô không thể làm gì... Cô sắp bị mất tự do, như con chó bị nhốt trong chuồng và làm việc cho chủ nó không sự trả công...

Vy bật khóc nữa nỡ. Nước mắt cô tuôn đầm đìa đầy mặt. Vy úp mặt vào giường, cô khóc, khóc cho hết nước mắt đi... Biết thế này thì dây dưa vào anh làm gì chứ! Biết thế này thì sao còn yêu anh làm gì chứ?...

***

Trong khi đó, Hoắc Thiên Kinh từng bước vững chãi trên hành lang. Đây là biệt thự của hắc ở Việt Nam. Sắp tới giờ bay. Ở Việt Nam, không thể dùng máy bay cá nhân được, như thế chắc chắn sẽ bị không chi Black Wolf mà mấy ông tướng nước này cho tới số! Đây không phải đất của hắc! Hắc đành đi theo kế thường nhất: Ra sân bay.

Hắc vào phòng, ngã người trên ghế sofa, bắt đầu suy nghĩ. Căn phòng này chỉ có ánh sáng mờ... Điện đã tắt hết. Đứng ra đây là phòng làm việc của hắc, nhưng khi hắc không bật điện, thì không ai dám vào. Ấy là khi hắc suy nghĩ mông lung lắm! Khi mà ahwsn thực sự tập trung và rất cần yên lặng. Hắc ngồi đầu bàn, dầy bàn dài với những chiếc ghế trợ trợ...

Erik sẽ dùng kế gì? Hắc sẽ dùng cách gì để cứu Vy ra? Thật đau đầu! Erik vốn dĩ vẫn vậy, thật sự khó đoán và lắm âm mưu bất ngờ... Nhưng... Dù hắc làm gì đi nữa, hắc vẫn phải dựa trên tính cách Vy để chọn kế hoạch hành động mà vVy có thể biết, có thể trùng với ý nghĩ của hắc. Như vậy, kế hoạch mới có thể thành công.

Vậy thì... Mấu chốt vấn đề sẽ là ... Ở Vy!

Đôi mắt hắn sáng lên như vừa tìm thấy kho vàng dưới biển khơi. Cô gái này... nhưng cô gái này lại có tính cách hết sức phức tạp! Người gì mà lúc nóng lúc lạnh, lúc cười lúc khóc... Nhưng... Chính sự phiền nhiễu khó đoán y hệt Erik đó làm hình bóng cô gái nhỏ này len lỏi vào tâm trí hắn, vào linh hồn vốn dĩ cứng nhắc của hắn...

Hắn nhớ lại khuôn mặt cô gái này, nó có gì đó tràn đầy năng lượng, đôi khi lại trầm tư, là một tâm hồn có vô số khía cạnh, chính vì thế mà bất cứ ai tiếp xúc cũng đều bị cuốn theo, không thể dứt ra... để khám phá cho bằng được hết những khía cạnh của cô... Thật kì lạ! Ước gì hắn có thể sở hữu cô, như vậy, hắn sẽ thấy hết tâm hồn cô... Hắn muốn khám phá hết chúng biết nhường nào!

Nghĩ vậy, rồi như ma xui quỷ khiến, hắn lại đứng dậy và tiến về phía căn phòng hắn vừa đi ra. Nhưng vừa đến cửa, hắn đã nghe tiếng khóc... Hắn dừng lại, hắn cau mày khó chịu, vì hắn biết cô khóc vì ai, vì cái gì...

- Anh Erik... Anh Erik... Thật sự, chúng ta đã hết tình cảm rồi ư? Thật sự anh không còn yêu em nữa ư? Thật sự... em chẳng là gì trong anh nữa ư? Anh Erik... Anh Erik...

Hắn không hiểu hết, nhưng hắn nghe có chữ Erik, và máu nóng trong hắn từ đầu sục sôi và kéo tới như bão lũ. Máu nóng làm khói bốc lên trên đầu hắn, và khiến hắn có vẻ tàn bạo đáng sợ... Hắn không muốn... hắn không muốn người con gái mà hắn để ý lại khóc lóc vì một thằng đàn ông khác! Thật là... hắn không biết cái gì đã diễn ra trong mình nữa, nhưng hắn không thể nhẫn nhịn được!

Cánh cửa bật mở, và hắn hùng hổ bước vào!

Vy giật mình quay lại nhìn hắn. Trông khuôn mặt ướt đầm của cô, lòng hắn nhói lên lạ kì. Thứ cảm xúc gì chết tiệt thế này?

- *Sao phải khóc? Làm cái quái gì mà phải khóc! Tôi có gì không bằng hắn mà em phải khóc? Tôi có gì không lo được cho em mà em cứ bám lấy hắn như đĩa vậy? Tôi kém hơn hắn chỗ nào? Tôi không bằng hắn chỗ nào?*

Vy giật mình nhìn hắn. Đôi mắt cô mở to, sợ hãi... Hắn...

“Rầm... rầm”

Từ ngoài bất ngờ vang lên tiếng rồ, hắn nhướng mắt, sau đó quay lại nhìn Vy. Hắn lôi từ đâu ra một mảnh khăn, tiến tới chỗ cô...

- *Anh... anh... Anh định làm gì?*

Hắn chỉ mỉm cười, ôm lấy khuôn mặt cô... Chiếc khăn có tẩm thuốc mê... Vy ngất đi, chỉ kịp để lại ánh mắt hoảng sợ...

***

Đã 30 phút trôi qua, vẫn chưa tìm được Vy trong căn biệt thự này. Tất cả hàng chục người đang chạy đi chạy lại, lục lục khắp nơi...

- Erik... Cậu chắc là ... tay cậu...

- Yên tâm, không sao đâu...

- Nhưng...

- Deam it! Để hắn chạy thoát rồi!

- Hắn... hắn có đề phòng trước...

- Tìm thấy Vy chưa?

- Vẫn... chưa...

Anh cau mày

y. Máu trên vai anh vẫn chảy đầm đìa. Vừa rồi, một trận giao tranh quyết liệt xảy ra. Chỉ tiếc, quân số anh mang theo quá ít... Anh còn bị bắn vào vai, nhưng anh không đau, vì nếu không tìm ra Vy, anh còn đau hơn nhiều.

Anh bước ra ngoài lan can. Lòng anh như lửa đốt. Anh chỉ sợ hắn đã mang Vy đi theo... Như vậy thì quả thật mọi thứ sẽ... Anh sẽ không tha cho hắn, nhất quyết không tha cho hắn...

Anh nhắm mắt lại. Anh cố gắng hít thở thật sâu. Để trái tim thật bình tĩnh...

Một hình bóng lướt qua, tiếng cười của Vy trong treo vang trong nắng và gió, tràn ngập tâm hồn anh, khiến con tim anh rung động...

Anh giật mình, vội bước đi. Đôi mắt anh chỉ nhằm vào một hướng, chân anh chỉ bước theo con đường duy nhất anh đã chọn... Anh chắc chắn, Vy đang ở đây! Vy vẫn chưa đi! Cô vẫn đợi anh! Cô không sao cả... Con tim anh như bật ra khỏi lồng ngực. Anh nhớ cô biết bao. Từ khuôn mặt đó, tiếng nói đó, nụ cười đó...

Anh đập bật cánh cửa, trên môi đã phảng phất sẵn một nụ cười...

Nhưng...

Vy nằm đó, trên chiếc giường trắng... Đám quần áo rách vứt tứ tung...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Anh Yêu Em

Dần mở mắt. Có thứ ánh sáng mềm dịu từ đâu đó toả tới. Không gian xung quanh yên ắng quá, chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu ri ri đâu đây... Chắc hẳn đã khuya lắm rồi, vì văng vẳng dư âm hồi chuông thứ 12...

Vy cựa mình, cô vui đầu vào... thứ gì đó...

Lại là mùi hương ấy. Mùi hương sắc lạnh, như đúc kết từ thép và bạc hà, se lại, quện lấy Vy. Một mùi hương như ngọn gió Bắc ầm ập... Vy giật mình. Mất 2 giây để định thần lại. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo thế kia, khuôn mặt thân quen với từng góc cạnh hiện lên... Cái cằm, bờ môi, cái sống mũi cao cao, và cả đôi mắt ấy nữa...

Vy vui đầu vào ngực anh. Anh đang ôm cô trong lòng mình. Nước mắt Vy đột nhiên chảy ra, thấm ướt trái tim anh. Tái ao cô lại khóc? Cô không biết. Nhưng cô biết trái tim cô đang vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc vì có anh ở đây, vì có anh bên cô...

Thấy cô khóc, anh cúi xuống. Vòng tay anh siết cô chặt hơn. Anh ghì cô vào lòng mình, hôn lên trán cô:

- Không sao, tôi ở đây.

Một lúc lâu, nụ hôn của anh mới rời trán cô. Anh nhìn khuôn mặt ướt đầm của cô mà mắt cũng như long lanh... Anh nâng cằm cô lên, rồi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng lướt trên môi cô, hôn cô thật lâu, thật ngọt.

Lần đầu tiên anh hôn cô như vậy.

Cũng là lần đầu anh hôn một người con gái, sau cái chết của Louis Roses.

Louis Roses là một mảnh ghép của cuộc đời anh. Còn Vy, cô là một mảnh ghép của trái tim anh, không thể thiếu, không thể biến mất...

Vy sưng lại một lúc lâu. Cô thấy bờ môi anh dừng lại trên môi mình, bỗng ngọt lịm...

Phải đến thế kỉ sau, anh mới buông cô ra. Anh vòng tay siết cô vào lòng, thủ thủ...

- Em đã ngủ 2 ngày 2 đêm rồi đấy!

- Há? Những... những 2 ngày 2 đêm á?

- Ừm...

Anh trả lời khẽ, áp mặt vào mái tóc cô. Vy chợt thấy tim mình ngừng đập. Chưa lúc nào anh gần cô như vậy... Chưa lúc nào... Cô đâu biết, những ngày qua do quá nhớ cô, nên anh gần như sẽ không buông cô ra được nữa? Anh sẽ giữ cô mãi ở đây, mãi bên anh... Anh hiểu lòng cô, cô cũng phải hiểu cho tấm lòng anh. Anh quyết tâm rồi, dù trời đất có ra sao, anh cũng không bao giờ buông tay cô, không bao giờ để cô rời xa mình... Bất chợt, anh hỏi:

- Em... không đói sao?

Vy giật mình choáng tỉnh. Ừ nhỉ, bây giờ cô mới nghe bụng mình kêu réo... Vy ngập ngừng gật đầu.

- Tôi đi sai nhà bếp... - Anh định bước đi, cô vụt choáng tay ôm lấy cổ anh, áp anh vào hõm cổ anh. Cô không muốn rời anh! Không cho anh đi đâu hết á!

- Em... sao vậy?

- Anh... đừng đi.. Em không đói lắm đâu...

- Em...

- Anh... đừng xa em nữa mà...

Trông mặt cô lại như sắp khóc đến nơi, anh phì cười. Anh lại ngồi yên trên giường, ôm Vy thật chặt. Chiếc đèn ngủ với ánh sáng vàng nhẹ nhàng, và gió cũng mơn man qua những tấm rèm, màn đêm ôm trọn 2 người.

- Là em bỏ tôi, nghĩ lại xem!

Cô khẽ đưa mắt nhìn anh, vẻ ăn năn hối lỗi:

- Anh... biết rồi ạ?

- Bẵng đã nói hết rồi! Em còn định chối bỏ tôi đến khi nào nữa đây?

Vy im lặng không nói được lời nào. Đôi mắt cô rơi vào khoảng không nào đó... Trầm ngâm, đau đớn, giằng xé, nước mắt...

- Vy, nghe kỹ này!

Cô nhìn anh. Anh ngó cô tha thiết.

- Em nhớ kỹ điều này cho tôi: Nguyễn Hạ Vy là người Nguyễn Tuấn Kiệt yêu! Hết!

- Hả?

Vy đang "đơ".

- Tôi yêu em!

-...

Anh nhìn khuôn mặt cô mà lại phì cười.

- Có vẻ em đói quá rồi đấy! Thôi, đi ăn đi! Tôi cũng chưa ăn gì hai ngày nay rồi!

- Anh..

Vy nhìn anh, sau đó cô nức nở áo anh, rướn người lên, kề sát tai anh, nói 3 tiếng "Em yêu anh!" rõ ràng...

Anh mỉm cười...

***

Ồ, rồi, mà thế nào anh vẫn lôi cô được xuống nhà bếp. Với tài năng của anh, điều gì có thể làm khó được anh chứ!? Nhìn cảnh anh lôi cô từ trên tầng xuống, hẳn đến Ngài Joke cũng phải bật cười. Một gñ cao gần 1m90, đeo trên cổ một cô nóc như quả chuông chú mèo nhỏ nhỏ. Vy thì ôm chặt cổ anh, anh thì một tay đỡ cô, tay kia vịn cầu thang đi xuống. Khuôn mặt anh nhăn lại, một mối với nhóc này quá~!

- Em không đói thật mà...

- Nhưng tôi đói, được chưa?

- Nhưng mà...

- Mà sao?

- Em..

Cô chưa nói hết câu, anh đã đỡ cô xuống kệ bếp.

- Ngồi yên đây đi!

Và anh túm lấy cái tạp dề, kiểu như... chính anh sắp vào bếp vậy á! Cô đơ người, chỉ biết nhìn chăm chăm.

- Em nhìn gì vậy?

- Anh... anh biết nấu ăn á?

- Có thể... - Anh làm bầm, vớ lấy cái chảo từ trên kệ.

5 phút...

10 phút...

15 phút...

Giời ơi, anh đã nấu ăn bao giờ đâu chứ! Thậm chí, đây là lần đầu tiên anh đứng gần cái bếp như thế này! Xem xem anh nấu kiểu gì! Anh cho nước vào chảo, sau đó... cho dầu vào, và cuối cùng là bột mì! Trời ơi chết mất thôi! Đã thế lại còn cho cả tấn bột mì chứ! Trong khi cái chảo bé xíu hà! Anh vung tay, quấy đều đều kiểu... "Ủm, bột được rồi đó!". Ôi thần linh ơi! Đã vậy, đến cái đoạn đập trứng... anh "bóp nát quả trứng, sau đó lấy đũa vấy vài mảnh vỏ ra ngoài...

Vy hét lác đầu, há mồm, lại vò tóc vò trán. Cuối cùng phải kêu ầm lên:

- Trời ạ!

Rồi tiến tới, ôm lấy anh.

- Anh làm sai hết rồi! Thôi để em làm cho!

- Em biết nấu sao? À, mẹ em làm đầu bếp nhi...

Cô cười khi khi...

***

Đây, thế có phải xong nhanh hơn không? Cô tắt bếp, xong!

Trời ạ! Bây giờ lại đến anh ôm eo cô, gác lên mái tóc cô từ nãy tới giờ! Thế nên, thử hỏi vì sao cô ê đầu như thế chứ! Cô hất tay anh ra, xì mũi, rồi bê đĩa bánh còn bốc khói nghi ngút ra bàn ăn. Chuông đồng hồ lặng lẽ điểm 1h sáng, tiếng chuông vọng vại trong tiềm thức cô như chuông vừa rung lên cả ngàn tiếng vậy! Có anh ở đây, dưới mái nhà yên bình này, biết chắc chắn mình sẽ an toàn... Tình yêu và cả cuộc đời của cô đang ở đây...

Ánh đèn nhà bếp trầm ngâm rọi. Cô ngồi gọn trên đùi anh.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Cô mím chặt môi quyết không ăn.

- AAAAAAAAAA... - Anh bắt đầu điên tiết.

Cô hơi sợ, nhưng vẫn quyết tâm không ăn.

- AAAAAAAAAA.... - Nhìn mắt anh bắt đầu cứng lại...

Thôi thôi cô đầu hàng! Muốn nhịn anh đến mấy thì nhịn, chứ trông cái thần thái này là chỉ muốn tháo lui mà thôi! Cô vẫn chưa muốn chết mà... Vy đành há to miệng, để yên anh bón.

Chưa bao giờ thấy sói đếm như vậy.. Những việc trước đây anh thậm chí chưa bao giờ làm, hay là vì từng một lần mất đi nên anh hiểu cần trân trọng hơn bao giờ hết, dù sự trân trọng ấy bây giờ đã lệch cán cân...

***

Xong bữa ăn gọi là có (chứ ngắm anh là đủ khiến cô no rồi!), cô lon ton ra sofa ngồi với anh. Chiếc áo ghi anh đang mặc trùm lấy cô... Cô bất ngờ nhận ra, trời lạnh rồi nhỉ?

- Em sao vậy?

- Em nhận ra... trời bắt đầu lạnh rồi anh ạ!

- Um.. Lạnh thì tốt!

- Tốt?

- Ừ, vì lạnh thì con người sẽ chủ động tìm điều kiện để trở nên ấm áp hơn, mà ấm thì có nhiều cách!

- Cách... - Cô mất hai phút suy nghĩ, để rồi cười phá lên, ôm anh thật chặt...

Vy cứ thế chìm trong sự ấm áp ngọt ngào này, không hay đôi anh mắt đã lảng lại và chìm vào sự suy tư trầm ngâm hơn. Bài nhạc buồn trên TV cũng khiến cho con tim anh thêm sẫm màu lại... Đón đau mà chẳng thể làm gì được...

- Vy!

- Dạ?

- Em... có đau không?

- Đau? Sao lại đau?

Anh cau mày.

- Em... hấn không làm gì em ư?

- À?... À, Hấn á? Không ạ. Có chuyện gì sao anh!?

- Em không... hấn không làm gì em hết sao?

- Không ạ! - Vy khẳng định chắc nịch. - À, hấn có hơi kì lạ...

- Lại?

- Vâng... Hấn giả làm một người của Black Wolf vào trong phòng giam nói chuyện với em, mà toàn hỏi đầu đầu... Xong lại còn nổi giận linh tinh... Nhưng hấn không làm gì em cả!

-...

Thấy anh im lặng bất thường, Vy ngược đầu nhìn anh, hỏi.

- Có chuyện gì sao anh?

- Không có gì đâu! Em buồn ngủ không?

Cô định nói không, xong bất ngờ con buồn ngủ lại ập đến. Vy chỉ kịp để lại tiếng:

- Sao anh biết hay vậy?

Rồi thiếp đi trong lòng ngực anh, trong vòng tay anh...

Còn anh, anh đau đớn quá... quá đau đớn...

Vết máu trên tấm ga trải giường, anh đã nhìn thấy...

Cái tiếng của hấn trong việc chơi gái, cả giới xã hội đen này đã thấy...

Chỉ là hấn quá bí ổi... thực sự quá bí ổi...

Anh cúi nhẹ xuống, hôn khẽ vào trán cô.

Đồng hồ điểm 1h30...

Đầu óc anh, vẫn căng như dây đàn... Anh đang suy nghĩ về hậu quả việc anh vừa làm... Lần này anh quả thực mạnh động, đã không bắt được hấn, còn khiến hấn nắm được điểm yếu... Joke nhất định sẽ không tha cho Vy, vì Vy là điểm yếu duy nhất của anh. Mà... một khi Joke đã ra tay, đương nhiên anh sẽ khó mà giữ Vy lại... Vy tưởng như đã an toàn, nhưng lại nguy hiểm hơn bao giờ hết...

Đôi mày anh cau lại...

Tìm ra rồi!

- Tôi đừng ngu ngốc để em buồn, nhưng bây giờ, dù có khổ đau thế nào, phải x giữ em ở lại bên tôi!

Anh nhìn cô, mỉm cười...

***

Bất ngờ, điện thoại réo.

- Sao vậy?

Đầu dây bên kia, Phong lên tiếng:

- Cho nổ tung như bình thường chứ cậu?

- Okie, cứ cho nổ tung đi!

- Okie!

- À, còn nữa. Mai họp toàn Black Wolf nhé!

- Dạ... Sao lại?...

- Cứ làm đi! Mà, ngày mai các cậu về đây được rồi!

- A ha ha, cuối cùng cũng không phải là người vô gia cư nữa rồi! Mai tôi sẽ về sớm!

- Hừ! Thế nhé!

- Thế nhé!

Thì là, từ khi Vy về, anh đuổi hết Ngũ Vệ ra ngoài rồi :)) Riêng tư mà!

Băng nhìn Phong, tuy vậy chị lại vô cùng lo lắng.

- Vy... không xong rồi! Hoặc là... Erik... không xong...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thông Báo

Mọi người có muốn coi con cái của Erik và Vy không ạ? Đang định đề OE...

#Erik và Hạ Vy

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kế Hoạch Bất Ngờ - Trời Đất Đổi Dời P1

Cả thành phố âm ỉ hết lên chuyện Brightest Starts đóng cửa. khó mà tin được !

Nhưng đó chỉ là việc nổi duy nhất, sau hàng ngàn chuyện "chìm" xảy ra suốt 1 tháng qua. Liệu có ai để ý nhiều nhà dân cứ trơ trọi dần, người dân thì đi đâu mất ? Thay vào đó là xuất hiện một khu phố "đen đỏ" riêng, và tới 5/4 dân số là đàn ông? Liệu có ai để ý ngày càng nhiều khu đất trống bỗng dưng quây kín, không biết làm gì bên trong? Liệu có ai để ý nơi đây yên tĩnh hơn thường ngày nhờ nhập nhiều chất liệu chống ồn hơn?

Hầu hết mọi người là không, ngoại trừ một người.

Vy kéo rèm lại. Ngắm đèn đường và những con phố vắng ngτας bóng người kia mãi cũng chán. Vy ngán ngán xem lại bài tập lần thứ những. Đã hơn 1 tiếng đồng hồ rồi mà "thầy giáo" vẫn chưa về nữa...

Đang nằm bò ra bàn, cánh cửa bất ngờ "cạch" một tiếng. Vy giật mình quay ra. Là anh ! Đương nhiên ! Anh là người chỉ một và duy nhất có chìa khoá căn phòng này :))

- Lâu quá ! Lâu quá !

- Chờ mãi vậy hả ?

Anh ngồi xuống bên cô, gối đầu lên vai cô, đưa đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy cô. Hơi thở lạnh buốt nhưng thấm đượm sự mệt mỏi của anh khẽ phả vào gáy cô, phả lên hờm cổ cô...

- Anh à... mệt vậy sao?

- Hmm..

- Sắp có chuyện gì vậy?

- Là sao?

- Em thấy mọi thứ... lạ quá !

- Lạ?

- Vâng, lạ lắm ý !

- Ở tận trong này mà em vẫn thấy ngoài đó lạ sao? Tôi không ngờ đấy !

- Em vẫn liên lạc được qua bố mẹ mà !

- Hmm..

Anh không hưởng ứng, cũng không phản đối.

- Cho em đi chơi đi... Cho em đi chơi đi mà...

- Đi chơi ? Em làm như tôi đang giam cầm em vậy ?

- Chà thế... Một ngày 24h thì cả 24h đều ở trong phòng.. Đến cả mẫn Phương với chị băng cũng không được gặp... - Vy xì mặt, giọng buồn như phát khóc.

- Ờ... họ có việc của họ chứ !

- Đấy ! Có bao giờ Ngũ Vệ vắng như thế đâu ! Rõ ràng là có chuyện...

Anh im lặng. Anh thừa nhận. Tất cả đang rục rịch cho một cuộc chiến phân chia thế giới. Cả hai bên - Black Wolf và Hắc Gia - đều ganh đua quyết liệt mua vũ khí, lên chiến thuật, tất cả cho sự kiện sắp tới... Đó cũng là lý do anh nhốt Vy ở đây. Cô là điểm yếu duy nhất của anh, không thể để sơ hở dù chỉ một giây một khắc.

Anh phá tan tiếng kim giây đồng hồ đang điểm từng tiếng trầm đều:

- Bây giờ rồi nhỉ ?

- 11h30 rồi...

- Muộn quá ! Em ngủ đi !

- Em không ngủ được...

- Sao vậy ? - Erik lo lắng.

Vy thú nhận, trông đáng vẻ cô như chú mèo con cố giấu cái chân bị đau nhưng không thể dấu nổi dưới con mắt chủ nhân. Cô siết tay anh để lấy thêm dũng khí:

- Em không biết... Em có linh cảm... Sắp có thứ gì đó xảy ra... Lạ lắm... Em linh cảm chính xác luôn... Em hay nằm mơ... Toàn là ác mộng cả... Nên em... Em... Em không muốn ngủ nữa... Và thế là em không thể ngủ được... Em sợ lắm...

Nghe giọng Vy thút thít, anh thở dài. Công việc bộn bề khiến anh không thể quan tâm tới cô nhiều hơn. Quá nhiều chuyện cần đến anh. Anh từ từ đặt Vy xuống giường, cốc nhẹ đầu cô.

- Lại mít ướt nữa rồi !

Anh lau nhẹ nước mắt cô, áp đầu cô vào lồng ngực to lớn của mình.

- Chết tiệt ! Nhiều lúc tôi chỉ ước em không có thứ giác quan vớ vẩn đó ! Đúng là...

- Erik... Đừng giấu em.. Em biết anh sắp có chuyện với Hắc Gia... Em sợ... Những giấc mơ... Em mơ thấy... Em mơ thấy...

- Em mơ thấy gì ?

Tiếng nói của Vy lẫn trong tiếng nước mắt:

- Anh... Anh bị Hắc Thiếu Kinh ... Anh bị hấn bắn... 3 viên đạn... Giữa ngực... Em sợ lắm...

Anh bật cười, tiếng cười của anh nghe sao có phần như tha thiết...

- Trời ạ ! Mơ vớ mơ vẩn ! Em biết tôi hạng mấy abwns súng không mà nói như vậy ?

- Nhưng mà... Em quả thực rất sợ...

Anh ngậm chặt môi. Anh hiểu. Chính anh x có phần không tự tin trước cuộc chiến lần này. Quá khó khăn, quá vất vả...

Một suy nghĩ bấy lâu nay quay về, ủa tới trí óc anh, quán lấy anh, khiến anh đầu đầu vất vẩn, khiến con tim anh thất lại...

Nhờ đâu, nếu như trong cuộc chiến này, suy nghĩ chỉ thoáng qua rất nhẹ thôi, nhưng nhờ đâu, anh quả thật, như Vy mơ... Lúc ấy chẳng phải Vy sẽ rất đau khổ sao? Mới chớm nghĩ thôi, anh đã vội xua tan điều đó đi. Cảm xúc khi yêu một ai đó, khi đã yêu người đó không chỉ bằng chữ tình mà còn bằng cả chữ nghĩa, thì nghĩ tới việc chia xa còn đau đớn hơn tra tấn gấp trăm nghìn lần. Thật sự là không, anh sẽ không bao giờ để Vy đau khổ ! Anh đã tính tới việc rời xa cô ấy. Nếu có thể rời xa, cô ấy sẽ không đau khổ nữa. Thậm chí là hận anh, càng tốt...

Nhưng rồi, anh lại nhớ tới lúc cô ấy rời xa anh...

Cô nhóc ngốc này, thiếu anh thì không biết có sống nổi không nữa ! Với cả, nếu anh không chết, hay may mắn hơn là Black Wolf toàn thắng thì sao ? Khi nghĩ tới mặt này thì cũng phải nghĩ tới mặt kia chứ !

Anh bật cười, rồi lại thờ dĩa. Hai người ở bên nhau quá nguy hiểm, nhưng bảo rời xa thì không thể rời được !

Anh quay xuống nhìn Vy. Cô nhóc đã ngủ rồi, ngủ say yên ắng... bất chợt, bản tính sói lại nổi lên trong anh. Anh muốn độc chiếm cô, muốn cô là của riêng anh ! Thờ mạnh, anh bật dậy. Đúng là ! Bao giờ Vy mới 18 đây ? Giấy khai sinh của Vy bị mất từ lúc cô còn nhỏ, ngày ấy cô phải theo gia đình đi chuyển nhà. Bố mẹ cô sau tai nạn bị mất trí nhớ, tất cả chỉ còn năm sinh... Hay là... Vy 17 tuổi rồi cũng nên ấy !

Nhưng, 1 năm chờ đợi cũng là cả một vấn đề...

Anh chắc lười. Chẳng lẽ lại làm liều ! Không được thế, mất mặt quá ! Nhưng.. còn mất mặt gì nữa ! Lần đầu của Vy, đã không còn dành cho anh...

“Reng... reng...”

Điện thoại anh rung lên. Anh không để chuông. Là Khải Phong.

- Mọi chuyện đến đâu rồi?

- Tất cả đã sẵn sàng, Ngũ Vệ cũng đã chờ dưới tầng rồi !

- Được rồi, quân đi đâu thế nào rồi?

- Như đúng kế hoạch rồi ạ... Nhưng chúng ta cũng thiệt hại.. đáng kể...

- Bên quân đội thì sao?

- Lần này Mỹ với Triều Tiên quyết lắm ạ! Cảm tưởng Mẫn Phương như quân sư ấy, đoán ra Hắc Gia chọn trụ sở ở Triều Tiên mà giúp chúng ta chọn căn cứ ở Mỹ. Hiện nay quân đội Mỹ đã dồn hết về phe ta, có lẽ Jaydan cũng biết việc đánh bại Hắc Gia sẽ liên quan tới Trung Quốc, Nga và một phần Châu Phi nữa... (viết xong sợ Kim Jong-un sang cho tác giả đi "phi lao" quá -.-)

Anh bước ra ban công, gió từ đâu ào tới cuốn lấy mái tóc anh. Nó khiến nỗi bận tâm trong anh vui đi phần nào. Anh nói tiếp:

- Điều đó đúng hết theo kế hoạch của ta đã vạch sẵn. Hiện giờ chỉ còn vấn đề về vũ khí hạt nhân..

- Vâng, quả thật chưa xác định được hấn có vũ khí hạt nhân thật hay không... Để đến giờ này mà vẫn chưa có động tĩnh gì, thật sự rất đáng ngờ...

- Hấn ta thì chắc chắn có rồi, nhưng số lượng thì chưa thể xác định. Hấn không muốn nhấn chìm cả Triều Tiên đâu ! - Anh quyết, kèm theo nụ cười làm nên thương hiệu, lạnh lùng, băng giá...

- Dù sao thì... 2 ngày nữa trận chiến cũng bắt đầu rồi...

- Mọi người đến đủ chưa?

- Đủ rồi, cậu xuống đi !

- Tôi sẽ xuống ngay !

- Erik này... - Giọng Khải Phong bỗng ngập ngừng hẳn lại.

- Có chuyện gì ?

- Lần này... là trận sinh tử... Trony thì...

- Tôi đã nghĩ tới điều đó. - Anh thở hắt một hơi. - Tốt nhất nên giữ cậu ta lại. Dù sao Joke cũng cần có người nối tiếp nếu như tôi ... không may... Tỷ lệ ấy có thể rất cao, vì quân bên đó hăng chiến hơn quân ta...

- Tôi cũng đã liệu... Đây có thể là một trận sinh tử... À, cậu xuống đi! - Được rồi, tôi xuống ngay đây !

Anh cúp máy. Một cơn gió nữa ào tới...

- Hai ngày, chỉ còn trong hai ngày nữa thôi, hai ngày...

Phải, hai ngày nữa thôi, là mọi thứ thực sự bắt đầu. Đắm máu, nước mắt, và súng thì không có trái tim ! Hai ngày nữa... sẽ là bắt đầu cho cuộc phân chia xem ai mới là bá chủ thế giới...

Anh thở dài, vận mệnh cuộc đời anh gắn cả trong trận này, cả vận mệnh những người bên cạnh anh nữa...

Đủ rồi ! Bắt đầu đi và kết thúc đi !

Anh quay trở vào.

Vy đã ngủ say. Anh hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ, rồi không cưỡng lại được, anh hôn môi cô...

Đồng hồ điểm 12h...

Anh bước ra, cánh cửa phòng đóng sập lại.

Vy khẽ mở mắt, nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má...

***

Để Vy không cô đơn trong căn phòng ấy, trong khi anh lại quá bận rộn, anh tạm thời để Mẫn Phương vào chơi với Vy.

- Cậu không nên lo lắng như thế, cậu cần phải biết là Black Wolf mạnh như thế nào! - Minh biết, nhưng mà... nghe anh ấy nói chuyện điện thoại tới qua, mình quả thực rất sợ...

- Ấy da... toàn lo chuyện linh tinh thôi, lại chuốc mệt vào thân, mua dây buộc mình ý ! - Mẫn Phương rời khỏi giường, tới bên cửa sổ, khẽ kéo rèm ngắm trời đất. - Đừng có đau khổ sầu não như vậy chứ! Black Wolf có kế hoạch kĩ càng lắm rồi ! - Cô nhóc quay sang nhìn Vy. - Với kế hoạch ấy, ta chắc chắn sẽ thắng trận !

Vy bất ngờ, buông cái gối ôm, vội vã hỏi:

- Kế hoạch? Có kế hoạch gì vậy ? Đã lên kế hoạch rồi ư? Nói đi... Nói đi mà... Nói đi...

Mẫn Phương xua tay:

- No No babe ạ! Tuyệt mật quốc gia !

- Tuyệt mật mà nói thế thì còn tuyệt mật gì nữa ! - Không không, Erik cấm rồi babe ạ!

Vy buồn thiu... Cảm tưởng như cô định bỏ cuộc trước vẻ mặt cứng nạnh của Mẫn Phương thì Vy bất ngờ lao chồm tới:

- Đi mà! Đi mà ! Phương ơi... cậu phải hiểu là tới qua... tới qua mình đã đau lòng như thế nào.. - Mắt Vy đọng lại những giọt nước mắt tới qua chưa kịp khô, chúng lại lạnh... - Mình nói thật... Mình... rất lo.. nếu như anh ấy...

Mẫn Phương cũng bất chợt hoà theo dòng cảm xúc của Vy. Cô nhóc biết cảm xúc khi mất người thân là như thế nào, nên cô cũng sợ thay cho Vy.

- Đi mà... Đi mà... Phương ơi, nói cho mình biết đi mà... Mình thực sự rất sợ... Mình có linh cảm xấu cho chuyện này... Nói cho mình biết đi mà...

Nước mắt Mẫn Phương theo nước mắt Vy ào ra, lăn từng giọt đẫm ướt. Phương dìu Vy về giường, khẽ lau nước mắt cho Vy.

- Ừ, thôi được rồi... Đề mình nói, mình sẽ nói... Dù sao thì cậu cũng có mặt trong kế hoạch ấy...

Đôi môi Vy khẽ một nụ cười.

- Vậy à... Kể đi ! Đừng lo, mình sẽ không kể cho ai đâu !

- Thì... Kế hoạch này là do mình và anh Erik vạch ra, thêm sự sửa chữa của chị Băng và mọi người nữa. Lúc đầu, chúng ta sẽ đánh Hắc Gia ở Triều Tiên, sau đó sẽ giả vờ thua trận. Trước hết làm cho Hắc Thiếu Kinh cảm thấy vất vả mới thắng được, nhưng dù sao hắn đã chiến thắng. Chính vì thế, hắn sẽ lơ là đề phòng. Lúc ấy, chúng ta sẽ xâm nhập vào kho vũ khí của địch, đánh sập kho vũ khí. Sau đó mới tấn công lần hai, là lần tấn công thực sự. Vấn đề khó khăn nằm ở hai chỗ: một là làm sao để thua một cách khó khăn, hai là làm sao để "vào hang cọp rồi lại leo ra" được! Anh Erik đang dạy cậu bắn súng, mục đích là để đưa cậu sang TQ, vừa để bảo vệ, mà giác quan của cậu lại rất có ích!

Vy nghe người kinh ngạc. Một kế hoạch... tí mĩ đến từng mm! Khiến chúng không đề phòng, thâm nhập sâu, đánh bại kho vũ khí - thứ quan trọng nhất. Vy nhìn Mẫn Phương:

- Cậu thật giỏi quá ! Ăn gì àm nghĩ ra kế hoạch hay như vậy đây ? - Ăn gì ? Ăn cơm chứ còn ăn gì nữa ?

- À, nhắc đến ăn thì lại đói rồi... Đi nấu mì spaghetti thôi !

Vy hào hứng nắm tay Mẫn Phương định kéo xuống bếp thì bất ngờ ôm miệng, lao vào nhà vệ sinh.

- Cậu sao vậy? - Phương hỏi vọng vào.

- Mình... mình... mình không biết nữa... - Vy nhăn nhó đi ra. - Máy hôm nay rồi, mình đều bị như thế... Cứ nhắc đến ăn uống là lại buồn nôn.... Mà không nôn được ấy... Ngái quá !

Phương liên nghĩ tới một việc xa xăm... Có lẽ nào...

- Vậy à... Thế thì... À, chốc nữa Ngũ Vệ sẽ tới đó! Cậu đi thay quần áo đi, mình xuống dưới nhà trước đây!

- Ừm... chốc nữa gặp lại Ngũ Vệ rồi! Lâu quá không gặp mọi người! Không biết bây giờ mọi người ra sao rồi... À này, nấu cho thêm nhiều sốt spaghetti nhé! Thêm quả chanh hộ tót, có chua sẽ ngon hơn!

- Ừm...

Mẫn Phương khép cửa... Đôi mắt lo lắng xa xăm.. Vy.. có phải Vy đã... Chuyện ở sân bay tư Last hôm đó Ngũ vệ đều biết, cả Erik nữa, mỗi Vy là không... Những biểu hiện này... Chốc nữa phải kiểm tra xem liệu Vy có tăng cân không, nếu có thì... Điều này thật sự lo ngại, dù mọi người đã tính tới từ trước, vì ai cũng biết Hắc Thiếu Kinh là người như thế nào...

Mãi nghĩ, Phương xuống nhà bếp từ bao giờ. Phải 15 phút nữa Ngũ Vệ mới tới, đại sảnh trống trơn. Phương thở dài, mở tủ lạnh lấy mì...

- Xem ra, cô bạn kia, sớm muộn cũng phải ra khỏi đây rồi nhỉ ?

Phương giật mình quay lại.

Là Lami.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ác Quỷ ! - Trời Đất Đồi Dồi P2

- *Xem ra, cô bạn kia, sớm phải ra khỏi đây rồi nhỉ ?*

- *Lami ? *

Lami nhẹ nhàng bỏ chiếc túi xách xuống bàn, kéo ghế ngồi, gác mũi giày nhọn lên bàn :

- *Thật vất vả quá rồi đây... Mãi mới được vào trong Biệt thự Sói đêm, sau đó lại bị đuổi ra...*

- *Cô... cô nói thế có ý gì ?*

Lami bật cười. Một nụ cười rất khác...

- *Mọi thứ thật hài hước... Cứ tưởng vậy mà... Cố gắng giữ cho nhau bao nhiêu, thì cuối cùng lại về tay trắng mà thôi...*

- *Cô theo dõi tôi ?* - Mẫn Phương giật mình.

- *Tôi ư ? Tôi chỉ đi đến nhà của tôi thôi !*

- *Sở đồ hiện có tên cô ư ?*

- *Hiện tại thì chưa. Nhưng sau khi cái bụng của cô to lên, thì tên tôi sẽ nằm ở đó.*

- Shut up!

Mẫn Phương quát. Cô nhìn Lami với ánh mắt không đội trời chung.

- *Cáu giận gì chứ! Ai cũng biết Hắc Thiếu Kinh sát gái như thế nào. Hắn ta có thể khiến một cô gái mang bầu chỉ trong 3 phút, hưởng chi 25 phút ! Khi chúng ta còn đang mài miết tìm kiếm, thì hắn ta đã ăn sạch sẽ và thu dọn ra về rồi !*

- *Cô câm ngay !*

- *Một tháng... vừa tròn để bắt đầu thời kì thai nghén đấy nhì ?*

- FUCK OFF !

Chị Băng nghiêng răng. Mắt chị gằn lên những tia đồ dữ dội, đôi bàn tay nắm chặt lại. Chút nữa thôi là chị lao tới cho cô ta một bài học rồi !

- Well well well...

Lami cười nhẹ, khoác túi bước ra. Lúc ra đến cửa, mắt ả liếc lên cầu thang, cười nửa miệng, một nụ cười khiến ai đó ngã khụy xuống, câm lặng...

- Mẫn Phương... - Chị Băng nhìn Mẫn Phương.

- Cô ta... Cái đồ...

- Được rồi... Cô ta đi rồi... Vy đâu ?

- Vy trên phòng. May là Vy đang đi thay quần áo, nếu không thì...

Chị Băng thờ dài, ngồi phịch xuống ghế.

- Yêu nhau mà đến khổ cơ... Mà những gì Lami vừa nói là sao ? Sao lại...

Mẫn Phương đặt đĩa hoa quả xuống bàn, buồn bã nói:

- 1 tháng rồi, chị nhớ không? Em thấy Vy có nhiều biểu hiện kì lạ lắm... Thích ăn chua, và... hay buồn nôn nữa... Nó làm em liên tưởng đến... thai nghén...

Chị băng lẩm rầm gì đó... Tiếng trong phòng lặng dần, đổi lại là tiếng khóc.

Bất chợt, có tiếng động bên ngoài.

Hai người chạy ra.

Vy nằm đó, ngay dưới chân cầu thang, trán thấm máu.

***

Vy tỉnh dậy, khi chung quanh chỉ có tiếng dế ri ri và bóng đèn thiếu điện cứ nhấp nháy mãi không yên. Cô đang nằm trên một chiếc giường ảm thấp, cũ kĩ và có mùi mốc. Tường nhà đã bong tróc dữ dội. Từng mảng rêu kho bong ra, mảng rêu mới lại mọc lên. Nước từ trên thấm vào tường, nhìn thấy cả dòng chảy.

Vy gượng mình ngồi dậy. Đầu cô hơi ê ảm. Đồng rom lót dưới chiếu kê kêu sột soạt. Cạnh cái tạm gọi là giường này có một cái bàn thấp, gỗ đã nhiều chỗ mục, và gối tay ngủ trên cái bàn ấy, là chị Băng.

- Chị Băng ! Chị Băng !

Vy thì thầm gọi, nhưng chị Băng không dậy. Cô định gọi tiếp thì điện thoại của chị bỗng có tin nhắn. CÔ cầm điện thoại lên.

“Phong bà bà: Thế nào, Vy dậy chưa?”

“Phong bà bà: Ngủ tí đi!”

“Phong bà bà: Bắt đầu rồi !”

“Erik (Vy hơi sững lại): Chuyển Vy xuống tầng hầm!”

“Hoàng cô cô: Ra sân bay đi!”

“Mẫn Phương: Sao em không gọi được cho chị ?”

Vy nhìn lên màn hình. Đã hai ngày trôi qua. Trận chiến... đã bắt đầu?

Như vậy thì, đây sẽ là biệt phủ của Black Wolf ở Triều Tiên, cô đang ở tầng hầm, và mọi người đang chiến đấu trên kia? ...

Tại sao? Tại sao cô lại ngất đi?

Vy ngáp ngừng nhớ lại...

“- Ừm... chúc nữa gặp lại Ngũ Vê rồi! Lâu quá không gặp mọi người! Không biết bây giờ mọi người ra sao rồi... À này, nấu cho thêm nhiều sốt spaghetti nhé! Thêm quả chanh họ tót, có chua sẽ ngon hơn!

- Ừm...

- A! Còn phải thêm sinh tố xoài nữa... Xuống bảo Mẫn Phương đã...

Vy lon ton chạy xuống cầu thang. Đến nơi thì...

Tiếng Lami vang lên ....”

À, phải rồi, cô ngã cầu thang, cô đã không thể đứng vững được, sau khi biết được... biết được... Cô phải tìm Erik, cô phải tìm anh, để hỏi mọi chuyện. Anh đã nói sẽ bảo vệ cô mà... Anh đã nói sẽ không để cô tổn thương mà ? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao cô lại bị như vậy ? Tại sao anh không nói cho cô biết ? Tại sao ? Cả Hắc Thiếu Kinh nữa. Tại sao hắn lại làm như vậy ? tất cả mọi chuyện chỉ là mơ, phải rồi chỉ là mơ thôi... Rồi mình sẽ tỉnh, sẽ sớm tỉnh lại thôi... Đây chỉ là mơ...

Nhưng không, đôi bàn chân đau nhói vì phải đứng lâu trên nền xi măng ướt lạnh lỏi cô về hiện tại. Đó không phải là mơ, mà là thật... Cô đã... Cô đã không còn trong trạng thái rồi...

“Không thể nào... Không thể nào... Mình phải hỏi anh Erik, phải hỏi anh ấy... mình phải hỏi anh ấy thật rõ ràng. Mọi chuyện là sao? Lại là trò đùa của mọi người thôi mà... phải không?”...

Nước mắt Vy đã chảy rơi... Cô loạng choạng bước đi... Cánh cửa bằng gỗ bị mối mọt nằm ở góc phòng. Cô bước tới, vừa mở cửa, vừa nghĩ mông lung... Cửa phòng hiện ra một hành lang tranh tối tranh sáng.

“1 tháng rồi, chị nhớ không? Em thấy Vy có nhiều biểu hiện kì lạ lắm... Thích ăn chua, và... hay buồn nôn nữa... Nó làm em liên tưởng đến... thai nghén...”

Lời Mẫn Phương vọng lại, đập vào tai Vy, vang vọng và nghẹn ngào. Đầu Vy choáng váng, là nghẹn ngào của cô hay của Mẫn Phương? Vy loạng choạng bước... Chân cô giẫm vào vũng nước nhỏ, khiến nước bắn tung toé lên... Đầu cô đau như búa bổ...

“*Cáu giận gì chứ! Ai cũng biết Hắc Thiếu Kinh sát gái như thế nào. Hắn ta có thể khiến một cô gái mang bầu chỉ trong 3 phút, hưởng chi 25 phút ! Khi chúng ta còn đang mài miết tìm kiếm, thì hắn ta đã ăn sạch sẽ và thu dọn ra về rồi !*”

“Ăn sạch sẽ...” Vy lầm bầm “Ăn sạch sẽ... Mình bị ăn sạch sẽ rồi ư ? Hắc Thiếu Kinh... Mình đã bị hắc Thiếu Kinh ăn sạch sẽ rồi ...”. Nước mắt Vy đã chảy rơi, con đường hầm trước mặt nhoè đi.

Sự tủi nhục đau đớn chiếm lấy trái tim Vy. Một người con gái mất tư cách... Từ nhỏ đến giờ, mẹ cô đã dạy cô không biết bao nhiêu lần, về trình tiết của người con gái, về phẩm hạnh của người phụ nữ... Vậy mà... Cô lại đánh mất nó, chỉ trong một đêm, chỉ trong một đêm... Bây giờ thì sao đây? Ăn nói như thế nào với bố mẹ của cô đây ? Sẽ ra sao nếu mẹ cô biết chuyện này ? Sẽ ra sao nếu cái bụng cô to lên mà không có một lời giải thích đáng hoàng với bố mẹ ? Vy không dám nghĩ nữa. Cô mới chớm thấy cái nhìn xã hội sẽ dành cho cô, và không dám nghĩ nữa... Quá khủng khiếp, thực sự quá khủng khiếp...

“Pằng Pằng Pằng”

Tiếng súng đột ngột vang lên ngay trên đầu Vy. Cô giật mình. Cô đã tới chân cửa hầm từ bao giờ. Tiếng súng đưa cô trở về với vị trí của cô. Cô đang ở giữa trận chiến, ở giữa một trận chiến đại khốc liệt... Đã hàng giờ trôi qua trên kia... Đã có biết bao nhiêu người chết...

Bất chợt, một hình ảnh thân quen trong những giấc mơ gần đây của cô hiện về...

Anh nằm đó, giữa một vũng máu... Một viên đạn vào đầu, ba viên vào ngực, máu trào ra từ trán và miệng anh.. Đôi môi anh khẽ cười, và mắt anh không nhắm lại... Vy chạy tới... Cô lao tới, nhưng bàn tay anh đã lạnh ngắt, lạnh như nụ cười, như ánh mắt của anh...

Vy bừng tỉnh. Cô phải đi cứu anh! Suốt 1 tháng học chiến đấu qua, cô không phải một đứa ngu ngốc mà không tiếp nhận được gì ! Cô vẫn nhớ như in lời anh nói: "Nếu ta không giết họ, họ sẽ giết ta. Em phải hiểu cảm giác bị một viên đạn găm vào trán sẽ như thế nào. Hãy nghĩ tới cảm giác đó một khi em ra trận, nó sẽ làm não em lạnh hơn."

Và, Vy khẽ mở cửa hầm

Trán cô lạnh buốt...

***

Từ tối hôm kia, mọi người đã bay sang Mĩ rồi.

Địa điểm chiến đấu: Khu đô thị Flash. Một trong ba địa điểm nổi tiếng nhất nước Mĩ. Nơi đây vốn dĩ xây dựng cho quân Mafia trốn tránh FBI hay Interpol, nhưng bây giờ là nơi đẫm máu. Từng ngôi biệt thự hàng triệu đô, từng chiếc xe hàng đầu thế giới, tất cả đều nhuộm màu của máu và cái chết. Vy lần mò qua chỗ đó. Máu chảy còn nhỏ tong tong, dù nhiều cái xác đã kho và màu máu đỏ chuyển sang cam sậm. Nổi nổi rừng mình bám lấy cô, nhưng não cô vẫn lạnh. CÔ nhớ tới gương mặt lạnh của anh, và bước nhanh hơn.

Bất chợt, nhận ra có người phía trước, Vy vội nấp sau bức tường. Cô lặng thẳm quán át. Không phải người của Black Wolf rồi... Vy hít sâu, thở ra... CÔ quyết định rồi, một cái đầu lạnh...

Và, cứ thế, Vy bước tới căn biệt thự chính, với khẩu súng đã vương hơi người và mùi máu tanh...

***

Trong khi cuộc chiến kinh hoàng đang diễn ra, hai bên đều dồn quân về nơi ấy, tàu thuyền chiến hạm, thậm chí cả bom hạng nhẹ và mìn cũng đang bị huy động, vậy mà Hắc đại lão gia và Ngài Joke đang ngồi toạ đàm tại một bàn bi-a ven biển nước Nga xinh đẹp, gạt bi-a của nhau và chơi bắn như những đứa trẻ trâu nhất từng xuất hiện. Còn Trony, do không được thông báo, nên hiện anh đang trên một du thuyền ở Hồng Kông với một em gái xinh đẹp chân dài và lăm lăm: "Sao tên Erik này mãi chưa đến nhỉ? Hẹn mình ở đây mà !"

Vũ khí được vận chuyển tới đã tạm dừng, có lẽ học chỉ có thể tiêu tốn bấy nhiêu mà thôi ! Nhưng sau hơn 24 giờ chiến đấu không nghỉ, phần thắng thua đã hiện rõ. Quân đội mĩ và Black Wolf thiệt hại hơn nửa, số vũ khí của Hắc gia cũng nhiều hơn rõ rệt. Tất cả đã bị bao vây, Hắc Thiếu Kinh mỉm cười đắc thắng. Hắn ra lệnh thu gọn vòng vây, bắt sống những kẻ cầm đầu Black Wolf.

Erik cũng mỉm cười, nhưng là một nụ cười đầy ẩn ý. Anh gọi qua tai nghe bluetooth:

- Tình hình sao rồi?

- Theo đúng kế hoạch. - Khải Phong nói.

- Theo đúng kế hoạch. - Duy Hoàng ngập dài. - Buồn ngủ quá... Đói nữa... bao giờ xong đây ? (Kiểu như trận chiến không ảnh hưởng gì tới anh)

- Máy bay đang đến, Hắc gia không hay biết. - Tường Kỳ kĩ lưỡng nói.

-...

Erik cau mày. Vẫn im lặng.

-Băng?

Không có tiếng trả lời.

- băng?

Vẫn chỉ có tiếng đường truyền ri ri đáp lại anh.

- Mẫn Phương?

- Mọi việc theo đúng kế hoạch.

Anh bỗng lo lo. Có chuyện gì vậy? Anh gọi lại:

- Băng?

Nhưng không có tiếng đáp.

- Khải Phong!

- OK!

- Cậu Erik! Quân chúng đang bao vây lại...

- Siết chặt không?

- Nếu ở dưới đất thì không thể thoát thân. Nhưng chúng ta dùng máy bay.

- Đến lúc thì gọi tôi. Mọi người lên trước nhé!

Nhất loại đồng thanh:

- OK!

Anh lo, thực sự rất lo. Băng ở bên Vy, vậy mà cô không nghe máy.... Anh chỉ mong sao Băng ngủ quên và Vy vẫn nằm đó...

***

Nhưng không, thực sự thì Vy không nằm đó. Cô đang tiến gần hơn "điểm chết". Quân Hắc gia ngày một nhiều. Khó khăn lắm Vy mới có thể vào được gian nhà chính. Cô lắp giảm thanh cho súng của mình.

Căn biệt thự chính chỉ có hai tầng, nhưng có lẽ phải tới vài trăm triệu đô! Thứ nhất, do kiến trúc sư nổi tiếng nhất thế giới, thứ hai, do người vật liệu làm nhà đắt nhất thế giới, thứ ba, người sống trong đó, nguy hiểm nhất thế giới.

Nhưng giờ thì người đó không sống trong đó nữa, mà cách đó độ 200m... chệch lên trên!

Vy nấp sau một ô cửa sổ, nhìn ra ban công chính tầng hai. Có thứ gì đó... Là Hắc Thiếu Kinh! Có lẽ cô hiểu ra... Hắc tướng sẽ bắt sống được Erik, nhưng anh lại đang trên cái máy bay kia, và hắn ta đang tức tôi... Họ nói cái gì đó, phải, cái gì đó... Và sao máy bay chưa bay đi hử nhỉ? À, cô, cô vẫn chưa lên mà! Vậy thì phải gọi anh Erik thôi! Cô đeo tai nghe vào và bật lên thì...

“Pằng Pằng”

Đột ngột vang lên hai tiếng súng. Tim Vy bỗng nhiên sững lại. Anh... vừa bắn ai? hay ai... vừa bắn anh... Nhưng có thứ gì đó trong Vy, khiến cô đau nhói, rất đau, rất đau... Cô phải vịn tay vào khung cửa để khỏi ngã... Cùng lúc, cô nhìn thấy ai vừa bị bắn, và tiếng họ vang lên...

“Cẩn thận... Vy...”

Khẩu súng trên tay cô rơi "Cộp" xuống. Mắt cô không chớp, tim cũng không dám đập... Đôi chân cô sững lại và từng mạch máu đứng im...

Bố mẹ Vy, họ ngã xuống... ngay trước mắt cô, ngay trước mũi đạn Erik...

Chính anh... đã bắn họ...

Phút lơ là của Vy khiến cô rơi vào tầm nhắm của một tên Hắc gia. Hắn ta cau mày, nhắm, và chuẩn bị bóp cò thì...

“pằng”

Chị Băng đã sớm hơn, kết liễu hắc tướng.

- Erik, cửa sổ bên phải.

Anh quay sang. Chiếc máy bay hướng tới.

Nhưng cả đất trời đối với Vy đang quay cuồng. Cô không biết gì cả, không cảm thấy gì hết, nguy hiểm hay cái chết cũng không làm cô run sợ... Cô mặc kệ... Vy rơi vào trạng thái bất động, hoàn toàn không kiểm soát được bản thân...

Erik lao tới.

Vy không hiểu cô đang gây nguy hiểm cho mọi người như thế nào, khi cánh tay anh vươn tới nhưng cô không nắm lấy nó... Cô không thể... Cô thậm chí còn không biết anh đang ở đây...

Khải Phong kéo được chị Băng lên máy bay rồi, nhưng Vy thì chưa. Cô hoàn toàn không có sức... Mọi thứ kể cả thời gian như không tồn tại trong cô... Tất cả chỉ có hai tiếng súng vọng lại... vọng lại...

Và, khuôn mặt Erik bất ngờ xuất hiện. Nó khiến cô bật khóc... Bật khóc nức nở... Bật khóc... Cô vội tiến tới, vội nắm lấy cánh tay anh... Cho đến khi cô nhìn thấy khẩu súng... và súng lại...

“Pằng”

Một viên đạn bay tới, găm vào cánh tay anh. Nhưng anh không buông. Đôi mắt anh nhìn Vy sâu thẳm và có hàng vạn lời để nói...

Vy nắm lấy cánh tay anh.

Máu từ tay anh nhỏ xuống má Vy, lạnh, đáng

Anh mặc kệ. Anh ôm Vy vào lòng

Nhưng Vy không nhìn anh. Vy đẩy anh ra...

Đôi mắt anh sững sờ, nhìn vào đôi mắt vô hồn của Vy.

Và bất ngờ, Vy thốt lên...

- Ác quỷ!

Cảm thấy đau thay cho Erik... Có ai muốn biết chuyện gì đã xảy ra không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: 2018

Năm mới rồi ạ! Hôm nay mịa lên đây để chúc mọi người có một năm mới vạn sự như ý, ti sự như mơ, nghìn sự bắt ngờ theo chiều hướng tốt và luôn nhớ đến Erik và hạ Vy cũng đang ngồi ngó pháo hoa ạ! (Erik bao trọn pháo hoa ở bờ hồ Hà Nội rồi!)

Cảm ơn mọi người luôn ở bên tác giả và Erik với hạ Vy. Còn nữa, tác giả không phải đang ngừng viết đâu nhá! Chỉ là... lười quá thôi :))

Yêu mọi người! Sang năm mới chắc chắn sẽ không lười nữa! Chắc chắn luôn!

Yêu mọi người nhiều!!!

#Erik_vs_Hạ_Vy

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 43: Mất Tích

Đôi mắt cô dôi thẳng vào đôi mắt anh, đong đầy máu. Bờ môi cô mấp máy lặp lại, mà chính cô cũng không điều khiển nổi. Trái tim cô cũng vậy, như bị ai bóp chặt lấy, khiến cô phải thốt lên:

- Ác quỷ... Anh là ác quỷ... Anh thật sự là một con quỷ! Đồ ác quỷ... Ác nhân... Anh là một con ma giết người! Một con quỷ!

Anh sững sờ... Anh không biết nói gì... Mọi thứ chết lặng. Cánh tay anh vẫn tong tong nhỏ máu xuống sàn máy bay... Nhưng nó không đau bằng tima nhưng. Hoàn toàn không bằng! Anh khẽ, thật khẽ, thật khẽ, ôm Vy vào lòng. Mặc Vy giẫy giụa, khóc lóc, mặc Vy đang chối bỏ, đang đẩy anh ra, anh vẫn ôm cô vào lòng, với tất cả tình yêu anh dành cho cô, với tất cả trái tim anh dành cho cô. Vy không ngớt la mắng, chửi rủa anh, cho đến khi nước mắt của anh rơi xuống trán cô. Nóng! Và bàn tay cô lỡ chạm phải vết thương của anh, đau đến mức anh phải cắn răng, vẫn thốt lên "Á!".

Cô giật mình. Cô nhận ra... Cô nhận ra... Cô thôi giẫm đạp, thôi gào thét. Cô khóc, cùng anh...

***

Cánh tay anh hiện ra, cuộn cuộn cơ bắp, mảnh mẽ rắn chắc, và, máu...

Tường Kì hỏi anh có cần thuốc mê không. Nhưng anh lắc đầu. Anh nằm yên trên chiếc giường, nắm chặt tay Vy.

- Sẽ đau lắm, sao a không dùng thuốc mê?

Vy hỏi anh, ánh mắt đau đớn, xót xa đong đầy.

- Tôi không muốn, khi tỉnh dậy, lại không thấy em đâu nữa. với cả, em là thuốc mê của cả cuộc đời tôi rồi!

Đôi môi khô khốc của anh bật ra một nụ cười. Vy bất giác cười theo. Cô nắm tay anh, thật chặt, như truyền cho anh tất cả sức mạnh mà cô có, để anh có thể mỉm cười, để mọi thứ không trở nên quá đau đớn...

Chiếc gấp của tường Kì lách cách kêu. Môi Vy mím chặt. Khải Phong dù đang ngồi bồng lái cũng không yên, chốc chốc lại quay xuống nhìn. Chị Băng và Mẫn Phuong nhìn từ phía sau, cổ họng đắng nghét. Duy Hoàng thần thờ, anh đứng tựa cửa máy bay, để gió ào vào mái tóc mình và châm thuốc hút...

Vy tưởng như có lúc khuôn mặt Erik tái đi, hơi thở của anh lặng đi như không thấy nữa, và đôi môi anh càng thêm bật máu khi tiếng Tường Kì lách cách ngày một to hơn. Vy khóc. Nước mắt trào ra từ tim cô, lăn qua gò má cô, chạm vào tay anh... Anh giật mình mở mắt, mỉm cười.

Giây phút ấy, Vy nhận ra, dù cho anh có như thế nào đi nữa, dù cho anh có vừa làm gì đi nữa, thì số phận của cô cũng đã buộc chặt vào anh, trái tim của cô cũng không thể thoát khỏi trái tim anh.. Dù cô có căm thù anh đến bao nhiêu, nhưng cô sẽ không bao giờ ngừng yêu anh, không bao giờ!

Cô muốn chịu đau thay cho anh.

“Tách”.

Tiếng kim loại rơi xuống khay làm Vy bừng tỉnh. Cô hoảng sợ. Đó là viên đạn C-842, loại đạn gây đau đớn nhất... Đau khi bắn ra, viên đạn sẽ tự động bung ra những mảnh gai nhỏ, biến chính nó thành một quả cầu gai, tươm máu, đau đớn, thậm chí vào đến tận tuỷ sống...

Làm sao anh có thể chịu được, mà kéo cô lên, mà ôm cô, mà giữ chặt cô, và nắm lấy tay cô như vậy?

Tường Kì cố không cho anh nhìn thấy viên đạn, nhưng có lẽ anh biết. Cái đau của nó, rất đặc trưng.

Máy bay tiến về Hồng Kông, Trung Quốc.

***

Dù đau như thế, nhưng Erik vẫn không rời Vy dù chỉ một bước. Đến tận lúc cô ngủ, anh vẫn đang ôm cô trong vòng tay mình. Trony đón họ ở sân bay. Trony không biết toàn bộ kế hoạch, vì Erik muốn chừa lại một đường lùi cho kế hoạch chết chóc này.

Một sông bài chào đón họ. Chiếc máy bay trong nháy mắt đã được cho nổ tung, phi tang mọi dấu vết.

Trony chọn một phòng riêng, tiện nghi và đẹp đẽ. Nhưng cái quan trọng, là nó cách li và kín đáo.

- Thiếu gia đây đã giới tự quyết định như vậy, thì còn tới đây gặp Long mỗ làm chi!? – Trony vẫn cay cú vì chỉ thông báo được một nửa kế hoạch.

- Đây không phải lúc trẻ con đâu! Kế hoạch bên này sao rồi?

- Ổn cả. Chúng ta thậm chí còn có cả tay trong.

Trony bonus thêm nụ cười rục rịch.

- OK. Vậy thì mọi người nghỉ gnowi đi, vất vả nhiều rồi. 3 ngày sau, kế hoạch sẽ tiếp tục.

Bất chợt, Mẫn Phuong hỏi:

- Nhưng... Tại sao bọn họ lại biết được nơi bố mẹ Vy đang ở? Rõ ràng là họ đang nằm trong chương trình bảo vệ nhân chứng mà!

- Cái gì? Sao lại...? – Trony há mồm.

- Phải... - Chị Băng thờ dài. - Họ bị đem ra, để uy hiếp Erik.

- Vậy cậu...? – Trony đưa mắt nhìn Erik, vẻ dò hỏi.

Erik thờ hất một hơi, đứng dậy:

- Đừng nói nữa, thay đạn súng đi!

Anh bỏ đi. Cái bỏ đi của anh, chỉ cần vậy thôi, đủ để Trony hiểu điều gì đã xảy ra. Trony thần thờ nhìn Khải Phong:

- Lúc đó, tôi tệ lắm sao?

Trony không trách Erik, vì anh biết, Erik chỉ ra tay khi nào không còn có sự lựa chọn nào khác..

- Lúc đó, quả thật... Chỉ có cách đó thôi... – Ánh mắt Khải Phong nhìn vào vô định. - Quả thực rất khó cho cậu ấy...

- Vỵ... sao rồi?

- Hiện tại thì không sao, có lẽ chỉ sốc thôi. Cậu Erik vừa đưa Vỵ vào ngủ rồi.

Bao trùm căn phòng là tiếng thờ dài.

Duy Hoàng dựa lưng vào cửa sổ, mẩu thuốc lá của anh lặng lẽ rơi...

*** Erik khép cửa phòng Vỵ. Cô vừa ngủ. Sau một hồi ngồi bên anh lặng yên không nói. Vỵ tro lên cửa sổ, ngồi co gối. Anh cầm chai rượu trên tay, lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế, không nói gì. Anh chỉ uống. Thỉnh thoảng lại nhìn cô. Chiếc áo trắng mỏng tang cô đang mặc chốc chốc lại bị gió lùa vào, thổi bung lên, trông Vỵ như một bóng ma yếu ớt giữa dòng đời xuôi ngược... Anh lo cho cô. Anh sợ cô sẽ lạnh. Nhưng anh biết, bây giờ chưa phải lúc...

Vỵ buồn ngủ. Cô leo xuống. Tháo tóc. Co không nhìn anh. Cô không đủ can đảm để nhìn anh nữa. Vỵ đi vào giường, nằm xuống và nhắm mắt lại. Cô để cho giấc ngủ tràn tới. Anh ngập ngừng. Anh bước tới. Anh ngồi bên giường cô, đắp chăn cho cô. Bóng người anh to lớn trùm lấy cô. Vỵ vội quay mặt đi. Một người đã hy sinh tính mạng để cứu cô, nhưng lại giết chết bố mẹ cô... Một người cô vô cùng yêu, một người cô sẽ vô cùng hận... Và, thế, cứ thế, nước mắt cô trào ra...

Anh biết. Ánh mắt anh hướng xuống, chìm lại. Anh muốn ôm cô, muốn ôm cô thật chặt, muốn hôn cô, muốn lau nước mắt cho cô...

Anh đứng bật dậy. Anh lạnh lùng đặt thứ gì đó xuống chiếc bàn bên cạnh. Một tiếng "Cốp" vang lên. Anh lạnh lùng bước đi. Anh phải bước thật nhanh, thật nhanh, vì nếu ở lại, anh sẽ không chịu đựng được nữa...

“Rồi em sẽ hiểu”, anh nhủ thầm.

*** Vỵ giật mình tỉnh dậy. 4h sáng. Tiếng chuông điểm giờ vẫn còn ngân vang trong bầu không khí nặng nề u ám ấy. Và nước mắt Vỵ vẫn còn chưa khô. Nhưng cũng chẳng sao, cô cũng không muốn ngủ nữa, dù sao cũng chỉ toàn là ác mộng mà thôi... Vỵ cựa mình trần trọc. Một cảm xúc khó tả quẩn lấy cô. Sự hụt hẫng, sự đau đớn, sự lạ lẫm, sự khó tin... Càng không ngủ được, Vỵ càng nghĩ nhiều. Càng nghĩ nhiều, cô lại càng quẩn mình trong vòng cảm xúc không thể gỡ bỏ...

Vỵ bước chân xuống giường. Cô đi vào bếp và lấy một ly sữa nóng. Sữa nóng sẽ giúp cô lấy lại tinh thần lúc này. Cô quyết định rồi, trốn tránh cũng không được tích sự gì cả! Cầm ly sữa còn bốc khói, Vỵ ngồi xuống ghế, đôi mắt đăm đăm nhìn vào đồ-kì-lạ anh để trên mặt bàn. Nó giống như một cái hộp nho nhỏ, có nút bấm, và bằng kim loại. Vỵ ngần ngừ cầm lên, và nhấn nút "Play".

Âm thanh ồn ào của động cơ máy bay vang lên.

- Vỵ đau? - Giọng Erik.

- Vẫn chưa thấy đau cả! - Lần này là Tường Kì

Có tiếng Erik thờ dĩa.

- Băng! Tôi gọi lần cuối! Băng!

Không có tiếng đáp lại.

- Nếu không đi, chúng ta sẽ không kịp mất! - Tiếng Duy Hoàng.

- Chúng ta, chưa thể đi!

- *Erik Sói Đêm*. – Tên anh được nhắc qua loa phóng thanh. Vỵ nhận ra giọng nói này. Là Hắc Thiên Kinh.

- Sao vậy cậu Erik? - Khải Phong hỏi.

- Ôi chúa ơi! – Duy Hoàng.

- *Sao? Cậu chọn đi chứ! Một là cậu, hai là họ!*

Vỵ đánh hụt một nhịp thở. Co biết mọi chuyện diễn ra như thế nào, cô biết "họ" là ai, trước mắt cô, mọi thứ hiện về, không thiếu một chi tiết... Và, lần

này âm thanh đã được bật lên. Vy nghe thấy tiếng thở chầm ải của anh, cô nghe thấy sự rối bời của anh...

- Erik! Cậu cứ đi đi! Đi càng xa càng tốt!

Vy giật mình. Là giọng của bố cô. Vy vội đưa tay bịt lấy miệng. Nước mắt cô bắt giác tuôn rơi. Là bố, là bố cô...

- Làm ơn, hãy nghe tôi nói! Đừng chần chừ gì cả mà cứ đi đi! Hãy chăm sóc Vy thật tốt! Còn nữa, đừng vì chúng tôi mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu! Nói với Vy, chúng tôi yêu nó nhiều lắm...

- *Câm ngay!*

- Làm ơn! Làm ơn! Đừng để chúng tôi chết dưới tay Hắc Thiên Kinh! Làm ơn...

- Cố lên! Đi đi!

- không... Tôi không thể... Tôi không thể làm được... - Giọng anh nghẹn lại, đắng nghét...

- *Các người im đi! Cậu Erik? Sao vậy?*

- Làm ơn! Hãy nghe chúng tôi! Làm ơn...

- Tôi thật sự không thể...

Có tiếng va chạm vang lên.

- Đừng! – Erik thốt lên đầy xót xa. Nhưng có lẽ không kịp.

- Làm ơn... - Giọng mẹ Vy yếu ớt vang lên.

- Tôi sẽ chăm sóc Vy, thật tốt!

Kết thúc mọi thứ, là 2 tiếng súng vang lên...

Vy vội đưa tay tắt máy ghi âm. Mọi thứ là quá đủ, quá đủ để hiểu rõ về anh, về con tim anh... Vy đã trách lầm anh rồi, cô đã trách lầm anh... Sự chịu đựng của anh, Vy thật không dám nghĩ tới...

Phải, bố mẹ cô đã mất, nên dù có thể nào cũng không thể sống lại.

Và người thân bên cô, cô nghĩ ngay tới Erik...

Vy lao ra khỏi phòng. Cô muốn ôm lấy anh, ngay lúc này.

***

7h30 sáng.

Căn phòng sang trọng vang lên tiếng dao nĩa lách cách. Erik thông thả cắt một miếng Bít-tết. Khuôn mặt anh không biểu lộ cảm xúc gì. Ngồi quanh chiếc bàn còn có Ngũ Vệ. Nhưng tất cả im lặng và không ai nói một tiếng gì... Kể cả Trony...

Bất ngờ, Erik cắt lời trước:

- Vy đâu? - Tiếng anh vang lên sắc lạnh, đập vào tường hoa và vọng lại.

- Không phải... Vy xuống tìm cậu sao? - Chị Băng ngừng ăn, ngạc nhiên. – Tôi qua tôi không ngủ được, đang định ra ngoài sảnh đi dạo... Ngang qua phòng Vy thấy Vy đặt chiếc máy gì đó xuống bàn, còn chạy ra nữa... Vy còn... Vy còn...

- Vy còn làm sao?

- Hình như còn khóc và ... và ... gọi tên cậu hay sao ...

Erik đặt bộ dao nĩa xuống.

- Máy gì?

- Hình như là... lúc 4h15 tối qua...

Erik đưa mắt nhìn Tường Kì. Kì nhanh chóng ầm máy gọi phòng quản lý.

- Tôi biết rồi, vậy nhé!

Kì nhìn Erik, có gì hơi chững lại...

- Sao?

- Người ta nói... Nói tối qua... Tôi qua Lami đã đưa Vy đi, bảo là chính Erik nhờ đưa Vy đi... Vì là Lami nên họ không dám cản...

Erik lập tức đứng dậy. Anh túm lấy cái áo khoác đang vắt trên ghế, hát qua vai.

Anh hiểu Lami đang nghĩ gì.

Anh cất bước, vội vã...

Chị Băng cũng đứng dậy theo. Chị cũng vội đi luôn.

- Sao vậy? - Khải Phong hỏi chị. - Chỉ là Lami thôi mà!

- Cậu tưởng mọi chuyện chỉ đơn giản như bình thường thôi sao? Cậu nên nhớ là Lami đã bị Erik bỏ rơi ngay trong tiệc cưới của cô ấy, vì Vy.

Cái đĩa trên tay Phong rơi xuống "Keeng".

- Đàn bà ghen... - Anh lẩm bẩm. - Không xong rồi...

Tất cả đứng dậy và đi ra ngoài. 5 chiếc xe biển số màu lại lao vù vù ngoài đường phố Hồng Kông, cầm đầu là chiếc BMW với biển số xe chỉ một màu đen...

Vy giật mình tỉnh dậy. Cô bị trói chặt, và đang nằm trong chiếc Audi A8 của Lami. Đôi mắt Lami gắn lên những vết đỏ dữ dội...

Không xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Con Trai

Đường phố Hồng Kông vốn dĩ đông đúc, vậy mà hôm nay vắng tanh vắng ngắt, thậm chí là không một bóng người. Những quán hàng đóng cửa dù hôm ấy là thứ hai. Chỉ có đôi chỗ những tấm rèm được mở ra, vài người ngó ra ngoài đường, sự hồi hộp hiện ra trên từng hơi thở, từng cơ mặt căng lên...

Và, phía cuối con đường, là 5 chiếc siêu xe với biển số "siêu màu", dẫn đầu vẫn là chiếc BMW với vận tốc 120km/h...

- Dò vệ tinh thì ... hiện đang ở Sườn đồi đảo Lama.

In lặng đáp lại tiếng Tường Kì, và sau đó chiếc BMW ngoặt hướng 90°.

- Cái lão Tray Colin này thật là... ITU có tới 40% là của Black Wolf đấy! - Duy Hoàng càu nhàu. - Nhưng mà đảo Lama là...

Anh dừng lại. Có điều gì đó... Đảo Lama là một trong những hòn đảo đẹp nhưng hiểm người biết tới, lý do là vì nơi đó có có nhiều vách đá dựng đứng, ngay bên dưới là đá lớn đá nhỏ lởm chởm ngay sát biển, rất nguy hiểm. Vậy mà Lami lại đưa Vy đến đây, có lẽ là không hay...

Duy Hoàng ngáp ngừng. Mấy ngày này biểu hiện của anh vô cùng kì lạ. Khi Erik đang mím môi trên chiếc máy bay sang Hồng Kông thì Duy Hoàng lại trầm ngâm hút thuốc, khi mọi người đang bàn bạc suy luận chuyện tại sao Hắc Thiếu Kinh biết nơi cất dấu bố mẹ Vy, thì anh lại đứng một mình một chỗ, với điều thuốc trên tay...

Sáng nay, anh cũng đã định nói điều gì đó vs Erik, nhưng anh dừng lại...

Erik để ý đến tất cả. Anh bật cuộc trò chuyện riêng. Có lẽ đây là lúc thích hợp để nói về sự bối rối của Duy Hoàng, tiện thể sẽ để giết thời gian...

- Nói đi!

Duy Hoàng hít một hơi sâu, sau đó thở ra:

- Quả là cậu không bỏ qua chuyện gì...

- Liên quan đến ... Vy?

- Phải, về Vy và một vài điều kì lạ mà... tôi thấy...

Erik im lặng. Anh đang chờ đợi một sự thú nhận muộn màng...

- Thực ra...

- Cậu Erik, có tin nhắn từ Lami.

Tiếng Mẫn Phương bất ngờ vang lên qua bộ đàm chung. Nghe giọng cô ấy thật sự có chuyện gì rất nghiêm trọng đang xảy ra. Mẫn Phương tiếp tục:

- Lami nhấn vào máy của em, nói rằng cô ấy thà chết, cũng không để anh bước nhầm vào... vực thăm...

Erik tạm thời tắt bộ đàm chung, quay sang Duy Hoàng:

- Đó là?

- Ồ... là... là... Tôi... tôi thích Mẫn Phương!

- ?

Erik mở to mắt. Là... chuyện này ư?

- Vả?

- Mẫn Phương đang... muốn giết chết Lami nếu Lami có làm gì tổn hại đến Vy... nên... tôi sợ...

- Không sao, sắp đến đảo Lama rồi đây! Vs cả, hút thuốc nhiều không tốt đâu!

- Tôi hiểu.

Erik tắt bộ đàm riêng. Duy Hoàng chưa nói thật. Nhưng anh sẽ có cách. Tuy nhiên, bây giờ hết thời gian rồi, đảo Lama đã ở phía trước.

Gió thổi tung mái tóc, và đôi mà mày anh cau lại. Chiếc xe đỏ của Lami đã ở phía trước.

***

Vy dần mở mắt. Đây không phải là lần đầu tiên cô trúng mê, nhưng là lần đầu tiên bị một người con gái đánh mê. Tối hôm qua, khi trái tim cô đang thổn thức vì sự thật đau đớn mà Erik phải trải qua, vì những nỗi dày vò cô đem lại cho anh, khi nước mắt cô ướt nhoe bờ mi, và khi cô muốn chìm trong vòng tay vững chắc của anh, muốn nức nở òa khóc trong lồng ngực to lớn của anh, muốn xin lỗi anh, ngàn lần ngàn lần xin lỗi... Cô biết khi anh quyết định đề sủng lên, anh đã đau khổ như thế nào... Cô sẽ tha thứ cho anh, cô sẽ bỏ mặc, sẽ bỏ qua hết, vì anh...

Và, đón cô nơi cuối hành lang, là Lami...

Tất cả những gì cô có thể nhớ, là đôi mắt đỏ hoe vì hăng đém khóc thầm của Lami, và giọng nói điên cuồng:

- Không phải là cô, không thể và cũng không bao giờ là cô!

Bây giờ, Vy đang ở đây, trong xe Lami, bị trói tay, trên một vách đá dựng đứng, gió rì rào đưa mùi mặn của biển...

- Tỉnh rồi à?

Lami bước tới. Bộ quần áo full-black, chiếc kính đen thời thượng, nhưng giọng nói đã khàn khàn.

- Tại sao? Lý do cô làm chuyện này là gì?

- Là gì? Là gì ư? Là gì ư? CÔ THỬ HỎI XEM NẾU CÔ BỊ ĐÁ NGAY TRONG ĐÁM CƯỚI CỦA CÔ, TRƯỚC MẶT BAO NHIÊU NGƯỜI, THÌ CÔ CÓ NHƯ TÔI KHÔNG?

Vy không nói gì. Cô biết Lami là người đau khổ hơn trong chuyện này.

- Cô tính, sẽ giết chết tôi ư?

Lami mỉm cười. Một nụ cười ẩn chứa nhiều thứ...

- Giết chết cô, là chuyện vui không chỉ cho riêng mình tôi!

Vy không hiểu.

- Là sao?

- Cô sẽ biết, ở dưới đó. - Lami nhắt hàm về phía vách đá dựng đứng. - Còn bây giờ, có lẽ là giờ đẹp rồi nhỉ! Erik sẽ tìm ra tôi sớm thôi, không nên lãng phí thời gian như vậy.

Cô ta bước tới, nắm lấy cánh tay Vy, kéo ra ngoài.

- Đi thôi.

Vy không muốn đứng lên, nhưng bỗng nhiên cả người cô không nghe theo điều khiển của não bộ. Cả người cô lả đi.

- Cô đã tiêm thứ gì vậy?

- Không có gì, chỉ là để đỡ vất vả hơn trên quãng đường đưa tiễn cô mà thôi!

- Cô...

Chỉ mất chưa đầy 2 phút, Lami đã lôi được Vy ra tới gần cách đá kinh khủng ấy.

- Nào, nói những lời cuối cùng đi!

Vy nhìn xuống bên dưới. Hàng ngàn đá lớn đá nhỏ thi nhau chĩa mũi nhọn lên trên, tất cả chờ đợi cô...

- Lami... lần này không phải đùa đâu!

- Có ai nói với cô tôi đang đùa à?

Vy không nói được gì, tất cả chỉ là cảm giác quen thuộc. Từ ngày bên Erik, cảm giác với cái chết đã luôn luôn bên cô rồi.

Nhưng, dễ dàng như thế ư? Vì một người như thế ư? Tất cả ư? Và... không có anh ư?...

Nhìn ánh mắt Vy, Lami cười nhạt:

- Cô sợ ư?

- Không phải, chỉ là kéo dài thời gian thôi...

Vy nở một nụ cười nửa miệng. Lami giật mình. Điều cười đấy... giống Erik lạ lùng... Và, theo hướng nhìn của Vy, Lami thấy chiếc BMW đen lao đến...

- Không!

Lami đưa tay ra, đẩy Vy xuống..

Nhưng không kịp, súng của anh nhanh hơn.

Bàn tay Lami co lại vì đau. Và cô ta cũng sờ nhìn Erik đang chạy tới...

- Vì cô ta... Vì cô ta mà anh, anh bắn em sao?

Erik không nói gì. Anh bế Vy lên. Vy nằm gọn trong vòng tay anh. Vòng tay cô hăng mơ, lồng ngực cô hăng nhớ, đã nằm ở đây... Cô dựa đầu vào ngực anh, hít hà hương thơm ở đó, và, bất giác, nước mắt cô tuôn rơi, rơi vào tim anh...

Anh bế Vy đi, ngay trước mặt Lami.

Tội nghiệp thay, nước mắt Lami cũng tuôn rơi, nhưng chỉ có gió đón lấy những giọt nước mắt ấy...

- ERIK!

Cô ta gào lên, nhưng anh không quay lại.

- Thật sự chỉ như vậy mà anh đã quên đi quá khứ hay sao?

Anh vẫn bước đi, những sải chân dài hơn.

- Thôi đi, anh có thể quên đi Rose, nhưng đứa con của cô ấy với anh, anh không thể vô tâm như thế!

Anh dừng lại.

***

Căn phòng chìm trong im lặng, băng giá, và, Erik...

Anh không cho Vy vào, nhưng đứng ngoài cửa, Vy cũng có thể nghe thấy hết mọi thứ. Trước khi vào phòng, Lami đã tinh tế để lại cánh cửa không khép kín...

Cô biết anh yêu cô, không phải chỉ yêu, mà còn là tình thương, sự gắn bó, và anh cũng như cô, không thể sống nếu không có người kia...

Nhưng...

Trong căn phòng lạnh lẽo ấy, Lami quấn băng quanh cánh tay. Đôi môi cô mấp máy...

- Phải, cô ấy chưa chết. Thật sự lúc ấy, tôi cũng đã đến đám tang... Lúc trước khi tỉnh dậy, Rose bị mất trí nhớ, do lần cuối hóa trị phải dùng một lượng lớn thuốc... Nhưng sau đó, tôi phát hiện ra cô ấy có con với anh...

Erik không nói gì. Anh không biết phải nói gì.

- Cô ấy đang ở Hồng Kông này. Tôi đưa cô ấy tới đây từ 3 năm trước... Hôm nay anh tới, cô ấy có biết...

- Nói về đứa trẻ đi!

- Nó... là con trai, tên Ken. Năm này 3 tuổi rồi...

- Rose sao rồi?

- Um... Tôi nghĩ ngày mai anh có thể tự đến đó...

Erik thôi xoay chiếc nhẫn trên tay.

- Where?

***

Anh không lái xe. Tưởng Kì làm tài xế cho anh. Chiếc BMW đến mang màu buồn tẻ.

Tưởng Kì chưa thấy anh như vậy bao giờ. Những hơi thở ngắn, bàn tay luôn đan vào nhau, và anh luôn ngó chiếc đồng hồ. Anh đang rồi, rất rồi. Thật sự trong trí nhớ của anh, tồn tại duy nhất một màn đêm lơ mơ năm cuối cấp ấy, năm anh 19, trong một bữa tiệc anh đã uống say, và cô ấy đưa anh về... Sau đó, anh không nhớ gì nữa...

Chẳng lẽ...

Anh lại ngó chiếc đồng hồ.

Anh sợ. Lần đầu tiên, như vậy.

Anh sợ Vy, sợ những điều đang xảy ra trong suy nghĩ của cô gái nhỏ bé ấy...

Anh thật sự không biết phải làm gì...

Anh đã để Vy lại. Tới qua cô ấy ngủ sớm. Có lẽ là do tất cả sự việc xảy ra, cũng có thể là do viện thuốc ngủ anh để trong cốc sữa...

Anh nhắm mắt, rồi lại mở ra. Sắp tới nơi mà Lami nói.

Và, phía sau anh, là một chiếc taxi, chờ Vy.

Cả tới qua cô đã không ngủ.

Làm sao cô có thể ngủ được chứ!

Thậm chí, những suy nghĩ cùng đau khổ đã làm cô nôn thốc nôn tháo bữa ăn cuối.

Anh không cho cô đi, cô hiểu.

Và cả tới qua cô đã khóc...

Những lời cuối của Lami vẫn đọng lại...

- Bấy lâu nay, tôi che giấu cũng chỉ vì muốn cho anh một bất ngờ. Cô ấy đã chờ đợi trong đau khổ rất lâu rồi... Và, Trony, anh mới là người trong trái tim tôi...

Có con? Con trai? Ba tuổi?

Cô phải làm gì đây? Giành giật anh như Lami đã từng, hay gỡ thủ đoạn như những bộ phim phản diện, hay đau khổ mà từ bỏ anh, sau tất cả những gì anh đã gây ra...

Vy bất nhiên nhận ra thứ gì đó...

À, còn cái thai trong bụng cô, nó là của người ta...

Còn cái thai trong bụng cô ấy, là của anh, hơn nữa đó còn là một đứa con trai...

Từ bỏ? Cô không muốn phá hoại cái hạnh phúc ấy...

Nhưng, từ bỏ thật sao, khi cô đã yêu anh như thế, và anh cũng yêu cô như thế?

Nước mắt Vy lại rơi...

***

Tất cả dừng lại trước một căn nhà nhỏ, bao quanh là rừng cây xanh thăm rì rào. Khung cảnh yên bình đến kì lạ, tiếng chim kêu, nắng chiều chan hoà, một sự ấm áp bình yên lạ lẫm chen vào tim. Một căn nhà nhỏ nhắn, sơn trắng vàng nhưng hết sức sinh đẹp. Và, có tiếng trẻ con cười đùa...

Erik vén màn cây, bước tới nhẹ nhàng... Sự thật này đến với anh quá bất ngờ, vậy nên anh không muốn vội vã tiếp nhận nó...

Một người phụ nữ từ trong nhà bước ra, mái tóc vàng chấm lưng, đáng vẻ dịu dàng của phụ nữ phương Tây. Cô ấy đang xếp lại quần áo, và dừng lại, khi nhận thấy ai đang đến...

Bàn tay lơ lửng trên không, đôi mắt mở to, và đôi môi không cất nên lời...

Một đứa trẻ từ trong nhà chạy ra, định ôm mẹ nó, nhưng rồi dừng lại, và chạy tới chỗ Erik, hai tay đang rộng và miệng reo lên vui sướng:

- Daddy! Daddy! Daddy!

Nó giống Erik lạ lùng.

Vy cảm thấy trái tim mình biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mất Tích _ Part 1

Nắng hội họp đứng lặng qua kẽ lá, gió cũng không dám rung rinh tán cây. Thậm chí, tiếng chim mới nãy còn riu rít, bây giờ đã im bật. Tất cả như nín thở và không khí như chìm xuống. Chỉ còn anh, và cô ấy...

Đứa bé xinh xắn bám cứng lấy chân anh, cái miệng xinh xinh của nó bị bờ thân thương:

- Daddy... Daddy...

Nó quả thực là con anh. Nó giống anh từ đôi mắt sâu thẳm, đến mái tóc đen đã ngả dần sang màu vàng... Khoé mắt Vy bỗng cay xè và cô cảm thấy nước mắt sắp tràn qua khoé mi.

Erik bế đứa bé trên tay, khẽ hôn vào trán nó và thì thầm điều gì vào tai thằng bé. Thằng bé vui lắm, nó cười ré lên và ôm lấy cổ anh. Tiếng cười vui vẻ của nó tưởng như vang dội cả khu rừng, đập vào những tán cây, dội lại, biến thành hàng ngàn mũi dao sắc nhọn chĩa vào tim Vy...

Anh nhẹ nhàng đưa thằng nhỏ cho Khải Phong bên cạnh. Tiếng cười của nó vẫn là thứ âm thanh duy nhất lúc này, vắng vắng, vắng vắng qua tai Vy...

Rose lấp ló dưới những tấm vải, những quần những áo trên chiếc dây phơi. Cả người cô ấy như biến thành bức tượng cẩm thạch, một bức tượng lung linh không tí vết... Vy chưa gặp một cô gái nào đẹp như thế. Làn da tuy mỏng manh và yếu ớt nhưng rất đẹp, như pha lê. Đôi mắt màu xanh trời long lanh, cùng đôi mày thanh tú. Gò má cao quyến rũ và mái tóc vàng bồng bềnh. Cô ấy, thực sự rất đẹp.

Bức tượng nữ thần vẫn yên lặng ngắm nhìn Erik. Vy vội đưa tay ôm lấy miệng mình để khỏi phải thốt lên những lời đau đớn... Trời ơi, họ quá đẹp đôi! Anh cao lớn đồ trùm lấy cô gái mảnh dẻ. Những ngón tay của Rose giờ trên không trung cũng đẹp đẽ, cũng hợp anh một cách hoàn hảo.

Rose không nói một lời nào, bờ môi cô ấy mấp máy, những câu không rõ. Và bất chợt, Rose ngất đi. Đôi chân thanh mảnh khuyu xuống, cả bóng hình cô ngã khuyu. Anh cúi tới trước, đôi tay mạnh mẽ và lồng ngực vững chắc của anh đỡ lấy sự yếu ớt của cô, của cô ấy...

Anh ôm cô ấy vào lòng...

Những giọt nước mắt nóng rực, tròn đầy lăn trên gò má Vy. Một giọt, một giọt nữa. Cứ thế rơi xuống...

Anh không còn là của cô, không còn là của cô nữa...

Anh lại trở về bên người ta, bên người ta mất rồi...

Cái cảm giác thấu vào tận xương tủy khi vòng tay ấm áp ôm cô hằng đêm không còn nữa... Một cô gái khác, anh đang ôm trong tay...

Vy vùng chạy, cô muốn chạy xa, chạy thật xa nơi chất chứa nỗi đau này. Và tiếng cười vui vẻ của thằng bé cứ đuổi theo cô. Không, không, không! Vy ôm lấy tai. Đôi chân cô đuổi theo gió, trốn tránh tiếng cười trẻ thơ ấy. Nhưng trời ơi... trong trái tim cô... có thứ gì đó giữ cô lại, cứ níu kéo và bám riết... Nhưng vòng tay của anh, mùi hương của anh, lồng ngực của anh, bờ vai của anh, cả xương quai xanh và chiếc cằm ấy nữa... Tất cả... Cô không muốn rời xa anh. Cô không muốn rời xa thứ thuốc phiện ma quái ấy... Anh là của cô! Anh là của cô cơ mà! Tại sao cô ta lại xuất hiện? Tại sao? Đây chỉ là mơ thôi, tất cả chỉ là mơ... Cô ta không phải... Cô ấy chết rồi! Anh không có con, không có một đứa con nào hết! Và cô cũng không có con! Cô còn trinh nguyên, cô còn trong trắng, cô còn có cả tấm thân nguyên vẹn cho anh! Louis Rose chết rồi!

Vy vội dừng lại. Trước mắt cô là vách đá cao chót vót, sóng kêu gào dưới kia...

*****

Khi Vy tỉnh dậy, những gì cô nhìn thấy đầu tiên, là sự thật.

Chính cô đang ở trong căn nhà sơn trắng sạch sẽ và gọn gàng ấy!

Tiếng trẻ con đang chơi ngoài sân.

Anh không có ở đây.

Và chị Băng bên cạnh một mồi đến ngủ thiếp đi...

Có thứ gì đó nóng nóng dưới mũi... Vy đưa tay quạt. Máu cam! Lại là thứ phiền phức cứ ám quẻ cô từ hồi nhỏ đến giờ. Chẳng nhẽ lại phải uống thuốc nữa ư? Không sao, cô có thể nhờ Erik...

Nhắc đến đây, Vy bỗng sững lại, mọi thứ ủa về...

*****

Đây là lần đầu tiên anh hút nhiều như vậy. À, là lần đầu tiên kể từ khi quen Vy mới đúng.

Anh ngồi trên thành ban công ngay ngoài hiên. Mưa đã bắt đầu rơi...

Chính anh cũng không hiểu, thứ rắc rối gì đang xảy ra thế kia? Thứ rắc rối gì đang quấn lấy anh, quấn lấy cả cô gái bé nhỏ của anh... Bây giờ anh phải làm sao?

Ken đã bị bắt đi ngủ từ lâu. Mọi thứ ảm đạm hẳn đi. Thằng bé giống anh quá. Chính anh cũng nhận ra điều này.

- Cậu Erik...

Anh quay lại. Là Khải Phong. Khải Phong bước đến gần gần, và trò chuyện với anh như người tri kỉ.

- Cậu tính sao?

Anh không nói gì. Anh không biết phải nói gì.

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu như vậy. – Phong tiếp. – và nếu là chính tôi tôi cũng không biết phải làm gì...

Im lặng. Khói thuốc phát phơ.

- Trony cũng đã đến. Tôi nghĩ cậu sẽ phải tự đưa ra quyết định đau đớn cho riêng mình.

Khải Phong nói lời cuối, anh định bỏ đi. Nhưng anh dừng lại, ghé vào tai Erik:

- Vy dạo này, yếu lắm!

Tàn thuốc trên tay Erik rơi xuống..

Đúng là cô nhóc cứng đầu mà! Tại sao lại hay trốn đi như vậy chứ!

*****

- Em có sao không?

Chị băng tỉnh dậy. Chị thấy Vy đang ngồi trên thành cửa sổ. Ngoài kia, màu đen làm nền, với những ánh đèn lấp lánh. Mưa vẫn rơi. Vy không trả lời chị, Vy không nghe thấy. Thứ duy nhất cô cảm nhận được lúc này, là từng mảnh vỡ của trái tim.

Chị Băng tiến tới chỗ Vy, chị hôn vào trán cô, vỗ về khe khẽ vào vai cô như người mẹ. Nước mắt Vy thấm vào áo chị.

“Cộc... cộc... cộc...”

Cánh cửa không đóng, nhưng vì tôn trọng, Trony vẫn gõ cửa. Anh vừa đến. Nơi đầu tiên anh tìm đến là Vy.

Anh tiến vào. Chị Băng buông tay ra khỏi bờ vai run rẩy của Vy, chị đi ra ngoài. Khi ra đến cửa, chị còn ngoảnh lại với đôi mắt trầm buồn, sau đó mới bước đi hẳn.

Trony cởi chiếc áo khoác của anh, khoác lên vai Vy:

- Trời buổi tối lạnh lắm!

Vy không giật mình. Trong cô không còn thứ cảm xúc gì nữa, ngoài một màu xám bao trùm cả tâm trí và trái tim. Tiếng mưa vọng về nghe thật buồn, gió đêm heo hút nghe thật sâu... Hàng mi cô đã ướt từ lúc nào, thậm chí gió còn chẳng buồn thổi khô. Một lần nữa, cô lại lặng thinh, như cái bóng..

Trony đau. Anh cũng đau chứ! Dù sao cũng là cô gái anh yêu... Ánh nắng mặt trời từ anh toả sáng rực rỡ, ôm lấy cô. Cánh tay anh rộng lớn siết chặt cô và đôi môi anh nở nụ cười.

- Xem ra anh là ngư ông đắc lợi rồi!

Anh bế cô trong tay, và cũng trèo lên cửa sổ.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Em chưa cho anh biết ngày sinh nhật của em thì phải!? Nhiều lúc anh ức tự hỏi, lúc nào đó, nhờ đâu em mọc ra mấy cái đuôi...

Gọng nói "chỉ mặt trời mới có" làm đôi môi cô mỉm cười. Phải, anh làm cô cười. Anh lại tiếp tục:

- Ngày 12 tháng sau là sinh nhật anh đấy!

- Tháng sau á?

- Ờ, thực ra cũng không hẳn. Anh tự chọn thôi!

Vy không hiểu.

- Thì càng nhiều sinh nhật càng nhiều quà chứ sao!

Vy lại mỉm cười.

- À, em có muốn biết câu chuyện về mưa không? Đừng tưởng mưa chỉ là mưa nhá! Có hẳn mấy câu chuyện đấy! Ví dụ như cô nàng công chúa nọ...

Tiếng anh át tiếng mưa, nụ cười của anh có màu lấp lánh.

Tàn thuốc của Erik rơi xuống. Đôi giày của anh đang ở cửa phòng liền vôi bước đi. Nó giẫm dè lên trái tim đau đớn rỉ máu...

*****

Đồng hồ điểm 2h30 sáng.

Trời tối.

Mưa nặng hạt hơn nữa.

Khi Vy tỉnh dậy, trong phòng không còn ai.

Trony có lẽ đã đi ngủ. Cả Ngũ Vê nữa... Vy thấy cốc sữa chị Băng để bên cạnh, và cả cuốn sách Mẫn Phương tình tứ để lại.

Cô yêu mọi người nhiều lắm!

Vy gượng mình đứng dậy. Cô muốn đi lại. Ở trong phòng mãi cũng không tốt, với cả cô cũng cần có quyết định cho riêng mình. Dù sao Erik cũng đã có con, một thằng con trai, và cô cũng cảm nhận được một mầm sống trong bụng mình...

Hành lang nửa đêm vắng lạnh, cô đơn mình Vy. Chưa lúc nào cô thấy đơn côi như lúc này. Những lúc trước, dù phải xa anh, nhưng biết vẫn có anh luôn chờ đợi và yêu thương cô, nên trái tim cô luôn ấm áp. Còn bây giờ... Vy thở dài. Lần trước, phải tự xa anh vì Joke, vì Black Wolf, phải cắn răng hành hạ bản thân mình. Đến lúc này, khi có một cô gái khác bắt giờ bước đến, bắt ngờ chạm vào cuộc sống của hai người, Vy lại cảm thấy quá khó để từ bỏ anh...

Bụng Vy bỗng nhiên hơi đau. Cô nhắm mắt, cố gắng trút bỏ bớt phiền muộn. Lo lắng nhiều quá không tốt cho đứa bé trong bụng cô, dù nó là con ai đi nữa... Phải, nếu nó không phải con của hắn ta, nếu nó là con của anh và cô, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu đứa bé này không tồn tại, thì liệu anh có bỏ cô đi như vậy không? Anh biết cô bị ốm, biết cô bất tỉnh mà sao anh không đến? Một lời hỏi thăm, một ánh nhìn, một câu chúc... cũng không có... Vy không mong cái ôm, hay nụ hôn từ anh, dù trái tim cô khẩn đặc kêu gào. Cô biết trong trường hợp này, anh không thể làm thế. Nhưng... Anh có nên vô tâm quá như thế không? Bây giờ anh đang ở đâu!? Anh đang ở đâu chứ!?

Vy tự nghĩ, lại tự khóc, tự giãy vò bản thân... Suy nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này, là anh đã hết yêu cô rồi ư?

Cô đã không nhìn thấy tàn thuốc ngoài cửa, nếu không, những giọt nước mắt này sẽ rơi vì hạnh phúc...

(Nhưng tác giả không muốn Vy nhìn thấy điều ấy Ahhihi :)))

Mãi suy nghĩ, đôi chân đưa Vy đến một gian phòng phía bắc căn nhà, căn phòng vẫn còn sáng đèn, thậm chí có cả tiếng gào thét lớn át cả tiếng mưa. Vy chợt dừng lại. Cô nghe thấy điều gì đó...

- *ANH NÓI THẾ NÀY LÀ THẾ NÀO? THẾ NÀO HẢ? XÉT NGHIỆM ADN HẢ? ANH KHÔNG TIN TÔI SAO?*

- *Lami, dừng lại! Lami!*

- *Zacky buông tay ra! Tôi chịu đựng bao lâu nay không phải vì chuyện này! Anh không tin tôi, anh ấy không tin chúng ta Rose à!*

- *Lami! Thôi đi!*

- *Rose!*

- *Anh ấy làm đúng, đó là điều anh ấy cần phải làm, chúng ta không có quyền trách cứ anh ấy!*

- *Nhưng...*

- *Lami! Erik cũng cần có quyền riêng của anh ấy chứ! Với cả, đáp án cuối cùng, cả hai người là bố con còn gì!*

- *Nếu tôi không tình cờ bắt gặp kẻ giao tin, thì không biết anh ấy còn muốn thử gì nữa! Thử xem Rose có phải là Rose thật không!*

- *LAMI*

Lami ngừng lời. Hoá ra không ai ngủ cả, ngoại trừ Vy. Tất cả đều ở đây.

- Erik...

Hình như anh vừa đứng dậy. Anh tiến tới chỗ Rose.

- *Tôi sẽ không bao giờ rời bỏ Ken.*

- *Nhưng còn cô gái kia?*

Tiếng Erik thở dài. Anh không trả lời.

Vy ngã khụy xuống. Cả người cô như bị đánh tới tấp bằng que điện, không còn chút sức lực nào.

- *Ai đó?*

Tiếng Khải Phong hỏi.

Vy vội vã đứng dậy. Cô cuống cuống, dường như bị phát hiện đang làm việc xấu xa gì đó. Cô quay đầu, cô bỏ chạy, cô lẩn vào màn mưa... Anh tuyên bố sẽ không bỏ Ken, anh tuyên bố sẽ ở lại nơi này... Anh không trả lời. Vy biết, mỗi lần anh không trả lời, đồng nghĩa với câu trả lời vô cùng tồi tệ...

Mưa như trú nước, nước lạnh. Vy chỉ có chiếc áo mỏng, cô run lẩy bẩy. Nhưng cô không quay lại, cô nhất định sẽ không bao giờ quay lại. Cô không trách được anh, nhưng cô cũng không thể mở lòng với quyết định của anh được... Tất cả chỉ là... đứa con... Cô sẽ rời bỏ anh, cô sẽ quay về Việt Nam, cô sẽ tự sống cuộc sống riêng cô, với đứa con, một cuộc sống bình thường như khi chưa có anh... Cô không muốn Ken phải khóc lóc, phải nhìn cô như bà phù thủy cướp mất cha nó...

Vy dừng lại, có ánh đèn chiếu tới. Cô đang đứng trên đường ray.

*****

- *Ai đó?*

- *Không thấy ai.*

- *Erik... Anh thật sự sẽ...*

Anh bước ra ngoài cửa.

-*Tôi chỉ nói là tôi không bỏ thằng bé.*

Vy không nghe được câu nói cuối cùng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thông Báo

Sắp thi học kì rồi.... đau não quá... Có một tin vui, một tin hơi mệt mỏi xiu, mọi người muốn nghe tin nào trước nhỉ? À thôi, nghe tin buồn trước nhá, khổ trước sướng sau :))

Tin buồn là sắp thi học kì rồi, thế nên Vy sẽ phải mất tích thêm độ hơn một tuần nữa. Một mệt mỏi vì chờ đợi... Nhưng biết làm thế nào khác được nhỉ?

Còn tin vui của chúng ta là mình viết xong chap 35 rồi, đợi đứa em họ sang đọc để gõ mà đăng lên thôi :)) Ahihi những chap càng về sau càng ly kì nên hồi hộp quá, không biết mọi người sẽ phản ứng như thế nào nhỉ??? Tò mò quá đi..

Sẽ có rất rất rất nhiều bất ngờ ở chap sau đấy, thậm chí au cũng không hiểu vì sao mình có thể viết được như thế :D (con dờ hơi) nhưng mà hứa là mấy chap sau sẽ hơi kinh dị bạo lực và rất bất ngờ đấy !

Cả nhà thi học kì tốt nhé ! (Chết chưa làm đề cương toán !!!)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Không Như Suy Tính _ Part 1

Trong Truyện Kiều, Nguyễn Du từng nói: "Nửa năm hương lửa đương nồng / Trọng phu thoát đã động lòng bốn phương" để nói đến ý chí cao ngút trời bề của Từ Hải, dù Thúy Kiều có xinh đẹp sắc xảo thế nào vẫn không thể làm người trọng phu quên đi ý chí của mình.

Erik không phải trọng phu, vì cuộc sống không có Vy khiến anh hoá sói.

Thậm chí, hiện giờ, anh đang ngồi trong Interpool, chịu thẩm vấn về vụ giết người hàng loạt được nghi vấn do anh cầm đầu, xảy ra ở Hồng Kông. Thực ra đúng là do anh gây ra chuyện này, nhưng làm sao dễ dàng kết tội anh được !

- *Có rất nhiều nhân chứng chỉ ra rằng, người của Black Wolf làm chuyện này*.

- Vy.. – Anh thì thảo, chìm giữa con say.

- *Starken Erik, anh có lời bào chữa hay phản bác nào không ? *.

Tên tra hỏi bắt đầu mất kiên nhẫn.

- *ERIK !*

- *Steven, luật sư của anh ta đã đến !* - Một người mặc quân phục bước vào thông báo.

Steven đập tay xuống bàn. Hắn đã sẵn lòng tội ác của Black Wolf suốt chục năm trời đằng đằng, và hắn biết rõ, tên luật sư cáo già của Erik – Edward Black đến - đồng nghĩa với việc hắn thua cuộc.

Hắn đóng RẦM cửa, khuôn mặt đỏ gay.

***

Joke từ chối can thiệp vào chuyện này, từ khi Erik liều mình cứu Vy khỏi tay Hắc Thiếu Kinh, ông đã không còn nhìn mặt Erik nữa. Lão già này, bây giờ đang ăn sung mặc sướng ở Los Angeles, tận hưởng mấy em chân dài body nóng bỏng hơn cả mặt trời, thỉnh thoảng vào bar chơi bia với mấy ông bạn cũ.

Nhưng trong ngũ Vê, ai cũng biết ông alf người nhúng tay nhiều nhất. Edward Black cũng là do ông chịu chi tiền thuê, lão luật sư ấy bướng bỉnh lắm !

Xoá sạch dấu vết vụ án, mua chuộc và đe dọa, cũng là do Joke chủ đạo.

Chỉ là Joke để Erik một mình. Giận thì giận thật, nhưng bảo từ boe thì ông còn thương anh lắm. *À...Erik...*, khi ông nói chuyện với Khải Phong, *trong cuộc đời cầu một người như tôi và cậu, như chúng ta, sẽ có ngày phải khổ sở như vậy, để trả giá cho mạng người đã giết. cứ yên tâm đi, sẽ qua nhanh thôi !*.

Khải Phong thắc mắc mãi. Không biết người con gái khiến Joke "khổ sở" là ai nhỉ ?

Bao nhiêu mạng người đã giết, tất cả chỉ gộp lại trong một con đầu, đủ để thấy anh đau như thế nào.

***

Vài tuần sau, anh được thả. Tạm biệt anh alf phát ám sát trouwtj của Steven.

- *Trời ơi ! Tại sao hắn ta không di chuyển mà mình vẫn bắn trượt chứ ! * - Steven gào lên ở nóc toà nhà đối diện.

Không phải Erik không di chuyển, không phải anh không biết, mà anh biết, nhưng anh không đủ sức để nghĩ đến họng súng đang chĩa vào mình.

Dù sao, thông cảm cho Steven, ám sát được Erik cũng là cả một vấn đề. Ngày mai, hắn chắc chắn sẽ đặt một tờ đơn lên bàn làm việc vừa sếp...

***

Hắc Thiếu Kinh cười ha hả, gửi bức điện chúc mừng Erik thoát nạn tới văn phòng ngài Joke, kèm theo món quà nho nhỏ là quả bom xinh xinh buộc nơ hồng. May thay, người nhận điện là Khải Phong, và anh biết có gì trong đó.

***

Toàn bộ kế hoạch đang bị đình trệ, cả ngũ Vê đau đầu với Erik. Mọi thứ chậm mất 3 tuần, và sau khi Hắc Gia chinh đồn lại đầy đủ quân đội thì chắc chắn Hắc Thiếu Kinh sẽ truy lùng anh với mật độ gắt gao chưa từng thấy. Lúc đấy thì sống được hay không còn chưa rõ, chứ nói gì đến chuyện đập nát cả Hắc Gia !

Sự lo lắng của Ngũ Vê lây sang cả Rose. Và với một cô gái như vậy, Rose chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn bầu trời của cô sụp đổ. Cô quyết định tới gặp Erik.

Đó là một buổi chiều tháng 2 đầy tuyết. Chiếc taxi đột ngột tăng tốc và người tài xế toát hết mồ hôi sau khi thấy chiếc nhẫn Black Wolf trên tay Rose.

Khi Rose đến nơi, 7h30, trời tối. Cô đưa nhẫn cho kẻ gác cổng và bước vào bên trong. Nhìn chỉ như một tây nhà trọ bẩn thỉu, rất đối bình thường với khung cảnh xung quanh. Nhưng vấn đề nằm ở tầng hầm cầu khu ổ chuột đấy.

Đây không phải lần đầu cô đến đây, nhưng bây giờ, nơi này đối với cô vô cùng lạ lẫm, thậm chí là hơn cả lần đầu. Có lẽ là do chỗ này chỉ còn đọng lại rất ít trong trí nhớ của cô, phần còn lại là cô đến đây một mình, chứ trước đây đều có anh bên cạnh... Tìm cô se lại.

***

Phòng kín nồng nặc mùi rượu với thuốc lá trộn lẫn với nhau. Hàng ngàn tiếng súng vang lên không ngớt.

- *Ồ... Rose... Sao cô lại ở đây ?*

Chị Băng giật mình khi nhìn thấy Rose ngoài hành lang.

- *Erik đâu rồi ?*

- *Trong kia... Nhưng đừng vào ! cậu ấy đang rất... Cô biết đấy, vẫn như cũ thôi... Đã tốn tới gần 20 triệu đô chỉ để chi trả cho mấy con thú ấy ! Chi trong 3 ngày này... Thật là... *

- *Không sao đâu !*

- *Ồ, này ! Đừng vào ! Này !*

Chị Băng gọi với lại nhưng không kịp nữa. Rose đã lao vội vào thang máy, đóng cửa, khuôn mặt gần như tái nhợt... Chị thở dài.

Rose suy nghĩ mông lung. Những cánh cửa trắng cứ lên lên xuống xuống qua cửa kính thang máy. Chuyện anh bắn thú giải khuây, cô biết. Nhưng với mật độ như thế này, thì quả thật là vô cùng kinh dị. Anh... anh có sao không???

“Cạch”

- *Là em !*

Rose phải thốt lên ngay sau khi cửa mở.

Nhưng mũi súng cứ lao đến theo phản xạ.

“Pằng”

Và giết chết con rắn đang bò trên bức tường sau lưng cô.

- Oh my God...

Rose kinh hãi ôm miệng, cả căn phòng rộng lớn biến thành nhà chứa xác thù. Anh đang vật nhau với một con gấu cao tới 2m, dí súng vào cổ họng nó, khuôn mặt anh bị bắn đầy những vết máu...

“Pằng pằng pằng pằng pằng”

Rồi quay lại và giết chết con hổ phía sau với 3 phát đạn nữa.

Căn phòng lúc này hầu như không còn gì cho anh bắn, ngoại trừ chính Rose.

- E... Erik... Erik....

Anh không quan tâm.

- Erik !...

- ...

- Erik !

- ...

Rose bước thẳng vào giữa căn phòng, đối anwjt với Erik.

- *Tại sao anh phải làm như thế ?*

- *Tránh ra !*

- *Tại sao ?*

- *Tránh ra !* - Anh giờ súng lên.

- *Nếu vậy... Anh cứ bắn đi !*

Rose dang 2 tay ra và nhắm mắt chờ đợi...

“Pằng”

Con báo sau lưng cô đang giãy dụa, chết hẳn.

Anh vút súng xuống sàn nhà đầy máu, túm lấy cái áo khoác cũng đã nhuốm đỏ bên cạnh, định đi ra. Rose hơi khựng lại, rồi vội vàng chạy theo, nắm lấy ống tay áo anh và kéo lại.

- *Khoan đã nghe em !*

Đương nhiên anh vẫn một mực giằng ống tay áo, đi thẳng.

- *Khoan đã... Á !*

Cú huých tay quá mạnh của anh khiến Rose ngã xuống sàn. Anh dừng lại nhìn cô:

- *Để tôi yên !*

- *Không phải anh muốn tìm ra Vy lắm sao ?*

***

Chị Băng một lần nữa ngạc nhiên khi thấy Erik bước ra, đầy máu. Theo sau là Rose khập khiễng và cũng đầy máu không kém. Rose theo Erik tới một căn phòng dưới biển, 4 bức tường hoàn toàn là kính, cảm tưởng như nước có thể ứa vào bất cứ lúc nào.

- *Tại sao em lại nói đến Vy ? Em không ghen sao ?*

Anh hỏi sau khi tu hết gần nửa chai rượu. Chiếc áo sơ mi không đóng cúc để hở những đường cong tuyệt mỹ. Rose ngây ngất, nhưng rồi cô cũng phải giật mình tỉnh lại.

- *Đó không phải vấn đề em muốn nhắc tới. Ý em là... Trên lãnh địa Trung Quốc, một khi Black Wolf đã ra tay mà vẫn không tìm thấy Vy, không phải chỉ còn một khả năng duy nhất hay sao ?*

Một lời nói của Rose, đánh thức sự nguy hiểm giết người đang ngủ say trong anh. Anh đặt chai rượu xuống bàn.

Rose nói tiếp:

- *Vì vậy, việc anh cần lúc này là tiếp tục kế hoạch, chứ không phải bê tha ở đây, như thế này !*

Erik im lặng. Hơi thở của anh lạnh lùng và đều đều... Rồi bất ngờ, anh đứng bật dậy, cầm chai rượu và đập nó xuống sàn...

Anh bước đi, không quên để lại hai từ : Cảm ơn...

Anh đi rồi, Rose mới thẫn thờ quay mặt nhìn theo. Cô sốc. Có thực sự sốc. Cô sốc vì cô nhận ra, Erik... không còn là của cô nữa... Anh nói cảm ơn, như với một người xa lạ. Sau khi phát hiện khối u bỗng dưng biến mất, Rose từ quan tài bước ra, trong trí nhớ của cô tất cả chỉ còn đọng lại một người : Erik. Ngay cả Lami, cả bố mẹ cô, cô đều không nhớ. Rose nghĩ lại những đêm ngồi một mình trong góc phòng, đầu tóc rối bù, gọi tên anh đến khản đặc cả giọng...

Anh đâu phải như ngày hôm nay !

Lần ấy, gặp lại anh, cô cứ ngỡ anh sẽ trở lại với cô, sẽ viết tiếp câu chuyện đang dang dở trong trí óc cô. Nhưng cô phải giật mình. Tình yêu vinhxc ửu rồi cũng có lúc phải nhạt phai... 3 năm trôi qua, anh đã không còn là của cô nữa...

Rose mỉm cười. Nước mắt rơi tràn qua khoé môi đã bật máu. Cô thì thầm với chính mình : “*Nguyễn Hạ Vy... Cô nghĩ cô là ai ? Suốt bấy nhiêu năm tôi với Erik yêu nhau như vậy mà cô định phá hoại à ? Cô tưởng từng ấy thời gian bên Erik tôi chỉ ngồi yên và đợi anh ấy yêu tôi hay sao ? Không đâu, cô lầm rồi ! Tình trường, cũng như chiến trường mà thôi !*”.

Rose mở tin nahwns, xoá một hình ảnh với dòng chữ: “*Tìm thêm được giày của cô ta bên cạnh đường ray, chắc chắn là do tàu hoả đâm. Chưa chết.*”

***

- *Rose ! Tại sao lại làm vậy ? Khác gì đưa Erik với Vy đến gần nhau hơn ?*

- *Lami à... Sau 3 năm tôi nhận ra, anh ấy không còn thuộc về tôi nữa...*

- *Nhưng mà...*

- *Để anh ấy bước đi với tình yêu của anh ấy, đừng ngăn cản. Còn Ken, tôi với Ken tốt nhất nên ra đi...*

Rose gạt tay Lami ra khỏi vai mình, thờ dãi, tiến tới cửa sổ:

- *Tôi cũng mong anh ấy sớm tìm ra Vy ...*

- *Nhưng cậu đã yêu anh ấy như thế ...*

- *3 năm rồi, thời gian đã thay đổi mọi thứ... Tôi chỉ cần có Ken, vậy là đủ, nó cũng giống như anh ấy...*

Lami định nói gì đó, nhưng cô không nói được. Bàn tay cô nắm chặt lại, cảm tưởng như móng tay đâm vào đến bật máu. Rose yên lặng, đôi mắt hướng về phía căn phòng nơi Ken đang nằm ngủ. Ánh mắt không một chút dao động, thậm chí là không hề chớp mắt...

Trong khi ấy, trong tầng hầm căn nhà trọ, không khí lại căng thẳng đến không ngờ. Ngũ Vệ từ 3 giờ sáng đã bị lôi dậy, chưa kịp ăn uống gì đã bị ai đó túm thẳng cổ lôi đi họp quan trọng.

- Chuyện gì vậy nhi.. ??? - Tường Kỳ vừa ngáp ngủ vừa hỏi Khải Phong. Anh chàng này hôm qua facetime cho Zacky, vừa ngủ được 1h rưỡi thì đã...

- Chịu, tôi đang đi toilet cũng phải xách quần đứng dậy đây! - Khải Phong nahnns nhó.

Được dịp, Duy Hoàng cười khi khi:

- Ahehe, tối qua tưởng đi ăn với Băng mà nhi..

Nhưng gặp khuôn mặt chị Băng, Duy Hoàng "băng" luôn. Anh nuốt nước bọt, lùi xuống nắm tay Mẫn Phương:

- Chết chết chết...

Chị Băng khoanh tay, bước đến gần Khải Phong:

- Chiều nay Rose đến gặp Erik, không biết có chuyện gì...

Chẳng thể tám lâu được nữa, phòng họp đã ở ngay phía trước.

Chẳng ngáp ngủ được bao lâu, khi gần 6 tiếng đồng hồ căng ra như trông tôi và lắng nghe lời Erik như lắng nghe đức chúa trời (Mùa Sting không mấy má?). Kế hoạch, phương pháp, đường lối, rủi ro, kết quả, đề phòng, suy tính, rồi lại kế hoạch... Suốt 5h54p ngồi với nhau, chưa khi nào lửa được đốt lên giữa đêm đông nhanh như thế.

May mắn, đến cuối, Erik chốt hạ:

- Tất cả chuẩn bị, 4h sáng mai bắt đầu !

- Hà ?

Tất cả, 20 tiếng đồng hồ thôi ư???

- Sao? – Erik nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

- Ờ... không... không có gì...

- Gọi cả Trony nữa, tôi có chuyện cần bàn với cậu ấy. Bắt đầu đi !

Đôi môi anh không hé một nụ cười, đôi mắt sói vẫn ánh đầy tia lửa. Anh bước ra ngoài, để lại cả đám ngơ ngác nhìn theo...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Không Như Suy Tính _ Part 2

***

- *Rose ! Tại sao lại làm vậy ? Khác gì đưa Erik với Vy đến gần nhau hơn ?*

- *Lami à... Sau 3 năm tôi nhận ra, anh ấy không còn thuộc về tôi nữa...*

- *Nhưng mà...*

- *Để anh ấy bước đi với tình yêu của anh ấy, đừng ngăn cản. Còn Ken, tôi với Ken tốt nhất nên ra đi...*

Rose gạt tay Lami ra khỏi vai mình, thờ dãi, tiến tới cửa sổ:

- *Tôi cũng mong anh ấy sớm tìm ra Vy ...*

- *Nhưng cậu đã yêu anh ấy như thế ...*

- *3 năm rồi, thời gian đã thay đổi mọi thứ... Tôi chỉ cần có Ken, vậy là đủ, nó cũng giống như anh ấy...*

Lami định nói gì đó, nhưng cô không nói được. Bàn tay cô nắm chặt lại, cảm tưởng như móng tay đâm vào đến bật máu. Rose yên lặng, đôi mắt hướng về phía căn phòng nơi Ken đang nằm ngủ. Ánh mắt không một chút dao động, thậm chí là không hề chớp mắt...

Trong khi ấy, trong tầng hầm căn nhà trọ, không khí lại căng thẳng đến không ngờ. Ngũ Vệ từ 3 giờ sáng đã bị lôi dậy, chưa kịp ăn uống gì đã bị ai đó túm thẳng cổ lôi đi họp quan trọng.

- Chuyện gì vậy nhi.. ??? - Tường Kì vừa ngáp ngủ vừa hỏi Khải Phong. Anh chàng này hôm qua facetime cho Zacky, vừa ngủ được 1h rưỡi thì đã...

- Chịu, tôi đang đi toilet cũng phải xách quần đứng dậy đây! - Khải Phong nhăn nhó.

Được dịp, Duy Hoàng cười khi khi:

- Ahehe, tối qua tưởng đi ăn với Băng mà nhi..

Nhưng gặp khuôn mặt chị Băng, Duy Hoàng "băng" luôn. Anh nuốt nước bọt, lùi xuống nắm tay Mẫn Phương:

- Chết chết chết...

Chị Băng khoanh tay, bước đến gần Khải Phong:

- Chiều nay Rose đến gặp Erik, không biết có chuyện gì...

Chẳng thể tám lâu được nữa, phòng họp đã ở ngay phía trước.

Chẳng ngáp ngủ được bao lâu, khi gần 6 tiếng đồng hồ căng ra như trống tòi và lắng nghe lời Erik như lắng nghe đức chúa trời (Mưa Sting không mấy má ?). Kế hoạch, phương pháp, đường lối, rườ r, kết quả, đề phòng, suy tính, rồi lại kế hoạch... Suốt 5h54p ngồi với nhau, chưa khi nào lửa được đốt lên giữa đêm đông nhanh như thế.

May mắn, đến cuối, Erik chốt hạ:

- Tất cả chuẩn bị, 4h sáng mai bắt đầu !

- Hà ?

Tất cả, 20 tiếng đồng hồ thôi ư???

- Sao? – Erik nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

- ờ... không... không có gì...

- Gọi cả Trony nữa, tôi có chuyện cần bàn với cậu ấy. Bắt đầu đi !

Đôi môi anh không hé một nụ cười, đôi mắt sói vẫn ánh đầy tia lửa. Anh bước ra ngoài, để lại cả đám ngo ngác nhìn theo...

8h tối

Erik đang ở Bắc Kinh. Anh đang kiểm tra những khâu cuối cùng của kế hoạch to lớn ấy. Sau suốt gần 16 tiếng đồng hồ làm đến ngừng thở, công việc cũng sắp đi vào quỹ đạo. Đây mới là lúc quan trọng, mọi thứ khó khăn hơn bao giờ hết. Từng bộ phận của máy bay, của vũ khí hạng nặng phải tách riêng ra, chở trên từng chiếc xe khác nhau, đem về đem về Hồng Kông lắp ráp (do kho vũ khí chính của Hắc Gia nằm ở Hồng Kông, càng gần càng tiện). Đầu như thời xưa, anh vác nguyên năm hạm đội dạo qua bầu trời Trung Quốc mà đâu ai dám ho he gì...

Còn nữa, tất cả binh lính Black Wolf được đem đi dẫu mấy tuần nay đều được triệu tập lại, sẵn sàng cho cuộc công kích căn cứ chính của Hắc Thiếu Kinh ở Bắc Kinh. Ngay sau khi vũ khí nổ tan tã, quân Black Wolf sẽ lập tức tấn công trụ sở, khiến Hắc Đại thiếu gia trở tay không kịp. Công việc này anh sẽ giao cho Trony, còn anh sẽ đánh hạ kho vũ khí của hắn. Việc khó nhất là làm sao vận chuyển được vũ khí trong khi quân đội Trung Quốc đang sẵn anh hơn sẵn tiền...

Erik thờ dài. Phần việc của anh coi như đã tạm ổn. Khải Phong và Băng Như đang triệu tập mọi người, Duy Hoàng phụ việc giúp anh, Tường Kỳ và Zacky đang lo phần vũ khí. Mẫn Phương và Lami đang từ Trung Đông trở về, đem theo vũ khí hạng nặng, sẽ từ cảng biển tiến vào...

Kế hoạch là vậy. Hạ được Hắc Thiểu Kinh, anh sẽ tìm được Vy !

Tàn thuốc trên tay anh khẽ rơi xuống, lúc đầu còn đỏ rực, sau đó chạm mặt sàn và tắt lịm.

“Vy ! Vy ! Vy ! Sao em lại ngốc như thế chứ ! Chuyện gì cũng suy nghĩ linh tinh rồi lèo đèo đi theo mà tự chuốc khổ vào thân ! Em có biết nghĩ không vậy ? Ít ra có não thì cũng phải biết dùng chứ ! Thế mà cũng được học bổng à ? Em được lắm ! Đến lúc tôi bắt được em thì em biết tay tôi...” ... Anh giật mình. Lúc ở bệnh viện, anh cũng nói như thế... "Phải rồi, em đâu nghĩ đến cảm giác của tôi, phải không ?". Bàn tay anh bóp nát mẩu thuốc. Anh lao đến bao cát trước mặt, nắm đấm liên hồi giáng xuống, nghe thành từng tiếng chát chúa. "Lúc nào em cũng cười vì hấn ta thôi ! Em đâu nghĩ tôi sẽ đau khổ như thế nào mỗi khi thấy em vui cười bên người khác ! Em yêu tôi ? Em có yêu tôi không? Em có không ?". Tim anh thắt lại những khớp ngón tay của anh rớm máu. Chiếc nhẫn Black Wolf bị lực ép mạnh đến nỗi văng ra...

Anh dừng lại.

- Ở đâu ?

Anh gấp rút hỏi Tường Kỳ. Tường Kỳ liên tục dò tìm trên bản đồ vệ tinh. Chấm đỏ nhấp nháy cứ ngày một rõ ràng, hiện ra...

- Đang xác định... Ở... Ở...

Tường Kỳ dừng lại. Bởi địa điểm trên bản đồ quá bất ngờ... cả hai người đều không thể thốt nổi một từ nào.

Cùng lúc, có tiếng chuông điện thoại reo rất. Mẫn Phương từ bên kia, giọng đầy hoảng hốt và mệt mỏi:

- Alo! Tường Kỳ hả anh? Anh ơi... chết rồi... Anh ơi... Nhà của Rose... Cháy... Cháy... Rose... chết rồi...Chết rồi...

Chiếc điện thoại rơi coong xuống sàn.

Nhẫn Black Wolf của Vy, đang ở nhà Rose.

_____Thì xong vui zú_____

Cả nhà thi tốt nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đồ Máu.

Còn 1h nữa là 4h sáng.

Anh cùng mọi người bay gấp từ bắc Kinh đến Hồng Kông.

Duy Hoàng cảm lái như muốn giật vô lăng. Quãng đường từ sân bay đi đến nhà Rose bỗng dài lạ thường.

Erik suy nghĩ không yên. Chưa lúc nào hơi thở của anh mất nhịp như lúc này. tại sao nhẫn của Vy lại ở nhà Rose? Tại sao nhà Rose lại bốc cháy ? Còn... Ken, Ken sao rồi ? Nhịp thở của anh không đều, dài ngắn hỗn loạn.

Từ ngày yêu Rose, anh biết Rose không phải cô gái bình thường. Nhưng lúc đấy anh nghĩ, người phụ nữ chuẩn mực phải biết mưu mô tính toán một chút, chứ không phải nói đông sang đông, bảo tây sang tây. Tuy nhiên, sau khi gặp Vy, sau khi chạm vào trái tim trong như pha lê của cô, anh đã hoàn toàn bị mê hoặc. Đôi mắt anh nhắm nghiền lại, bàn tay bóp chặt như muốn nghiền nát từng khớp xương.

“Vy, em đang ở đâu?”

***

Erik mở cửa xe, không bước mà lao như bay tới phía căn nhà cháy rụi. Cả một mảng rừng quang nhà, thẩn cũng chỉ còn những mẩu gỗ đen chết chóc...

Mẫn Phương từ phía một chiếc ô tô đậu ở gần đó bước tới, Khuôn mặt cô lấm lem.

- Lami trong kia. – Cô chỉ về phía chiếc xa. – Cô ấy ngất rồi...

- Vậ còn... - Chị Băng ngập ngừng.

- Rose... đã được đưa đi...

Lập tức, một luồng khí lạnh trùm tới. Chị Băng bật khóc. Khải Phong ở bên cạnh đỡ lấy chị, anh khẽ bế chị lên. Mẫn Phương cũng lại sụt sùi, những giọt nước mắt chưa kịp khô, nay lại ướt thêm...

Giọng Erik cứng ngắt vang lên, như những thân cây cháy rụi đang đổ sụp:

- Còn Ken ?

- Ken... Ken... Không tìm thấy Ken...

Anh im lặng. Mặc kệ mọi người đang xúm lại hỏi han Mẫn Phương, một mình anh bước vào căn nhà. Mọi thứ đều đã cháy thành tro, hoá thành bụi theo từng cơn gió cuốn tới...

“Keng”

Chân anh gãi phải thứ gì đó. Anh cúi nhìn. Là nhãn BLACK WOLF của Vy. Đây là lý do Rose có thể vào được trụ sở dưới tầng hầm căn nhà trọ, mà lúc ấy anh không hề để ý tới...

Anh nhặt chiếc nhãn ấy lên, đeo vào ngón tay mình.

Khoé mắt anh động lại ở chiếc nhãn lâu, rất lâu...

Khuôn mặt lúc Vy đang cười.

Cả những lúc cô khóc.

Cả cái vẻ mặt "bị làm phiền" khi đóng sập cổng trước mặt anh.

Rồi cả lúc cô khẽ dụi đầu vào lồng ngực anh, nhẹ nhàng và ấm áp...

Anh gầm lên, anh gầm lên như một con sói bất ngờ bị tách ra khỏi đàn, cô độc giữa hàng ngàn sóng gió cuộc đời. Ken ? mất tích. Rose ? Đã ra đi. Vy ? Không biết đang nơi đâu.

Chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây?

Sau khi khám nghiệm toàn bộ căn nhà, kết luận cho rằng vụ cháy xảy ra lúc 2h30 sáng. Và vì căn nhà làm hầu hết bằng gỗ, nên chỉ cần 10 phút để lửa thiêu cháy tất cả...

Lami được đưa vào bệnh viện.

Không khí lạnh ngắt chết chóc.

Anh suy sụp. Hoàn toàn suy sụp. Sự nguy hiểm nhất trong anh bộc phát, không phải là lúc anh đập phá hay đổ máu tâm thường. Đó là lúc anh im lặng.

Còn 10p nữa là 4h. Anh dựa ngói im như vậy gần 1 tiếng đồng hồ, bất động, tưởng chừng như không thở. Cái chết của Rose quá đột ngột, cả Ken nữa. Liệu có phải Hắc Gia đã ra tay ? Chẳng nhẽ cả Vy là Ken đều đang trong tay Hắc Thiếu Kinh.

Nghĩ lại những chuyện Hắc Thiếu Kinh đã làm với Vy, bàn tay anh nắm chặt lại, đôi mắt anh vụt sáng với những tia lửa cháy rực...

***

Ngủ Vệ trầm ngâm. Mẫn Phương nằm yên lặng trên vòng tay Duy Hoàng. Anh cố gắng lau những vết khói bụi bám trên gương mặt cô. Nhưng hình như Mẫn Phương có ý tránh né, cô không muốn quên đi chuyện vừa xảy ra...

Chị Băng gói đầu lên vai Khải Phong. Cả gò má lẫn đôi mắt chị vẫn đầm nước.

Zacky trốn trong lồng ngực Trương Kỳ, khóc thút thít mãi không dứt.

Mọi thứ chìm trong tang thương.

Đội thu dọn của Chính phủ Trung Quốc 10p nữa sẽ đến.

Chỉ còn 10p nữa...

***

Tất cả buồn lặng. Với tình thế này, Erik còn đứng lên được không ? Hay mọi thứ rồi sẽ đi vào bế tắc, đều sẽ vỡ vụn.. Nhưng thực sự, mọi người không dám đứng lên bước tiếp nữa, quá mệt mỏi...

Khải Phong nhắc điện thoại lên và gọi cho Trony.

- Trony à...

- Ừ, mọi chuyện bên đó sao rồi ? Ổn cả chưa ? - Giọng nói hào hứng ấy vang lên, đối lập hẳn với không gian lúc này. Anh cũng giống Erik, đánh bại được Hắc Gia đồng nghĩa với việc tìm thấy Vy.

- Ồ... Trony à... Bên này... có chuyện rồi...

- Chuyện ? Chuyện gì ?

Khải Phong ngập ngừng. Anh khẽ nhìn Băng Như trong vòng tay mình, rồi ới tiếp:

- Rose... Nhà của Rose bị cháy... Rose... Đi rồi... Còn Ken, hiện đang mất tích...

Bên kia im lặng.

- Vậy... Erik sao rồi ?

- Cậu ấy... trong như... bình thường... Nên có lẽ kế hoạch của chúng ta phải hoãn...

- KẾ HOẠCH VẪN TIẾP TỤC, CẬU LO MÀ CHUẨN BỊ ĐI !

Erik tóm lấy cái máy của Khải Phong, nói như hét. Đôi mắt anh rực lửa. Anh nói như hét vào máy, sau đó trả lại điện thoại cho Khải Phong và ngó Ngủ Vệ nhìn anh như nhìn ma...

Anh bước đi, gương mặt anh đã trở lại lạnh như đá.

Sói.

***

- Tôi không không muốn Rose ra đi vô ích, tôi cũng không thể làm trái lời thề với Vy. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy tới cùng.

Tôi mất anh sắc lại. Không phải máu thú, mà là máu người.

***

4h sáng.

Một chiếc Kia trông có vẻ rất bình thường tách đường quốc lộ, dừng lại bên đường mòn nhỏ hẹp. Xung quanh là một vùng quê hẻo lánh, cô quạnh, trông gần như bỏ hoang. Nhìn qua thì như những làng yên bình khác, nhưng để ý sẽ thấy. Giữa cái nơi đất chật người đông mà lại có chỗ “khí ho cò gáy” như thế này, không phải rất lạ sao ?

Khải Phong từ từ bước xuống xe. Erik gắn bộ đàm, chỉnh lại chiếc nhẫn Black Wolf thứ hai trên bàn tay. Anh bước xuống, hàn khí bắt đầu toả ra từ mũi giày. Kho vũ khí chính của Hắc Gia chính là ẩn sâu trong cái bề ngoài “yên bình” này. Erik hướng về phía xa xa, nơi đó có một căn nhà kho bỏ hoang. Trước đây có lẽ dùng để đựng lương thực, nhưng bây giờ thì vô chủ.

- cách này là của... Edward Black hả ? - Khải Phong mỉm cười hỏi. lâu lắm mới lại thấy nụ cười toả nắng đầy tự tin của anh.

- Chỉ có hần ta !

Mọi người đều biết, tên Edward là một thằng không bình thường. Chỉ có những người có đầu óc như hần mới nghĩ ra "tối kiến" sử dụng đường cống Hồng Kong. Ai chả biết đường cống nói đây như thế nào hử !

Hai người cạy nắp ống chui xuống. Không dễ chịu gì. Một mùi hôi thối lập tức xộc vào mũi họ, nhưng phải chấp nhận thôi. Đây alf cách dễ dàngfhaats rồi ! Nước lỏng bỗng đến gần mắt cá chân, rác rưởi ở chung quanh, chuột, gián, bọ thì nhiều không kể hết !

- Khéo chúng ta chết vì ngạt chứ không phải vì hắc Gia đâu !

Khải Phong lau bầu, dù anh đã dùng tới gấp đôi số xóp ngăn mùi. Khuôn mặt Erik vẫn lạnh tanh. Anh đi đúng từng ngã rẽ, từng đường cong. Khó lạnh từ anh toả ra mạnh mẽ đến nỗi những con chuột xa tít cũng cảm nhận được. thaanjc hí, có cảm tưởng như nước dưới dưới chân anh sắp đóng băng lại.

Giày giảm âm giúp tất cả âm thanh trong này chỉ còn có tiếng nước va vào tường cống, và chuột.

Đột ngột, Erik dừng lại. Trên đầu anh có tiếng bước chân.

Họ đã đến nơi.

***

5p sau, tất cả mọi người đã đến đông đủ. Duy Hoàng, Mẫn Phuong và Chị Băng đưa vũ khí đến. Tường Kỳ đem những đồ dùng cần thiết, còn Zacky ở lại, làm chim xanh liên lạc giữa mọi người.

- Mẫn Phuong, họ thay ca cách nhau bao nhiê ?

Khải Phong vừa giắt thêm đạn vào người vừa hỏi. Đây là twhs súng đặc biệt đi kèm với loại đạn đặc biệt, nhờ chuyên gia Tường Kỳ sáng chế riêng cho Black Wolf !

- 30p. Trên đầu chúng ta là hành lang tầng 1.

- Hành lang á ? – Duy Hoàng vừa gắn mũi dao vào giày, ngạc nhiên hỏi.

- Kho vũ khí này thực chất là một nhàkho bị bỏ hoang, Hắc Gia cho xây 17 tầng hầm bên dưới, kiểu như nhà ống. Nhưng mỗi tầng lại có phòng lệch ra, gọi là hành lang, dùng cho việc khác.

- Vậy hành lang tầng 1 dùng làm gì ? – Lần này đến lượt chị Băng. Chị đang chỉnh lại luwoix lê ở khuỷu tay.

- Cho bọn lính canh thay quần áo. Vì có thể có vũ khí phóng xạ cho nên...

- Quần áo ?

Erik nhếch môi. Nụ cười của Sói.

- Bây giờ là 4h25p, mọi người chuẩn bị 5p nữa, họ sẽ thay đồ. Chúng ta có tất cả 3p. Mọi thứ sao rồi ?

Tất cả mọi người được trang bị từ mũi tới gót giày. Nhiều thứ vô cùng đáng sợ, như những chiếc găng tay gắn lưỡi cưa tí hon, hay b quả lựu đạn bé tí xiu. Mọi người kiểm tra lại kính, đương nhiên là những super-kính rồi ! Hơn nữa, 6 bộ quần áo của Hắc Gia đã được họ mặc sẵn.

Erik lên tiếng, lúc này giọng anh trầm xuống:

- Chúng ta đang ở những chương cuối của câu chuyện... Rủi ro có thể xảy ra, thậm chí là rất cao. Chúng ta có thể hy sinh, hoặc chiếm lấy vương miện trên đĩnh núi vinh quang. Tôi không ép buộc mọi người, nhưng chúng ta đều biết chúng ta là ai, và tôi biết mọi người sẵn sàng cho việc này từ lâu rồi. Không quá khó khăn với chúng ta, nhưng cũng không dễ dàng. Mọi người đều là người thân của tôi, chúng ta làm việc này vì nhiều ý nghĩa lớn lao hơn. Chúng ta sẽ không thất vọng !

Anh ngừng lời. Không ai nói một từ nào, hay có bất kì phản ứng gì. Mọi thứ im phăng phắc, không nghe thấy cả tiếng thở.

2 tháng chuẩn bị cho kế hoạch này.

Trên đầu anh là 3000 lính Hắc Gia, cùng 500 quả bom cỡ lớn, 1000 lựu đạn, 8 khẩu súng loại khủng nhất thế giới, 400 súng lazer, 60 súng ngắm tầm xa, hơn triệu khẩu súng và vài tỉ viên đạn.

Tất cả, đều của Hắc Gia.

Tất cả, đang chìa cái chết vào anh, vào Black Wolf.

Anh giang tay. Mọi người quây lại thành vòng tròn và cùng giang tay ôm nhau thật chặt. Chúng ta tựa đầu vào nhau, cùng nhau thở, cùng nhau đập, cùng nhau suy nghĩ... Chúng ta ngắm nhìn gương mặt, chúng ta cảm nhận sự sống, có thể là lần cuối... Ngũ Vệ và Erik, đây không phải là một trò chơi, đây là tính mạng, đây là đồ máu và cái chết.

Erik buông tay ra. Chị Băng lao chậm tới ôm Khải Phong. Bờ môi chị run run tìm đến bờ môi anh. Khải Phong ngỡ ngàng. Chưa bao giờ Băng Như xúc động như thế. Anh ở to mắt ngạc nhiên, rồi đôi môi anh khẽ cười, anh đáp lại nụ hôn ấy, bỏng cháy.

Duy Hoàng ôm Mẫn Phuong, thật chặt. ANh áp mũi vào mái tóc cô, áp đầu cô vào ngực mình.

Erik cụng vai Khải Phong, rồi đến Tường Kỳ, đến Duy Hoàng.

Chị Băng và Mẫn Phuong ôm nhau.

Mọi người traoo nhau những cái ôm cuối cùng trước khi lâm trận.

- Erik, nếu chúng ta còn sống, tôi sẽ làm em rể cậu ! - Trương Kỳ nắm chặt tay Erik.

Anh cười khề:

- Tuy hứng tôi lúc đó ra sao.

Duy Hoàng thốt lên như bất ngờ nhớ ra điều gì.

- Thôi chết...

- Sao vậy ?

- Có chuyện gì à ?

- Thôi chết... Cái quần đùi 400\$... Tôi vẫn phơi nó ngoài mắc, mưa hồng thì sao ! Trời ơi quên mất !

- Trời này mà anh vẫn mặc quần đùi được á ? - Mẫn Phương bật cười hỏi.

- Thôi được rồi, hồng thì sang tôi cho mượn. Còn mấy cái cũ cũ lâu rồi tôi không mặc đấy. Cùng lắm là hờ mông với mắt cửa lồng, nhưng vẫn mặc tốt !

- Ấy ấy... Chim nhà tớ là chim quý, đâu dễ bay như chim nhà cậu !

Tất cả bật cười, họ cười mà sao nước mắt vẫn rơi.

4h30p.

Erik mở nắp hầm.

Duy Hoàng không ngờ rằng, đó là lời nói đùa cuối cùng của anh.

Trận chiến đang chờ họ phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sẽ Là Ác Quỷ Bên Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.